

ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம்

டாக்டர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

p 134

ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம்

டாக்டர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி,
M.A. (இலங்கை), Ph.D. (பர்மிங்ஹாம்)

யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழகம்
ஸ்ரீலங்கா

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
41-ஆ, சிட்லே ராட்டை, சென்னை-600 098.

முதற் பதிப்பு : ஏப்ரல், 1978 (தமிழ்ப் புத்தகாலயம்)
இரண்டாவது விரிவாக்கப்பட்ட பதிப்பு: செப்டம்பர், 1987
Code No. A 330

விலை : ரூ. 17-00

அச்சிட்டோர்:

பாவை பிரிண்டர்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்,
சென்னை-600 014.

என் குடும்பத்தினரின்
நன்றிக்கையுறையாகத்
திருமதி மகாலட்சுமி நடராசாவுக்கு
இந்நூல் சமர்ப்பணம்—
கா. சிவத்தம்பி

உள்ளே....

	(முன்னுரை	v-viii
1.	ஈழத்தில் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக் கட்டங்கள்—1948 வரை	1-1
2.	இலங்கை முற்போக்கு எழுத் தாளர் சங்கமும் ஈழத்தின் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியும் (1954—1970)	32-79
3.	ஈழத்தின் ஆக்க இலக்கிய நூல் வெளியீடு (1948-1970)	80-112
4.	1970-க்குப்பின் ஈழத்திலக் கியத்தில் தோன்றிய முக்கிய வளர்ச்சி நெறிகள்	113-122
5.	ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கிய விமரிசனம்	123-134
6.	ஈழத்துத் தமிழ் நாடகங்கள்— வகைகளும் வளர்ச்சியும்	135-151
7.	ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை பாரம்பரியம்	152-194
8.	யார் இந்த யாழ்ப்பாணத்தான்?	195-215

முதற் பதிப்பின் முன்னுரை

இலங்கையின் தனித்துவத்தையும் தமிழ் இலக்கியத்தின் பொதுமையையும் இணைத்து நிற்கும் ஓர் இலக்கிய மரபு இலங்கையில் தோன்றி வளர்ந்த முறையினைச் சிறப்பாக இந்திய வாசகர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுவதே இந்நூலின் முக்கிய நோக்கமாகும். அப்பண்பு நன்கு முகிழ்க்கத் தொடங்கிய காலமான 1948—1970-க் காலப் பிரிவையே இது விதந்து காட்டுகின்றதெனலாம்.

இலங்கையிலே தோன்றிய தமிழ் இலக்கியங்களை தமிழகத்து இலக்கியங்களுடன் ஒப்பு நோக்கி அவற்றின் இலக்கியத்தரத்தை மட்டிடுவது இந்நூலின் நோக்கமன்று. இலங்கையினுள் இத்தகைய இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்குக் காலாக விருந்த சமூக பண்பாட்டு வரலாற்றுச் சக்திகளை இந்நூலிற் காணலாம். இவ்வாறு அச்சக்திகளை எடுத்துக் கூறும்பொழுது அத் 'தேசிய இலக்கியத்' திற்கென முன்னின்றுழைத்த முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் பணிகள் விரிவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள வெணினும், முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தினை எதிர்த்தோரின் முயற்சிகளை மூடிமறைப்பதற்கான முயற்சி மேற்கொள்ளப்படவில்லை. ஆயினும் தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது இயக்கங்களின் பிரதிநிதியாக விளங்கியோரின் பெயர்களே தரப்பட்டுள்ளன. இப்பண்பினைச் சிறப்பாக ஐந்தாவது அத்தியாயத்திற் காணலாம். நான்காவது அத்தியாயம் இலக்கிய

வளர்ச்சிகளின் கால முழுமையைத் தருவதாக உள்ளது.

முதலாவது அத்தியாயமான “ஈழத்தில் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக் கட்டங்கள்—1948 வரை” எனும் பகுதி ஈழத்து இலக்கியத்தின் தேசியப் பரிமாணத்தை எடுத்துக் காட்டும் முறையிலேயே எழுதப்பெற்றுள்ளது. எனவே ஈழத்திலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய சகல தகவல்களையும் அதனுள் எதிர்பார்ப்பது தவறாகும். அத்தகைய தகவல்கள் வேண்டுவோர் கலாநிதி பொ. பூலோக சிங்கத்தின் “ஈழத்திலக்கிய அறிஞர்களின் பெருமுயற்சிகள்” எனும் நூலையும் கனக.செந்திநாதனின் ஈழத்திலக்கிய வரலாற்று நூலையும் வாசித்தல்வேண்டும்.

ஆறாவது அத்தியாயமாக அமைந்துள்ள கட்டுரை, ஈழத்துத்தமிழ் நாடக மரபினை எடுத்துக் காட்டுவதற்காக சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இறுதிக் கட்டுரை “யாழ்ப்பாணத்தமிழர்”களின் சமூக பண்பாட்டுப் பின்னணியை விளக்குகின்றது. ஈழத்து ஆக்க இலக்கியங்கள் பலவற்றின் கதைப் பொருளை விளங்கிக் கொள்வதற்கு இக்கட்டுரை பயன்படும்.

இந்நூலமைப்பைப் பற்றி நோக்கும்பொழுது இரண்டாவது, மூன்றாவது, ஐந்தாவது, ஆறாவது, ஏழாவது, கட்டுரைகளே இதன் முக்கிய அங்கங்களாக, ஆழமாக ஆராயப்பெற்றனவாக அமைவதைக் காணலாம். முதலாவதும், நான்காவதும் வரலாற்று முழுமையைத் தருவதற்காக இணைக்கப் பெற்றுள்ளன. எனவே இவற்றில் நூலாசிரியன் தானே பெரிதும் விழைந்த ஆய்வு ஆழத்தினைப் பூரணமாகக் காணமுடியாது. எனினும் பருமட்டான இலக்கிய வரலாற்று நோக்கினை அளிக்க இவை உதவுமென்றே கருதுகின்றேன்.

இந்நூல் அண்மையில் நான் தமிழகத்திற்குச் சென்றிருந்தபொழுது, அங்கு ஏற்பட்ட நட்புறவு நிலைப்பட்ட உரையாடல்களின்பொழுது எடுத்துக் கூறப்பட்ட ஒரு தேவையினைப் பூர்த்திசெய்வதற்காக, அங்கிருந்த காலத்திலேயே தொகுத்துத் தயார் செய்யப்பட்டதாகும். இந்நூலில் வரும் கட்டுரைகளை ஒருங்கு சேர்த்து அவற்றிற்கு இயையும் ஒருமையும் உண்டாகும் பணியில் நான் பாடுபட்டிருந்தபொழுது எனக்குப் பலவகைகளில் பல நண்பர்கள் உதவிபுரிந்தனர். தமிழ்ப்புத்தகாலயத்தைச் சேர்ந்த திரு. கண. முத்தையா, திரு. வைத்தியலிங்கம் (கண்ணன்), பாட்டாளிகள் வெளியீட்டைச் சேர்ந்த திரு. இரா. பாண்டியன் ஆகியோரின் உதவிகள் மறக்கத்தக்கவையன்று, அவர்கட்கு என் நன்றிகள்.

ஈழத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சிக் கட்டங்கள் பற்றிய இச் சிறுநூலை எழுதி முடித்துள்ள இவ் வேளையில், இத்துறை பற்றி என்னை முதன் முதலிற் சிந்திக்கவைத்த என்னருமை ஆசிரியர் காலஞ் சென்ற பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களை நினைவுகூருகின்றேன்; அத்துடன் ஈழத்தின் தேசிய இலக்கிய இயக்கத்தில் நாம் ஈடுபட்டிருந்த பொழுது எமக்குப் பேரூக்கமளித்து பல வகைகளிலும் உதவிய பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அவர்களது தன்னலமற்ற பண்புகளையும் மீண்டும் எண்ணிக் கொள்கின்றேன். இத்தகைய ஒரு நூலினை நான் எழுத வேண்டியதன் அத்தியாவசியத்தை அன்புரிமை கொண்டு வற்புறுத்திய நண்பர்கள் டொமினிக் ஜீவா, சி. மௌனகுரு, எம். சிறீபதி ஆகியோர்களையும் நினைவுகூருகின்றேன்.

இந்நூலின் இரண்டாவது அத்தியாயமாக இடம் பெறும் கட்டுரை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1973-ல் நடத்திய தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மகாநாட்டின் பொழுது வெளியிடப் பெற்ற மலரில் வெளியானது. மூன்றாவது கட்டுரையும் ஆறாவது கட்டுரையும் மல்லிகையில் வெளியானவை. ஏழாவது கட்டுரை "அஞ்சலி" எனும் சஞ்சிகையில் வெளியானது. இப்பிரசுரங்களின் பொறுப்பாசிரியாளர்களுக்கு என் நன்றி.

சென்னை
30—1—78

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரை

இரண்டு பதிப்புக்களுக்கிடையே
ஒரு புதியகாலப் பிரசவம்

இந்நூலின் முதற்பதிப்பு வெளிவந்து ஒன்பது வருடங்கள் முடிவடைந்து, பத்தாவது வருடம் நடக்கும் பொழுதே இந்த இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவருகின்றது.

இந்நூலுக்கான இரண்டாம் பதிப்புப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கான தேவை முதலாம் பதிப்பு வெளிவந்த பொழுதே ஏற்பட்டது. ஏனெனில் முதலாம் பதிப்பில், ஈழத்தின் தமிழ்க் கவிதை பாரம்பரியம் பற்றிய குறிப்பு எதுவும் இடம் பெறவில்லை. அத் தேவைக்கென எழுதப்பெற்ற ஆய்வுக் கட்டுரை 1982-ல் எழுதி முடிக்கப் பெற்றும், 1983 முதல் விற்பனைக்கான நூற் பிரதிகள் இல்லாது போயும் இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவர முடியவில்லை.

இந்த இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவருவதற்கான ஆய்வுத் தங்கள் 1986-ல் செய்து முடிக்கப்பட்டுங்கூட, இரண்டாம் பதிப்புக்கான அச்சுப் பதிவு நடைபெறும் பொழுது கூடப் பதிப்பகத்தாருடன் அச்சுப்பதிவில் உதவுகின்ற அளவுக்கு

ஈ.த.—A

என்னால் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை. இலங்கையின் நிலை அத்தகையதாகவிருந்தது.

1987 செப்டம்பர் இறுதி வாரத்தில் சென்னைக்கு, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் இலக்கியத் துறைக்கு பல்கலைக் கழக ஆணைக் குழுவின் விருந்துப் பேராசிரியராக வந்த பொழுதே, இரண்டாம் பதிப்பு நிறைவெய்தி வெளியீட்டுக்கு நாள்குறிப்பிடும் நிலையிருந்தமையைக் கண்டேன்.

தாம் ஏற்றுக்கொண்ட பணியினைச் சிரத்தை பூர்வமாக நிறைவேற்றும் நியூ செஞ்சரி புக ஹவுஸ் நிறுவனத்தினருக்கு—அதன் செயலாளர் திரு. உசேனுக்கு, என் மன நிறைவினையும், கடப்பாட்டுணர்வினையும் தெரிவித்த அதே வேளையில், இரண்டாம் பதிப்புக்கான தனியொரு முன்னுரையின் அத்தியாவசியத்தையும் எடுத்துணர்த்தினேன்.

கணிசமான அச்சுப் பதிவுச் சிக்கற்பாடுகளுக்கிடையே அவர்கள் இந்த முன்னுரையை அச்சிடுகின்றனர். அவர்களுக்கு என் நன்றி.

இந்த முன்னுரை மிக முக்கியமானது. ஏனெனில் இது ஈழத்து இலக்கியத்தில் தோன்றியுள்ள ஒரு புதிய கால கட்டத்தின் தன்மைகளையும், அந்த யுகப் பிரசவத்தின் தவிர்க்க முடியாச் சிக்கல்களையும் குறிப்பிடுகின்றது. இப்பதிப்பின் 'கால இயைபு'க்கு இம்முன்னுரை அத்தியாவசியமான ஒன்றாகும். இந்த நூலின் இன்றைய பயன்பாடு, இந்த யுகப் பிரசவத்தின் தன்மையை அறிந்து கொள்வதையும் உள்ளடக்கி நிற்கின்றது.

மேலும், கவிதை மரபு பற்றிய கட்டுரை சேர்க்கப் பட்ட பின்னருங்கூட, இந்நூலின் பொருள் ஏறத்தாழ

1975 வரையிலான ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகவேயுள்ளது. இந்த முன்னுரை அதன் தொடர்ச்சியைக் காண உதவும். இலக்கிய வரலாற்றில் கடந்தகால இலக்கிய நிகழ்வுகளின் நிகழ்கால முக்கியத்துவத்தை அறிந்து கொள்ளும் ஒரு செயற்பாடும் உண்டு என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

இந்நூல் முதலில் வெளிவந்த பொழுது காணப்பட்ட நிலைமைகள் பல இன்று முற்றாக மாறியுள்ளன. இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் தன்மை காரணமாக, முன்னர் நாம் பயன்படுத்திய சொற்றொடர்கள் பலவற்றின் பொருளே இன்று மாறியுள்ளது. “ஈழம்” என்ற சொல்லே இதற்கான நல்ல உதாரணமாகும். 1970களில், இலக்கிய வட்டங்களிலே, ‘ஈழம்’ என்பது, இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் சகலரினதும் பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தைப் புலப்படுத்துவதாய், தமிழகத்துடன் இணைத்துப் பார்க்கப்பட முடியாத அதன் தனித்துவங்களை வற்புறுத்துவதாய் இலங்கை முழுவதையும் ஒரு ‘தேச’ அலகாகக் காணும் ஒரு கருதுகோளாக அமைந்திருந்தது. ஆனால் இன்றோ, அதன் தமிழ்ப் பயன்பாட்டிலும் சர்வதேசியக் குறிப்பீட்டிலும், “ஈழம்” என்பது, இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் ஒடுக்கற்பாடு காரணமாகக் கிளம்பிய ஓர் அரசியற் போராட்டத்தின் குறியீடாக அமைந்துள்ளது. இன்றைய நிலையில் ‘ஈழம்’ என்னும் சொல், இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய வாழிடமான வடக்கு, கிழக்கு மாநில இணை நிலையினையே குறிப்பதாகவுள்ளது. இன்று தமிழீழம், ஈழம் எனக் குறுகி நிற்கின்றது.

சொல்லின் பொருளை மாற்றும் அளவுக்கு மனித மனப்பதிவுகள் மாறியுள்ளன. இந்த மாற்றமே இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிற் புதிய ஒரு காலகட்டம் தோன்றியுள்ளமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இந்தப் புதிய காலகட்டத்தின் தன்மைகள் யாவை? இக்கால கட்டத்தின் தோற்றத்துக்கான காரணிகள் யாவை? இப்புதிய கால கட்டத்தின் இலக்கியச் செல் நெறிகள் யாவை?

முதலில் இக்கால கட்டத்தின் தோற்றத்துக்கான காரணிகள் பற்றி நோக்குவோம்.

1981 முதல், முக்கியமாக, யூலை 1983-க்குப் பின்னர், அதாவது இலங்கையின் பிற பாகங்களிலிருந்து இலங்கைத் தமிழர் தமது பாதுகாப்புக் காரணமாக வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசத்துக்கு வந்து சேர்ந்த பின்னர் இந்த வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசத்தில், இலங்கை அரசாங்கம் தனது படைகள் வழியாக அடக்குமுறையினைக் கட்டவிழ்த்துவிடத் தொடங்கியதும், இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் போராட்டத்தில் ஒரு புதிய கட்டம் உருவாகத் தொடங்கியது.

இந்தப் போராட்டத்தினை முன்னின்று நடத்தியவர்கள், மிதவாத அரசியல் வாதிகளல்லர், தீவிரவாத இளைஞர்களே. 'கெரில்லா'ப் போர் முறையில் இப்போராட்டம் நிகழ்த்தப் பெற்றது. மிதவாத அரசியற் செல்நெறியின் போதாமைகள் இந்தப் புதிய, இளைஞர்மட்டத் தீவிரவாதத்துக்கு இடமளித்தது.

இந்தப் போராட்டம் சிங்கள மக்களுக்கு எதிரான போராட்டமாக அமைந்ததிலும் பார்க்க, தமிழ் மக்களைக் காப்பாற்றும் ஒரு போராட்டமாகவே அமைந்தது. இளைஞர் இயக்கங்களின் சமூக நிலைத் தொழிற் பாடுகள் பரந்துவிட்ட நிலையில் மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தன. ஆயினும், இராணுவ எதிர்ப்பினையே தமது முக்கிய போர்க்களமாகக் கொண்டிருந்த இந்த இளைஞர் குழுக்கள், தங்களையும் இராணுவ முறைமையிலேயே ஒழுங்கமைப்புச் செய்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது.

போராட்ட முறைமை, அந்த நிர்ப்பந்தத்தினை ஏற்படுத்தியது. இது அவர்களின் பண்புகளைத் தீர்மானிக்கும் அமிசமாகவமைந்தது.

இக்கட்டத்தில், தமிழ்த் தேசியவாதமே முக்கிய கருத்து நிலையாக மேற்கிளம்பியது. சமயச் சார்பற்றதாக இக்கருதுகோள் அமைந்தது. தமிழ்த் தேசிய இனநிலைப்பட்ட போராட்டமாக இது அமைந்திருந்தபடியால், இப் போராட்டத்துக்கும், போராளிகளுக்குத் தமிழ்நாட்டில் பெருவரவேற்புக் காணப்பட்டது.

ஆனால் இந்தத் தேசியம், தமிழகத்தின் தமிழ்த் தேசியத்திலிருந்து வேறுபட்டதாகும். ஆரிய/திராவிடப் பிரக்ஞையோ, பிராமண எதிர்ப்புணர்வோ பழைமையைப் போற்றும் பண்போ இதன் முக்கிய அம்சங்களாக அமையவில்லை.

இத்தேசிய வாதம், இலங்கையின் தமிழ் மக்களை ஒடுக்கு முறையிலிருந்து காப்பாற்றும் ஒன்றாக, அவ்வாறு காப்பதற்கு வடக்குக் கிழக்கு மாநிலம் தகைமையுடையதாக ஆக்கப்படல் வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவதாக அமைந்தது. இளைஞரியக்கங்களினால் வன்மையுடன் மேற்கொண்டு செல்லப்பெற்ற இவ்வியக்கம், முன்னர் மிதவாத அரசியல்வாதிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட தமிழீழக் கோரிக்கையைத் தனது எடுகோள் தளமாகக் கொண்டு போராட்டத்தைத் நடத்திற்று.

அரசு அடக்கு முறைக்கு எதிராகவும் மொழித் தனித்துவத்துக்குமாக நடத்திய போராட்டத்தினூடே, சமூக சமத்துவம் வற்புறுத்தப்படலாயிற்று.

இப்போராட்டம் ஈழத்துத் தமிழ் மக்களிடையே முற்றிலும் புதிய ஒரு சமூக அனுபவத்தினை ஏற்படுத்திற்று.

இச் சமூக அனுபவம் இலக்கியத்தில் புதிய மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது.

முதலில் இச் சமூக அனுபவத்துக்கு ஆட்பட்ட தலைமுறையினர் பற்றிய ஒரு தெளிவு படுத்தற் குறிப்பு அவசியமாகின்றது.

1960 களில் மேலாண்மையுடன் நிலவிய முற்போக்குவாதச் செல்நெறியினைக் கைக்கொண்டவர்கள் ஒரு மட்டத்தில் தொழிற்பட்டு வந்தனர். இவர்கள் இலங்கை முழுவதையும் ஒரு அலகாகக் கொண்ட 'பல்லினத்' தேசியத்தினை ஆதரித்தவர்கள், சிங்கள-தமிழ் இணைப்பினை விரும்பியவர்கள். இவர்களுடைய கருத்துநிலை ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தை எவ்வாறு வளப் படுத்தியுள்ளது என்பது இந்நூலில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இலங்கைத் தேசிய மட்டத்தில், 1965 முதல் இடதுசாரி அரசியல் இயக்கம் மொழிக் கொள்கை தொடர்பான சிங்கள இனவாதத்துக்குச் சார்பான ஒரு நிலைப்பாட்டினை வற்புறுத்தத் தொடங்கியமையாலும், பின்னர், குறிப்பாக 1977 இடதுசாரி இயக்கம் அரசியல் வலுவினை இழந்தமையாலும், ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளரின் முற்போக்குவாதத்தினைச் செயல்சாத்தியமான ஒரு கருத்துநிலையாக ஏற்பதில் தயக்கம் நிலவியது. அவர்களின் தேசிய இலக்கியக் கொள்கை இயைபற்றதாயிற்று. தேசியம் என்ற சொல் புதிய கருத்தினைப் பெற்றது. 'தேசியம்' என்பது தேசத்தின் ஒருமை நிலையைக் குறிப்பதை விடுத்து, தேசிய இனங்களின் ஒருமை நிலையைக் குறிப்பிடத் தொடங்கிற்று.

ஆயினும், அந்த முற்போக்குவாதிகளால் முன்னர் நிலைநிறுத்தப்பெற்று, வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வளத்தினையே தமது தளமாகக் கொண்டு, ஈழத்துத்

தமிழிலக்கியம், அரசின் அடக்குமுறைக்கு எதிரான இலக்கியமாக அமைதல் வேண்டுமென்றனர்.

முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றித் தோன்றிய இக்கருத்து மயக்கங்களை, மார்க்ஸீய எதிர்ப்பாளர்களான 'நவமோடி வேட்கை வாதிசுள்' (avant gardists) தமக்குச் சார்பாகப் பயன்படுத்த முனைந்தனர் என்பது நினைவில் வைத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

இந்த மட்டத்தினைவிட, இன்னொரு சமூக-அரசியல் மட்டத்திலே தொழிற்பட்டவர்களே இப்புதிய எழுச்சியில் முக்கிய இடம் பெறுபவர்கள் ஆவர்.

இவர்கள் அரசின், சிங்கள இனவாதக் கொள்கையின் நடைமுறைப்பாடுகள் காரணமாக (பல்கலைக் கழகப் புகு முகத் தேர்வில் தமிழ் மாணவர்கள் பாதிப்படையும் வகையில் புள்ளிகள் தரப்படுத்தப்பட்டமை, அரசு பதவிகளுக்குத் தமிழர் நியமிக்கப்படாமை), முற்றிலும் தமிழ் நிலைப்பட்ட ஒரு சூழலிலேயே வளர்ந்தனர். முன்னர் நிலவிய கலந்துறைப் பாரம்பரியத்தினை அறியாத இவர்கள், தமக்கிழைக்கப்பட்ட அநீதிகளை, தம்மீது திணிக்கப்பட்ட வரையறைகளை எதிர்த்துப் போராட்டத் தொடங்கினர். அரசு ஒடுக்கு முறையும் போராட்ட வேகமும் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. இந்தப் போராட்டத்தின் வெளிப்பாடாக, அதன் பாதிப்புக்களின் குரலாகப் புதிய ஒரு இலக்கியகுரல் ஈழத்து இலக்கிய உலகிலே கேட்கத் தொடங்கிற்று.

முந்திய தலைமுறையினரும் இந்த ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக எழுதினரெனினும், அந்த ஒடுக்கு முறையின் கோரத் தன்மைகளை இந்தப் புதிய படைப்பாளிகளே அதற்குரிய அநுபவ முத்திரையுடன் எடுத்துக் கூறினர். அந்த அநுபவ வெளிப்பாட்டிற் கவிதை முதலிடத்தைப்

பெற்றது. புனைகதைத் துறை படிப்படியாகவே தொழிற் படத் தொடங்கிற்று.

இப் புதிய சமூக அநுபவத்தின் முதற் கவிஞனாக வெளிவந்தவர் சேரனாவர். இலங்கைத் தமிழ் மக்களிடையே இன்று தோன்றியுள்ள புதிய சமூக அநுபவத்தைப் புதிய தலைமுறையினர் ஒருவர் எவ்வாறு உள் வாங்கிக் கொள் கின்றார் என்பதனைச் சேரனது கவிதைகள் காட்டி நிற்கின்றன.

இப்புதிய அநுபவ வெளிப்பாட்டின் இலக்கியப் பண்புகளை விரிவாக நோக்குவதற்கு முன்னர் இன்னொரு முக்கியமான உண்மையைப் பதிவு செய்தல் வேண்டும்.

இப் புதிய சமூக அநுபவத்தினது கலை வெளிப்பாடு களில் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறுவது நாடக மாகும். சண்முகலிங்கத்தினால் எழுதப் பெற்று, சிதம்பர நாதனால் தயாரிக்கப்பெற்ற “மண் சுமந்த மேனியர்” என்னும் நாடகம் ஓர் அற்புதமான படைப்பாகும். தமிழ்க் குடும்பத்திலுள்ள இளைஞனுக்குள்ள பெருஞ்சுமை களும் அவற்றைத் தாங்க முடியாது அவன்படும் அவலங் களும், அவனது எதிர்காலத்திலேயே முழு குடும்பத்தின் சுபீட்சத்தையும் சுண்டு கொள்ளும் எதிர்பார்ப்புணர்வும், அந்த அவலச் சுவையும் இந்த எதிர்பார்ப்புகளும் அவனை எவ்வாறு தீவிர வாத நிலைக்குத் தள்ளுகின்றன என்பதும் இந்த நாடகத்தில் மிகுந்த அழகுடன், வன்மையுடன் எடுத்துக் காட்டப் பெற்றன. சண்முகலிங்கத்தின் மற்றைய நாடகங்களான, “மாதொரு பாகம்”, “தாயுமாய் நாயு மானார்” ஆகியவையும் இப்புதிய உணர்திறனின் வெளிப் பாடாக அமைந்தன. இந்த நாடகங்களின் இசை தோய்ந்த வடிவம், ஆட்டங் கலந்த அசைவுகள், கவிதை இடையிட்ட பேச்சு மொழிப் பகுதிகள் ஆகியன நாடகத்தை வன்மை மிக்க ஒரு தொடர்புச் சாதனமாக்கின. நாடகத்துறை

அகலமாகவும், ஆழமாகவும் வளரத் தொடங்கிற்று. சண்முகலிங்கம், மௌனகுரு, சிதம்பரநாதன், சுகராஜன் முதலியோர் இத்துறையில் முக்கிய இடம் பெறுவர்.

புதிய சமூக அனுபவத்தின் இலக்கிய வெளிப்பாட்டிணைப் பொறுத்த வரையில், மிக முக்கியமான பண்பு, 'புதுக் கவிதை', இந்த அநுபவங்களை வெளியிடுவதற்கு ஏற்ற இயல்பான, நெகிழ்ச்சியுடைய வடிவமாக அமைந்த மையாகும். மரபுக் கவிதையின் ஒடுக்கம் உணரப்படாதே போய்விட்டது (புதுவை இரத்தின துரையின் சில கவிதைகள் இப் பொது விதிக்கு விலக்கு).

“என்ன நிகழ்ந்தது?

எனது நகரம் எரிக்கப்பட்டது

எனது மக்கள் முகக்களை இழந்தனர்

எனது நிலம், எனது காற்று

எல்லாவற்றிலும் அந்நியப் பதிவு

கைகளைப் பின்புறம் இறுகக்கட்டி

யாருக்காகக் காத்திருந்தீர்கள்?

முகில்களின் மீது

நெருப்பு

தன் சேதியை எழுதியாயிற்று

இனியும் யார் காத்துள்ளனர்

(சேரன்: இரண்டாவது சூரிய உதயம்)

.....

மெல்லிய ஏமாற்றங்களை மறக்க

உங்கள் கண்களுக்கு முடியவில்லை

உங்கள் மெல்லிய நேசத்தை மறக்க

எனக்கும் முடியவில்லை.

இயற்கையின் கழுத்தை நெறிக்காமல்
 பூக்களை மலர விட்டுப்
 புற்களை பூக்கவிட்டுப்
 போய் விட்டோம்

நீங்கள் தெற்காச;
 நானோ வடக்காக

மலைத் தொடரின் மாபெரிய
 மரங்களுக்கு மேலாகக்
 குளிர்காற்று இறக்கி வரும்
 இளங்காலைப் பொழுதில்,
 பத்துலக்கும் போது
 பயிலும் சிறுநடையில்

மாந்தையில்
 முடுண்ட நகரை மீட்க முயலும்
 ஆய்வு வேளையில்
 கொஞ்சநாள் இணைந்ததை
 நீங்கள் நினைப்பீர்கள்

உங்களுடைய மக்களுக்குச்
 சொல்லுங்கள்
 இங்கும் பூக்கள் மலர்கின்றன
 புற்கள் வாழுகின்றன
 பறவைகள் பறக்கின்றன.....! !

(சேரன்: ஒரு சிங்களத் தோழிக்கு
 எழுதியது)

புதிய சமூக அநுபவத்தின் உண்மையான குரலாகப் புதுக்கவிதை மேற்கிளம்பிற்று.

சேரனைப் போன்று வன்மையான கவிதா முத்திரை பதித்த இன்னொருவர் இளவாலை விஜேந்திரன் ஆவர்.

புதிய அநுபவத்தின் வெளிப்பாடாக அமைந்த இக் கவிதைகள் பல சண்முகலிங்கத்தின் நாடகங்களிலும் இடம் பெற்றன.

இத்தகைய உணர்ச்சிச்சுழிப்பு வேளையில், இயல்பிலேயே பகுப்பாய்வுத் தளம் கொண்டதாகிய புனைகதை, கவிதை வெளிவரும் அதே அளவு வேகத்துடன் வெளிவருவதில்லை. ஆயினும் புனைகதையின் ‘உணர்ச்சிச் சித்திரமான’ சிறுகதையின் பயில்வு படிப்படியாக வளரத் தொடங்கிற்று. அதன் வெளிப்பாடே கட்டைவேலிக் கலாசாரக் கூட்டுறவுப் பெருமன்றம் வெளியிட்ட “உயிர்ப்புகள்” என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியாகும் (1987).

இப்புதிய அநுபவங்களின் வெளிப்பாடாக அமையும் செம்மையுடைய நாவல்கள் இன்னும் வெளிவரவில்லை என்பது ஒரு முக்கியமான உண்மையாகும்.

இந்த இலக்கியப் பயில்வு சில கருத்துநிலைப் பிரச்சினைகளைக் கிளப்பியுள்ளது. சமூக மாற்றத்துக்கு இலக்கியம் பயன்படல் வேண்டும், அம்மாற்றத்தினைக் காட்டுவதற்கும், அம்மாற்றத்துக்கு உதவுவதற்கு அது பயன்படல் வேண்டும் என்ற கருத்து மேலும் மேலும் வலியுற, சமூக நிலைப்பட்ட இலக்கிய நோக்கின் அடுத்த கட்டம் யாது என்கிற பிரச்சினை எழத் தொடங்கிற்று.

முற்போக்கு வாதம் மார்க்ஸீய எடுகோள்கள் சில வற்றை ஏற்றுக் கொள்கின்றதெனினும் அதுவே மார்க்ஸீய வாதமாகி விடாது. இன்றைய நிலையில் சமூக மாற்றத்

துக்கான இலக்கியக் கொள்கையை முன்வைக்கும்பொழுது, முற்போக்கு வாதத்தின் தருக்க ரீதியான மேற்படிக்குச் சென்று மார்க்ஸீய இலக்கியக் கொள்கையையே முன் வைத்தல் வேண்டுமென்று இப்பொழுது வற்புறுத்தப்படுகின்றது. இலங்கைத் தமிழரிடையே இப்பொழுது நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் தளமாற்ற (radical) நடவடிக்கைகளை உண்மையான சமூகப் புரட்சிக்கான (revolutionary) களமாக மாற்றுவதற்கு இலக்கியம் முன்னணியில் நின்று வழி நடத்திச் செல்ல வேண்டிய ஒரு தேவை இருக்கின்றது எனும் வாதம் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம் புதியதொரு காலகட்டத்துக்கு வந்துவிட்டது என்பது நிச்சயமாகத் தெரிகின்றது. 1960களில் தொடங்கி, ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்துக்கு ஒரு தனித்துவத்தை வழங்கி, இலக்கிய வளத்தைப் பெருக்கி, விமர்சன நோக்கை வளர்த்த காலகட்டம் முடிந்துவிட்டது. இப்பொழுது தோன்றியுள்ளது ஒரு புதிய காலகட்டம்.

இக்கால கட்டத்தின் வளர்ச்சி எவ்வாறு அமையுமென்பதனை இப்பொழுது வரையறுத்துக் கூறிவிட முடியாது. சிங்கள எதிர்ப்புணர்வாக மாத்திரம் இருந்த போராட்டம், தமிழ்ப் பிரதேச ஸ்தாபிதம் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் சமூக நோக்குகளே இதன் போக்கினைத் தீர்மானிக்கும். இக்கால கட்டத்தைத் தெளிவிக்கும் இலக்கியப் படைப்புக்கள் வெளிவரும்பொழுது இச்செல்நெறி தெளிவாகும்.

இந்த முன்னுரையில், புதிய காலகட்டம் தோன்றி விட்டது என்ற பிரசவப் பதிவினைச் செய்து கொள்ளல் போதும் எனக் கருதுகின்றேன்.

இந்த முன்னுரையில் ஈழத்து இலக்கியப் போக்கின் மேலும் சிலபடி நிலைகளைத் தெளிவுபடுத்துவதும் அவசியமாகின்றது.

இப்பத்தாண்டு காலத்தினுள் நாவலர் பற்றிய மதிப் பீட்டில் முக்கியமான மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது என்ப தனைக் குறிப்பிடல் அவசியமாகின்றது. ஈழத்து இலக்கியத் துக்கு ஒரு வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் உண்டு என்பதற் காகவே பின்னர் தேசிய இலக்கியத்தின் மூலவராகக் கொள்ளப்பட்டமை தவறு என்பது இந்தக் கடந்த பத்தாண்டு கால கட்டத்தினுள் நிறுவப்பட்டது. ஆறுமுக நாவலரின் சில கருத்துக்கள் அடைப்படையிற் சனநாயக விரோதப் பங்கானவை என்பதும், அவரது நடவடிக்கைகள் சமூகப் பிற்போக்கினை அரண் செய்வதற்கே பயன் பட்டுள்ளன என்பதும் நாவலர் நூற்றாண்டு விழா ஆய்வுகளின் பொழுது (1979) தெட்டத் தெளிவா கிற்று எனலாம்.

அடுத்து முக்கியமாவது, பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளையின் மறைவு ஆகும். ஈழத்தின் பாரம்பரியச் சைவத் தமிழ் அறிஞர் பரம்பரையின் தொடர்ச்சி இந்த மறைவினாற் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதற் கருத்து வேறுபாடு இருத்தல் முடியாது.

பண்டிதமணியின் மறைவுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த கைலாசபதியின் மறைவும், பின்னர் வந்த டானியலின் மறைவும், ஈழத்தில் முற்போக்கு இலக்கியம் வரலாற்றுப் பொருளாகி விட்டது என்பதனை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

பாரம்பரியச் சைவத் தமிழ் இலக்கிய மரபின் முடிவைப் பண்டிதமணியின் மறைவு குறிக்க, கைலாசபதி, டானியலின் மறைவு முற்போக்கு விமர்சன நோக்கும் ஆக்கக்கூறும் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் இணைபிரியா அங்கங்களாகி யுள்ளன என்பதை உணர்த்துகின்றது. 'கோபம்மிக்க இளைஞர்களின்' இயக்கமாகத் தொடங்கிய ஈழத்து

முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் கால முதிர்வு பெற்று விட்ட தென்பதனைக் குறித்து நிற்கின்றது. அது தனது அடுத்தக் கட்ட வளர்ச்சியினை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றது. ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியின் முக்கிய மையங்களில் கைலாசபதியும் ஒருவர்.

இப்பத்தாண்டுக் காலத்தில், புனைகதைத் துறையில், முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் அடுத்த தலைமுறையினரான தெணியான், சாத்தன் ஆகியோரும் தொடர்ந்து செம்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன் நந்தியும் பெண்எழுத்தார்களுள் முக்கிய இடம் பெறும் கோகிலாமகேந்திரனும் முதன்மையிடத்தைப் பெறுவர்.

இக்கால கட்டத்தில் வெண்நீலவாதம் படைப்பிலக்கியத்திற் கணிசமான இடத்தைப் பெறத் தொடக்கிற்று. பெண்கவிஞர்களின் தொகுதியான 'சொல்லாத சேதிகள்' வெளிவந்தது.

இப்பத்தாண்டு காலத்தில் மேற்கிளம்பியுள்ள ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றாகிரியர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுவது அவசியமாகின்றது. அ. சண்முகதாஸ் சித்திரலேகா மௌனகுரு, எம். ஏ. நுஃமான், சி. மௌனகுரு, நா. சுப்பிரமணிய ஐயர், க. அருணாசலம், க. சொக்கலிங்கம் ஆகியோர் சில முக்கிய ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். க. செ. நடராசா, பொ. பூலோக சிங்கம், ஆ. வேலுப்பிள்ளை ஆகியோர் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தொடக்க காலம் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றிய ஆய்வில் அம்மன் கிளி முருகதாஸ், சி. சிவலிங்க ராசா, சு. செபநேசன் ஆகியோர் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்களை விட மயிலங்கூடல் நடராஜன் போன்றோர் ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கினைத் தெளிவு செய்யும் ஆக்கங்களை வெளியிட்டுள்ளனர்.

இவ்வாறு ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் பன்முகப்பட வளரினும், ஈழத்தில் தமிழிலக்கியத்தின் வளர்ச்சியினை முழுமையாக ஒரு நூலுள் கொண்டு வரும் ஆக்கம் இன்னும் உருவாகவில்லை. அந்த ஒரு குறைபாடே இந்த நூலுக்கான நியாயப்பாடு ஆகின்றது. கட்டுரைத் தொகுதியாகவே அமைந்துள்ளதெனினும் ஈழத்தில் தமிழிலக்கியத்தின் வளர்ச்சி பற்றிய பருவரைவான ஒரு புலமைப் பதிவினை இந்நூலிற் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பினை வெளியிடும் நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் நிறுவனத்தினருக்கு என் நன்றிகள்.

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

பல்கலைக் கழக விருந்தினர் விடுதி
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்
சென்னை
30-9-1987

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Second block of faint, illegible text.

Single line of faint, illegible text.

Block of faint, illegible text on the right side of the page.

1. ஈழத்தில் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக் கட்டங்கள்

—1948 வரை

1

தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டுள்ள மக்கள் இன்று உலகின் பல பாகங்களிலும் வசிக்கின்றார்கள். அவ்வாறு வசிக்கும் தமிழர்களின் தொகை, அவர்கள் வசிக்கும் பிரதேசம், பிரதேச நிலைப்பட்ட நிலையான வாழ்க்கை காரணமாக அவர்களிடையே காணப்படும் சமூக அமைப்பிறுக்கம், வாழ்க்கை முறைமைகள், பண்பாட்டமிசங்கள் ஆகியனவற்றைக் கொண்டு பார்க்கும் பொழுது இந்தியா (தமிழ்நாடு அரசின் ஆட்சிப் பிரதேசம்), இலங்கை, மலேசியா, தென்னாப்பிரிக்கா, பீஜி, மொரிஷியஸ் முதலான இடங்கள் மிக முக்கியமானவையாகும். இவற்றுள் இந்தியா இம் மக்கள் கூட்டத்தினரின் பாரம்பரிய வாழிடமாகும். இப்பிரதேசத்திலிருந்தே மற்றைய நாடுகளுக்குத் தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்தனர்.

அவ்வாறு புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளுள் இலங்கை மிக முக்கியமானதாகும். ஏனெனில், இலங்கை தவிர்ந்த மற்றைய நாடுகட்கான புலம்பெயர்ச்சி கி. பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரே தொடங்கிற்று. ஆனால் இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் இப்புலம்பெயர்வு கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே

ஈ. த—1

நடைபெற்று வந்துள்ளது. புவியியல் அண்மையே இதற்குக் காரணமாகும். இப்புலப் பெயர்ச்சியின் அளவும் தொகையும் காரணமாக, இலங்கையிலே குடியேறிய தமிழ் மக்கள் அந்நாட்டில் தமக்கென ஒரு தனி வாழிடத்தைக் கொண்டனராகவுள்ளனர். அதுமாத்திரமல்லாது, தமிழகத்தினின்றும் பிரிந்து வாழ்ந்து வந்துள்ளமையால், தமக்கெனப் பல தனித்தன்மைகளைக் கொண்டவர்களாக விளங்குகின்றனர். தமிழ்மொழி என்ற பொதுத் தொடர் பொன்றினையும் அது வழியாகவும், புவியியல் அண்மை நிலை காரணமாகவும் வரும் பெரும்படியான பொதுப் பண்புகளிடையே, தனித்துவத்தை வன்மையுடன் எடுத்துக் காட்டும் பல்வேறு அமிசங்களையுடையோராய் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இத் தனித்துவத்தை மொழியமைதி முதல் சமூக அமைப்புவரை, உடை முதல் உணவு வழக்கங்கள் வரை, பொருளியலமைப்பு முறை முதல் உலக நோக்க வேறுபாடு வரை பல அமிசங்களிற் காணலாம்.

இலங்கையில் தமிழ் இலக்கியம் வளர்ந்துள்ள வரலாறு இப்பொதுமையையும் தனித்துவத்தையும் நிலைநாட்டுவதாக உள்ளது. தமிழ் இலக்கியம் எனும்பொழுது அது தமிழ் நாட்டில் மாத்திரம் தோன்றும் தமிழிலக்கியமாகவே இருக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது. ஆங்கில நாட்டு இலக்கியமும், அமெரிக்க இலக்கியமும் ஆங்கில மொழியில் எழுதப்பட்டனும் சொற்கள், மொழி நடை முதல் இலக்கியப் பொருள் வரை பல்வேறு வேறுபாடுகளைக் கொண்டுள்ளது போன்று இந்தியாவில் தோன்றி வளர்ந்துள்ள தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் இலங்கையில் தோன்றி வளர்ந்துள்ள இலக்கியத்துக்கும் வேறுபாடுகள் பல உள்ளன. அமெரிக்க வாழ்க்கை முறையும் பிரிட்டிஷ் வாழ்க்கை முறையும் வேறுபட்டன.

எனவே தமிழ் இலக்கியம் என்ற பொதுப் பொருளின் ஆய்வு இலங்கையில் தோன்றிய தமிழ் இலக்கியங்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளாவிடின் பூர்த்தியாகாது. இத்தகைய ஒரு நிலை மலேசியாவிற்கோன்றி வளரும் தமிழ் இலக்கியத்

துக்கும் ஏற்பட்டு வருகின்றது. ஆனால் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தனித்துவப் பாரம்பரியம் பல நூற்றாண்டு வரலாற்றினடியாகத் தோன்றியது ஆகும்.

இலங்கையை “ஈழம்” எனக் கூறுதல் பழந்தமிழ் இலக்கிய மரபு. தமிழுடனுள்ள பொதுத் தொடர்பையும், அதேவேளையில் தனித்துவத்தையும் நன்கு எடுத்துக் காட்டுவதற்கு இப்பதப் பிரயோகம் பொருத்தமானதாக அமைந்துள்ளது. இதனால் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியைக் குறிப்பிடும் பொழுது “இலங்கை” எனும் சொல்லிலும் பார்க்க “ஈழம்” என்னும் சொல்லே பெருவழக்காகக் கையாளப்படுகின்றது. இப்பதப் பிரயோகத்தினை மீட்டெடுத்துச் சனரஞ்சகப் படுத்தியோர், 1954 முதல் இலங்கைத் தமிழிலக்கியத்தின் தேசியப் பரிமாணத்துக் காகப் போராடிய முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தினரே.

ஈழத் தமிழிலக்கியத்தின் சமூக அடிப்படை இலங்கையில் வாழ்ந்து வரும் தமிழ்மொழி பேசும் மக்கள் கூட்டத்தின் வாழ்க்கையமைப்பே ஆகும். இம்மக்கட் கூட்டத்துள் மூன்று முக்கிய பிரிவினரைக் காணலாம். அகமொழி வேறுபாடுகள், மதப் பண்பாட்டு வேறுபாடுகள், சமூக அமைப்பு வேறுபாடுகள் ஆகியன கொண்டு இம்மூன்று குழுவினரையும் பிரித்துக் காணலாம்.

1. இலங்கையில் பாரம்பரியமாக, வரலாற்றுக் காலம் முதல், வாழ்ந்துவரும் தமிழ்மக்கள். இவர்கள் இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசங்களிலே பெருந்தொகையினராகக் காணப்படுகின்றனர்.
2. இலங்கையில் வாழ்ந்துவரும் பாரம்பரிய இஸ்லாமிய மதத்தினர். இவர்கள் இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கு, தெற்குப் பகுதிகளிலும் மத்திய பகுதிகளிலும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.
3. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுக் கூற்றுக் காலப் பிரிவில், பிரித்தானிய ஆட்சியினரால்,

இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப் பட்டு இலங்கையின் தேயிலை, இரப்பர்ப் பெருந் தோட்டங்களிலே வாழ்ந்துவரும் தென்னிந்தியத் தமிழ் மக்கள். இவர்கள் தமது பாரம்பரியத் தென்னிந்திய வாழ்க்கை முறைமைகளைத் தொடர்ந்து பேணி வருகின்றனர். இவர் பிரித்தானிய ஆட்சியின் முடிவில் இலங்கையரல்லாதவர் எனக் கொள்ளப் பட்டனர். இதனால் அவர்களுட் பெரும்பாலானோரை மீண்டும் தென்னிந்தியாவுக்கு அனுப்பும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளன.

இலங்கையின் கடந்த 25 வருடகால அரசியல் மாற்றங்கள் காரணமாக, இப்பிரிவினர் மூவரையும் மொழி கொண்டு ஒரே தொகுதியினராக நோக்கும் முறைமை வளர்ந்துள்ளது. மூன்றாவது பிரிவினரையும் முதலாவது பிரிவினரையும் இறுக இணைப்பதற்கான அரசியற் சமூக இயக்கங்களும் காணப்படுகின்றன.

ஆயினும் இலங்கையின் பண்பாட்டமைப்பில் இலங்கைத் தமிழர்களென்பெயர்பெற்றவர்கள் முதலாவது பிரிவினரே. இலங்கையின் வரலாறு தெளிவுறத் தெரியும் காலம் முதல், நடைபெற்று வந்த பல்வேறு தென்னிந்தியப் புலப்பெயர்வு காரணமாக இலங்கை வந்தடைந்து புவியியலடிப்படையிலும் சமூக, பண்பாட்டு அடிப்படையிலும் தனித்துவத்துடன் வாழ்ந்துவரும் இவர்கள், இலங்கையின் முக்கிய சிறுபான்மையினராவர். புள்ளிவிபரக் கணக்குப்படி கூறுவதானால் இலங்கையின் முழுச் சனத்தொகையில் (13,700,000—1975) இலங்கைத் தமிழர்—11.2% இனர், இந்தியத் தமிழர் 9.3% இனர், இலங்கை முஸ்லிம்கள் 6.5% இனராவர். தமிழ்மொழி பேசுபவர்கள் முழுச் சனத்தொகையில் 27% விகிதத்தைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களுள் மேற்கூறிய 11.2% இனருக்கு இலங்கையில் வரலாற்றுப் பழமையுண்டு. இதன் காரணமாக அவர்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் முக்கியமாகின்றன.

2

இலங்கையில் தமிழ் மக்களுக்குள்ள தேசிய இயைபையும் தனித்துவத்தையும் இலங்கையின் அரசியல் வரலாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இலங்கையின் வரலாற்றைப் பின்வரும் காலப் பிரிவுகளாக வகுத்துக் கொள்ளுதல் வழக்கு.

முக்கிய தலைநகரங்களின் பெயர்கள்

அநுராதபுரக் காலம்—கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டு முதல் கி.மு. 10-ம் நூற்றாண்டு வரை.

பொலொன்னநுவைக் காலம்—கி. பி 1017 முதல் 1215 வரை

கோட்டைக் காலம்—13-ம் நூற்றாண்டு முதல் 15-ம் நூற்றாண்டு வரை

போர்த்துக்கேயர் காலம்—1505—1658

ஒல்லாந்தபர் காலம்—1658—1796

ஆங்கிலேயர் காலம்—1796—1948

சுதந்திர ஆட்சிக் காலம்—1948

கி. பி. 1215-ல் கலிங்க நாட்டைச் சேர்ந்த மாகன் என்பான் இலங்கையைக் கைப்பற்றி அதன் வடக்கு, கிழக்குப் பாகங்களைத் தனது ஆட்சியின் கீழ்க்கொண்டு வந்தான் (1215-1255). அதன் பின்னர் மலாய்த் தீபகற்பத்து அரசனான சந்திரபானு இப்பகுதிகளைத் தனது ஆட்சியின் கீழ்க்கொண்டு வந்தான். அவனது ஆட்சியின் பின்னர், இலங்கையின் வடபகுதி யாழ்ப்பாண இராச்சியம் எனக்கிளம்பியது. 13-ம் நூற்றாண்டினிறுதியில் இப்பகுதி ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் கீழ் வந்தது. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்த பிராமணப் படைத் தலைவர் பரம்பரையினர் என்பர். இவர்களது ஆட்சி கி. பி. பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் 17-ம் நூற்றாண்டுவரை,

அதாவது போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை கைப்பற்றும் [1619] வரை நிலவிற்று. போர்த்துக்கேயரின் பின்னர் வந்த ஒல்லாந்தரும் ஆங்கிலேயரும் தொடர்ந்து ஆட்சி நடத்தி வந்தனர்.

இதனால் இலங்கைவாழ் தமிழர்களின் அரசியல், சமூக தனித்துவம் இலங்கையின் வரலாற்றிற் பேணப்பட்டு வந்தது.

இலங்கையின் வடகிழக்குப் பிரதேசங்களுக்கும், சிறப்பாக வடக்குப் பகுதிக்கும் தென்னிந்தியாவுக்குமுள்ள தொடர்புகள், புவியியல் அண்மை காரணமாகத் தொடர்ந்து பேணப்பெற்று வந்துள்ளது. இலங்கை முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டால், மொழி, மதம், பண்பாடு முதலிய துறைகளில் இத் தனித்துவம் பேணப்பட்டதெனலாம். கிறிஸ்துவத்தின் வருகை மத ஒருமைப்பாட்டிற்கு ஊறு விளைவித்துள்ளது எனலாம். ஆனால் இலங்கை முழுவதிலும் கிறித்தவர்களின் தொகை 7.9% ஆகையால், இம்மத வேறுபாடு பெருத்த சமுதாய வேறுபாடுகளுக்கு இடமளிக்க வில்லையெனலாம். இதனால் மொழி வழிப் பண்பாடு பேணப்பெற்றதெனலாம். இலங்கை முழுவதையும் ஒருங்கு சேர வைத்து நோக்கும்பொழுது சிங்கள மக்களைப் பொறுத்தவரையில் சிங்கள மொழி-பௌத்தமத இயையும், தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ் மொழி-இந்துமத இயையும் முக்கியமாகின்றன. முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் நாடு முழுவதிலும் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் இலங்கையில் மொழியிலும் பார்க்க மதத்தையே தமது பண்பாட்டுத் தனித்துவத்துக்கான அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளனர். தெற்கு, மத்திய பகுதிகளில் வாழும் முஸ்லிம்கள் பெரும்பாலும் வர்த்தகர்களாகவும் கிழக்கு, வடக்குப் (மன்னார்) பகுதிகளிலுள்ள முஸ்லிம்கள் பெரும்பாலும் விவசாயிகளாகவுமுள்ளனர். இலங்கைத் தமிழ்மக்களின் பாரம்பரிய பொருளாதார அமைப்புப் பற்றிய விபரங்களை எனது 'நாவலும் வாழ்க்கையும்' என்ற நூலில் காணலாம். வட பகுதித் தமிழரின் சமூக பொரு

ளாதாரப் பண்புகளை இந்நூலில் வரும் இறுதிக் கட்டுரை மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

3

மேலே விவரிக்கப்பெற்ற வரலாற்றடிப்படையில் இலங்கையின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை வகுக்கும்பொழுது சில இடர்ப்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன. முதலாவது, இலக்கியச் சான்றுகளின் ஆட்சி நிலைச் சார்பாகும். பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்துக்கு முன்னர் தோன்றிய இலக்கிய ஆக்கங்கள் பற்றிய பட்டியலை நோக்கும்பொழுது அவை மேல்நிலை இலக்கிய ஆக்கங்களாக, அதாவது ஆட்சியாளரைச் சார்ந்த இலக்கிய ஆக்கங்களாகவே காணப்படும். அடிநிலை மக்களின் சமூக முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டு வனவாக அமையவில்லை. இது இலக்கியம் பேணப்படும் தன்மையையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது. பல்லவர் காலம் முதல் விஜயநகர நாயக்கராட்சிக் காலம் வரை இந்நிலை தமிழ் நாட்டிலும் ஓரளவு நிலவுகின்ற தெனலாம். இரண்டாவது, பேணப்பட்டுள்ள இலக்கியங்களும் யாழ்ப்பாண அரசு நிறுவப்பட்ட பின்னரே பெரிதும் பேணப் பட்டுள்ளன வென்பது தெரிகின்றது. இதனால் பிரித்தானிய ஆட்சிக் காலம் வரையுள்ள காலப்பகுதியில் தமிழ் மக்களின் நிலைமையை இலக்கியச் சான்றுகள் மூலம் மாத்திரம் முற்று முழுதாக அறிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு நிலை ஏற்படு கின்றது.

இவ்விரு முக்கிய வரையறைகளையும் மனதிற் கொண்டு ஈழத்தின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைப் பின்வரும் காலப் பகுதிகளாக வகுத்துக் கொள்ளலாம்.

1. யாழ்ப்பாண இராச்சியம் தோன்றும் வரையுள்ள காலம்.
2. யாழ்ப்பாண இராச்சியக் காலம்—இது ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம் என்றே எடுத்துக் கூறப் படல் மரபு.

3. போர்த்துக்கேயர் காலம்.

4. ஒல்லாந்தர் காலம்.

5. பிரித்தானியர் காலம்.

இதனை உபபிரிவுகளாக வகுத்துக் கொள்ளலாம்.

(அ) கிறித்துவத்தின் பரவலும் சமூக பண்பாட்டுத் தனித்துவப் பேணுகையும் (1796-1879). ஆறுமுக நாவலர் (1822-79) இக்கால கட்டத்தில் முக்கியத்துவம் பெறுவர்.

(ஆ) ஆங்கில ஆட்சி, மத்தியதர வர்க்கத் தோற்றக் காலம் (1900-1948). சுதந்திரம் வரை.

(இ) தேசிய இலக்கிய காலம் 1956—

4

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றத்துக்கு முன்னுள்ள இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு தமிழக வரலாற்றினடியாகக் கிடைக்கும் சில உதிரியான சான்றுகளே உள்ளன. அவற்றுள் முக்கியமானது சங்க இலக்கியப் புலவர் பட்டியலில் வரும் ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் எனும் பெயராகும். இவரது செய்யுள்களாகக் குறிப்பிடப் பெறுவனவற்றில் ஈழம் பற்றிய எவ்விதக் குறிப்புமில்லை. பூதன்றேவனார், ஈழத்துப்பூதன்றேவனார், மதுரை ஈழத்துப் பூதன்றேவனார் என்ற பெயர் விகற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் வரும் 'ஈழம் என்னும் சொல் இலங்கை நாட்டினைத்தான் குறிப்பிடுகின்றது என்று சித்தாந்தமாகக் கொள்ளத்தக்கதா என்பது சிந்திக்கத் தக்கது' எனக் கலாநிதி பூலோகசிங்கம் எச்சரிப்பார். எனினும் ஈழத்து இலக்கிய மரபின் 'ரிஷிமுலமாக' இவரைக் கொள்வது இன்று வழக்கு. தேவாரங்களில் வரும், திருக்கே தீச்சரம், திருக்கோணச் சுரம் சுதேச இலக்கிய முகிழ்ப்புக்கள் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடா.

தமிழர்கள் வாழ்ந்தமை பற்றியும் அவர்தம் வாழ்க்கை முறை பற்றியும் இலக்கியச்சான்றுகள் இல்லையெனினும் மகாவமிசமும், கல்வெட்டுக்களும் குறிப்பிடுகின்றன.

சிங்கள மன்னர்களின் தலைநகரமாக அமைந்திருந்த அநுராதபுரியிலேயே இதுவரை கிடைத்த இலக்கியச் சான்றுகளுள் காலத்தால் முந்தியதெனக் கருதப்படத்தக்க இலக்கிய வெளிப்பாடு, வெண்பா அமைப்பில், கல்வெட்டொன்றிற் காணப்படுகின்றது. இக் கல்வெட்டில் பொறித்தப் பெரியார் ஒருவர் போற்றப்படுகின்றார். “சிங்கள மன்னர் ஆட்சி புரிந்த பகுதிகளிலே தமிழ்ச்செய்யுள் வழக்கு போற்றப்படுவதை நோக்குமிடத்து, பாரம்பரியமாகத் தமிழ் பேசப்பட்ட பகுதிகளில் இலக்கிய முயற்சிகள் நடைபெற்றனவாதல் வேண்டும் எனக் கருதுவதிற் பிழையிருப்பதற்கில்லை” எனப் பூலோகசிங்கம் கூறுவது ஏற்றுக் கொள்ளப்படத்தக்கதே.

இவ்வண்மையை மேலும் வலியுறுத்துவதாக அமைகின்றது, இலங்கையில் இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் நூல்களுட் காலத்தால் முந்திய நூல் பற்றிய தகவல். கோட்டை இராச்சியத்தை அண்டு வந்த மூன்றாம் பராக்கிரமபாகு காலத்தில் 1310 இல், அவனது அரசவையிலே அரங்கேற்றப் பெற்ற தேனுவரைப் பெருமாள் என அழைக்கப்பெறும், போசராஜர் என்பவர் இயற்றிய “சரகோதிடமாலை” எனும் சோதிட நூலே இன்றுள்ள, காலத்தால் முந்திய இலங்கைத் தமிழ் நூலாகும்.

இலங்கையிற் சோழராட்சியின் பின்னர், சிங்கள அரசவைகளிலே தமிழ் முக்கிய இடம் வகித்ததெனலாமெனப் பலர் கூறுவர். சிங்கள மக்களிடையே தமிழ் வியாப்தியுள்ளமைக்கு இலங்கையில் பௌத்தமத நடவடிக் கைகளில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த பிக்குகள் பெற்ற முக்கிய இடமும் இங்கு நோக்கப்பெறல் வேண்டும். தமிழ் பௌத்தப் பள்ளிகளிலே பயிற்றுவிக்கப்பட்டதென்பதற்குச் செல்லகினி சந்தேகம் சான்று பகரும்.

அநுராதபுரிக்காலத்தில் தலைநகரில் வாழ்ந்த தமிழ் வணிகர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் இருக்கும் அதேவேளையில், வடபகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களது இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் காணப்படாது போனமைக்கு இலக்கியப் பேண்முறையே காரணமாகக் கொள்ளப்படல் வேண்டும். சிங்கள இலக்கிய வரலாற்றிலும் இத்தகைய ஒரு நிலை உண்டு.

5

அடுத்துவரும் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலம் ஈழத்தில் தனித்துவமான ஓர் இலக்கியப் பாரம்பரியம் தோன்றுவதற்கான அடிக்கல் நாட்டப்பெற்ற காலம் எனலாம்.

இவ்வமிசத்தில் முக்கிய இடம் பெறுவனவாக அமைவன இக்காலத்தில் தோன்றிய வரலாறு சார்ந்த நூல்களாகும். குறிப்பிட்ட ஒரு சமூகத்தினர் தமது சமூக நிலைபாடுபற்றியும் அதன் புனியியற்களம் பற்றியும் சிந்திக்கத் தொடங்கும் பொழுது “வரலாற்றுணர்வு” ஏற்படுகின்றது. அதாவது தம்மை நிலையான குழுவினராக்க்கொள்ளும் பிரக்ஞையேற்படும்பொழுதுதான் வரலாறு தோன்றும். இது ஆட்சியாளரின் வர்க்கநிலைப்பட்ட உணர்வாக முகிழ்க்குமென்பர். இக்காலத்திலேயே யாழ்ப்பாண வரலாற்று மூலங்களென இன்று கொண்டாடப்பெறும் வையாபாடலும் கைலாய மாலையும் தோன்றின. கிழக்கு மாகாணத்துத் தமிழர்களது வாழ்க்கைக் களப்பிரக்ஞை கோணேசர் கல்வெட்டிலிருந்து தெரிய வருகின்றது. இத்தகைய சூழ்நிலையிற்றோன்றும் நூல்கள் மதநம்பிக்கைப் போர்வைக்குள் வரலாற்றைத் திணித்துக் கூறுவது ஒரு மரபிற்கும். இந்தியப் புராண இலக்கியங்களின் வரலாற்று உட்கிடக்கையை ஆராய்ந்தெடுத்துக் கூறியுள்ள ராய்செளத்திரி போன்ற வரலாற்று ஆசிரியர்கள் இதனைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர். இத்தகைய மதவழிநின்ற வரலாற்றுணர்வின் வெளிப்பாட்டில் ஸ்தல புராணங்கள் முக்கிய இடம் பெறுமென்பதை விசயநகர நாயக்க மன்னர் காலத் தமிழிலக்கிய வரலாறு நன்கு

தெளியப்படுத்தும் கோணேஸ்வரத்தின் வரலாற்றைப்
பௌராணிக மரபு வழிநின்று கூறும் தட்சிண கைலாய
புராணம் இக்காலத்திலேயே தோன்றியதென்பர்.

ஆட்சியாளரின் பெயரால் அரசியலொருமைப்பாடு
காணும் பண்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது
பரராசசேகரனுலா.

தமிழர்கள் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழ்ந்தாலும்,
முழு இலங்கையுடனும் அவர்கட்கிருந்த பண்பாட்டி-
யைபின் மகவழி வெளிப்பாடாகக் கதிரைமலைப்
பள்ளினைக் கொள்ளலாம். கதிர்காமம் தென்னிலங்கை
யிலுள்ள தலமாகும்.

இவ்வாறு உயர்நிலை இலக்கியங்கள் இலங்கைத் தமிழர்
களின் அரசியற் சமூக, மதக்களத்தை விளக்க முனையும்
அதே வேளையில், அடிநிலை மக்களின் மத நம்பிக்கையின்
வெளிப்பாடாக அமைவது கோவலனார் கதை போன்ற
கதைப்பாடல்களாகும். இது இக் காலத்திலே தோன்றிய
தென்பர்.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்தின் முக்கிய இயக்க
வெளிப்பாடாக அமைவது அரசகேசரி இயற்றிய இரகுவமிச
மாகும். இது காளிதாசனின் ரகுவம்சத்தை முதலூலாகக்
கொண்டியற்றப் பெற்ற தமிழ்ச் செய்யுள் நூலாகும். இதன்
இலக்கியச் சிறப்பு பலராற் புகழப் பெற்றுள்ளது.

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஆட்சிக் கடைக்கூற்றில்
போர்த்துக்கேயர் தமது நிலையை ஸ்திரப்படுத்த முனைகின்
றனர். மதமாற்றத்தினை இம்முயற்சிக்கான திறவுகோலாக
அவர்கள் கொண்டனர். சிறப்பாக வட இலங்கையின் மேற்
குப்புறமான மன்னார்ப் பகுதியில் இம்முயற்சிகள் தொடங்
கப்பெற்றன. இவற்றினை வெளிப்படுத்தும் கத்தோலிக்கக்
கிறித்தவ முயற்சிகள் இக்கால கட்டத்திலேயே தோன்றி
விடுகின்றன.

ஆட்சி வரலாற்றுக் கட்டங்களாக நோக்கும்பொழுது, போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த ஆட்சிகள் தவித்தனியே எடுத்து நோக்கப்படுமெனினும், இலக்கிய வரலாற்றினைப் பொறுத்தவரையும் இவையிரண்டினையும் ஒருங்குசேர வைத்து நோக்கும்பொழுது ஈழத்திலக்கிய வளர்ச்சியின் முக்கிய பண்புகள் சில துலக்கமாகத் தெரிவதைக் காணலாம். காலநிலை நின்று கூறுவதானால், 1619 முதல் 1796 வரை இக்காலப் பகுதி நீடிக்கும்.

இக்கால கட்டத்திலே கிறித்துவம் தமிழரிடையே பரவுவதைக் காணலாம். போர்த்துக்கேயர் கத்தோலிக்க மதத்தினையும், ஒல்லாந்தர் “இறப்பிறமாது” (Reformed-church) என வழங்கப்பெறும் ஒல்லாந்தப் புரட்டஸ்தாந்தக் கிறித்தவத்தினையும் பரப்பினர். இவ்வாறு பரப்பும்பொழுது தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் சிற்றிலக்கிய வடிவங்களாகப் போற்றப்பெறும், அடிநிலை மக்கள் தொடர்புடைய இலக்கிய வடிவங்களைக் கையாண்டுள்ளனர் எனும் உண்மையை நாம் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். ஞானப்பள்ளி, சந்தியோகுமையூர் அம்மாளை என்பன போர்த்துக்கேயர் காலத்திலும் மருதப்பக் குறவஞ்சி, திருச்செல்வர் அம்மாளை என்பன ஒல்லாந்தர் காலத்திலும் தோன்றியவை. மதம் மாறிய தமிழர்கள் தம் புதிய மதச் சிறப்புக்களைத் தமது பாரம்பரிய இலக்கிய வடிவங்கள் கொண்டும் பார்க்கும் பொழுது இலக்கியத்தின் பயன்பாடு நன்கு புலனாகின்றது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த லோறன்கப் புலவர் மக்கள் பாடுவதற்கான கிறித்தவ கீதங்களையும், மக்கள் நடிப்பதற்கான கிறித்தவ நாடகங்களையும் எழுதினார் கத்தோலிக்கப் புலவர்களுள் முக்கியமான இன்னொருவர் பூலோகசிங்க முதலியாரவர்கள்.

இதே காலப்பிரிவில், சிறப்பாக ஒல்லாந்தர் காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் சைவத் தொடர்பை வற்புறுத்தும் இலக்கியங்கள் பல தோன்றத் தொடங்கின.

போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் அவர்களது ஆட்சியின் கொடுமை தாங்காது தமிழகம் சென்று தமது மத இலக்கியப் பணியை மேற்கொண்டோர் ஞானப்பிரகாச முனிவர், தில்லை நாதத்தம்பிரான், வைத்திய நாத முனிவர் என்போராவர். ஆனால் ஒல்லாந்தர் காலத்திலோ சைவத் தமிழ்ப் புலவர்கள் தமது மதத்தினை விதந்து இலக்கியங்கள் இயற்றுவதற்கான சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. நல்லூர்ச் சின்னத் தம்பி புலவர் பாடிய கலவளையந்தாதி, மறைகையந்தாதி, பறாளை விநாயகர் பள்ளு என்பனவும், வரத பண்டிதர் பாடிய சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசிப் புராணம், குருநாதசுவாமி கிள்ளை வீடுதூது முதலியனவும், சின்னத்தம்பிப் புலவர் பாடிய இனுவை சிவகாமியம்மை பதிகம் முதலியனவும் உதாரணங்களாக எடுத்துக் கூறப்படத் தக்கனவாகும்.

கிழக்கிலங்கையின் முக்கிய கோயில்களுள் ஒன்றான வெறாகல் சித்திரவேலாயுத சுவாமி கோயில் பற்றியும் பாடல் ஒன்று இயற்றப் பெற்றதென்பர்.

நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய கரவை வேலன் கோவை எனும் நூல் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பெறுவதாகும். ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் கீழ் முதலியாராகக் கடமையாற்றிய கரவெட்டி எனும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த வேலாயுத முதலியார் பற்றிய இந்நூல் உள்ளூர்ப் பிரபுத்துவப் பரம்பரை பற்றித் தோன்றிய முதல் ஈழத்து நூலாகும். சமயச் சார்பற்ற, தேசிய நிலை நின்ற இலக்கியத்தின் கால்கோலாக இந்நூலினைக் கொள்ளல் வேண்டும்.

எனவே போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தார் காலங்களில் ஈழத்தில் தேசவரையறையுடைய நூல்கள் தோன்றத் தொடங்குகின்றனவெனலாம். கிறித்தவத்தின் பரவலும், சைவத்தைப் பேணுதலும் தனித்தனி இலக்கிய முயற்சிகளாகத் தோன்றுகின்றன. சைவ மதத்தினர் கிறித்தவத்தை எதிர்க்கும் இயக்கத்தின் வெளிப்பாடாக அமைந்த இலக்

கியங்கள் அடுத்த காலப்பிரிவிற்றோன்றுவது தர்க்க ரீதியான வளர்ச்சியாகும்.

7

அடுத்து வரும் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தின் இலக்கிய வரலாற்றை நான்கு உப-கட்டங்களாக வரிசைப் படுத்திப் பார்ப்பதே பொருத்தமாகும்.

1. ஆங்கில ஆட்சி வழங்கிய வாய்ப்புக்களைப் பயன்படுத்தி ஆங்கிலத் திருச்சபையும், அமெரிக்க மிசனரிமாகும் மேற்கொண்ட கிறித்தவ மதமயப் படுத்தும் இயக்கத்தின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகள்.
2. இக் கிறித்துவ மதமயமாக்க முயற்சியினை எதிர்த்து ஆறுமுக நாவலர் (1822-79), நடத்திய எதிர்ப்பியக்கத்தின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகள்.
3. நாவலர் காலத்தின் பின்னர், 1880 முதல் 1933 வரை (இலங்கைக்கு வரையறுக்கப்பெற்ற பொறுப்பாட்சி வழங்கப்பட்ட காலம் வரை) இலங்கைத் தமிழர்களிடையே தோன்றிய ஆங்கிலம் கற்றுக் கிளம்பிய மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் இலக்கிய முயற்சிகள். நாவலர் துரையப்பப்பிள்ளையை (1872-1929) இவ்வியக்கத்தின் பிரதிநிதியாகக் கொள்ளலாம்.
4. வரையறுக்கப்பட்ட பொறுப்பாட்சி வழங்கப் பெற்றதன் காரணமாகத் தோன்றிய அடிநிலை மக்களின் விழிப்பாகவும் அவ்விழிப்புக்கான உந்துதலாகவும் விளங்கிய இயக்கத்தின் இலக்கிய முயற்சிகள் (1933-1948 வரை). இம்முயற்சிகள் 'மறுமலர்ச்சி' 'பாரதி' எனும் சஞ்சிகைகளையும் அவற்றினை நடாத்திய அ. செ. முருகானந்தம், அ. ந. கந்தசாமி ஆகியோரை மையமாகவும் கொண்டே இக்கால இலக்கியங்கள் ஆராயப்படு

கின்றன. “ஈழகேசரி”ப் பத்திரிகை முக்கியமான சமகால ஏடாகும்.

முதலாவது உபகட்டத்தில், முக்கிய இடம் பெறுவது மேற்குறிப்பிட்ட கிறித்தவ இயக்கவாதிகளின் கல்வித்துறை முயற்சிகளே. இவர்களது முக்கிய “இலக்கியங்கள்” என ஆராயப்படவேண்டியவை, அவர்களது பாடபுத்தகங்களும் மொழிபெயர்ப்புக்களுமே. அச்சு முறைமையினை முக்கிய தொடர்பு வாயிலாகப் பயன்படுத்தும் முறைமை இவர்களாலேயே தொடங்கப் பெறுகின்றது. 1823-இல் நிறுவப் பெற்ற வட்டுக்கோட்டைச் செமிநரி இக்கல்வி முயற்சிகளில் சிறப்பாக கிறித்துவத்தைச் ‘சுதேச’ நிலைப் படுத்துதலில் முக்கிய இடம் பெற்றது. பாவலர் சரித்திர தீபகம் எனும் முதல் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுத் தமிழ் நூல் இப்பரம்பரை வழியாகவே தோன்றியது. இக் கிறித்துவப் பரம்பரையில் தான், ஆக்க இலக்கியம் பாடியோர் உள்ளனர்.

அடுத்த உப-கட்டத்தினை நாவலர் காலமாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

ஆறுமுக நாவலரது சமய, இலக்கியப் பணிகளை எடுத்துக் கூறுவோர், அவர் சைவத்தையும் தமிழையும் மீண்டும் தழைக்க வைத்த பெரியார் என்று கூறுவர். அவரது “தொண்டுகள்” யாவற்றையும் ‘சைவமும் தமிழும்’ என்ற வட்டத்துள் அடக்கிவிடலாம். அதாவது, மதம், மொழி என்பன பற்றிய அவர் இயக்கம் நடத்தினர். மதம், மொழி என்பனவற்றைத் தனித்தனியான கூறுகளாக அவர் கொள்ளவில்லை “தமிழ் என்பது ஒரு சமயத்தின் பெயரன்று, ஒரு பாஷையின் பெயர்” என்று வற்புறுத்திய நாவலர், தமிழ்ப் புலமைக்கும் சைவத்துக்குமுள்ள இன்றியமையாத் தொடர்பினை வற்புறுத்தியே வந்தார். கிறித்தவருக்குத் தமிழைப் போதித்தது மத்திரமல்லாது விவிலியத்தையே தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர் நாவலர். வைணவ சமயிகளுக்கும் தமிழுக்குமுள்ள தொடர்பினையும் நன்கு அறிந்திருந்தவர். எனவேதான் மொழியை மதத்துடன்

இணைத்துக் காட்டுவதில் ஒரோவிடங்களிலே தயக்கம் காட்டியுள்ளார். ஆனால் தாம் நிறுவிய கல்விக்கூடங்களின் பாடவிதானத்தில் சைவத்துக்கும் தமிழுக்குமுள்ள தொடர்பை நன்கு வற்புறுத்தியுள்ளார்.

நாவலருடைய சமய, இலக்கியப் பணிகளின் சமூக முக்கியத்துவத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் பல அண்மைக் காலத்தில் வெளிவந்துள்ளன. நாவலர் பொருளாதார முன்னேற்ற இயக்கங்களிலும் சமூகக் குறைப்பாட்டு நீக்க அலுவல்களிலும், அரசியற் இயக்கங்களிலும் ஊழல் தடுப்பு இயக்கங்களிலும் பெரும் பங்கு கொண்டிருந்தார் என்பது இப்பொழுது நன்கு தெரியவந்துள்ளது. எனவே “சைவமும் தமிழும்” என்ற இயக்க கோஷத்தையும் மேற்கூறியவற்றின் பின்னணியில் வைத்தே ஆராயவேண்டிய அவசியமேற்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு பார்க்கும் பொழுது சைவமும் தமிழும் என்னும் கோஷம் தன்னுள் தான் முடித்தமுடிபாக அமையாது, மிகப்பெரிய சமூகத் தாக்கங்களைக்கொண்ட ஒரு முழுமையான “பண்பாட்டுக் கோஷம்” என்பது புலனாகும்.

சமூக வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்திற் கூறுவதானால் நாவலரது இயக்கம், யாழ்ப்பாணத்தில் ஆங்கிலேய ஆட்சி காரணமாக ஏற்பட்டுவந்த மாற்றங்கள் சிலவற்றுக்கு ஓர் எதிரான இயக்கமே. அதாவது மேனாட்டு மயப்படுத்தல் என்னும் தென்கிழக்காசிய வரலாற்று பொதுக்காரணி ஏற்படுத்திய ஒரு விளைவே, நாவலரது இயக்கமெனலாம்.

சுதேசச் சமூகங்களில், மேனாட்டு மயப்படுத்தலின் தீய சக்திகளை உணர்ந்திருந்தோர் ஏதோ ஒருவகையில் அதன் செல்வாக்கு வட்டத்துள் வந்தவரே. ஆங்கிலக் கல்வி ஏற்படுத்திய விழிப்புணர்வு, அக்கல்வி வழியாக வந்த சமுதாய நோக்கு (சரித்திரம், புவியியல் போன்ற பாடங்களைப் படித்ததன் பயனாகவே இச்சமுதாய நோக்கு ஏற்பட்டது) ஆகியன மேனாட்டு ஆட்சியின் தீய பயன்களை அறியவைத்தது. இதனாலே ஆங்கிலக் கல்வி பெற்ற

வர்கள் அக்கல்வி கொடுத்த அறிவால் மேனாட்டு மயமாக்கும் அரசாங்கச் சக்திகளை எதிர்த்தனரெனலாம்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இத்தகைய இயக்கங்கள் இந்தியாவிலே தோன்றின. இலங்கையில் நாவலர் காலத்திலே தோன்றின.

மேனாட்டு மயமாக்கப்படும் நிலையினை எதிர்த்தவர்களது அரசியல் நோக்கு பற்றியும் சமூக நிலை பற்றியும் சிறிது அறிந்து கொள்ளுதல் நலம்.

இவ்வியக்கத்திற்கு வித்திட்டவர்களும் இயக்கத்தை நடத்தியவர்களும் அக்காலத்து இந்திய இலங்கைச் சமுதாயங்களின் அமைப்பில் வாய்ப்பான நிலையினைப் பெற்றிருந்தோரே பாரம்பரிய சமுதாய முறைகொண்டு நோக்கும் பொழுது இவர்கள் அச்சமுதாயத்திற் கணிசமான முக்கியத்துவத்தை உடையோராகவே இருந்தனர். இது தவிர்க்க முடியாத வரலாற்று நிலையாகும்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் ஆறுமுக நாவலர்தும், தர்மபாலவினதும் குடும்ப அந்தஸ்து இவ்வுண்மையை நிறுவுகின்றது. ஆறுமுக நாவலர் பாரம்பரியச் செல்வாக்கும், ஆங்கில அறிவால் அதிகார வலுவுமுள்ள (உத்தியோகம் மூலம்) ஒரு குடும்பத்திற்கோன்றியவர். வர்க்க வாய்ப்பாட்டுப்படி கூறினால் நாவலர், நிலப் பிரபுத்துவ வழி வருபவர். மேனாட்டு ஆட்சியின் ஸ்தாபித்தால் குன்றிவிடவிருந்த பாரம்பரிய அதிகார வலுவை ஆங்கிலக் கல்வி தந்த உத்தியோகங்கள் மூலம் மீட்டுக்கொண்ட ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். எனவே வரலாற்று நியதிப்படி, அவரிடமிருந்து அந்தச் சூழ்நிலைக்கேற்ற சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை எதிர்பார்க்கலாமே தவிர பரிபூரண சமதர்மப் புரட்சியை எதிர்பார்க்க முடியாது.

இக்காரணங்களினால் நாவலர் ஆங்கில ஆட்சியை, அதாவது ஆங்கிலேயருக்கு இலங்கை மீதிருந்த ஆட்சி

யுரிமையை எதிர்க்கவில்லை. ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் இன்று பின்னோக்காகப் பார்க்கும்பொழுது நாவலர் அன்று மேற்கொண்ட எதிர்ப்பியக்கம் அரசியல் விடுதலை இயக்கத்தின் மூலவேராகவமைந்துள்ளது என்பது தெரிய வருகின்றது.

நாவலர், ஆட்சியின் இரு அமிசங்களை வன்மையாக எதிர்த்தார்.

(அ) பாதிரிமார்களை மதமாற்றக் கோட்பாடு,

(ஆ) பாதிரிமார்களை முதனிலையாளராகக் கொண்ட கல்விமுறை.

ஆங்கில அரசாங்கம் மதமாற்ற அங்கீகாரத்தை வழங்க வில்லையெனினும் தன்னைச் சார்ந்திருந்த கிறித்தவ திருப்பீடத்துக்கு நிதி வசதியும் செல்வாக்கு வாய்ப்பும் ஏற்படுத்திற்று. எனவே “அ” அமிசத்தையும் அரசாட்சிக் கெதிரான நடவடிக்கையாகவே கொள்ளலாம்.

நாவலரின் கிறித்தவ எதிர்ப்பைப்பற்றி ஆராய முனையும் பொழுது அவரது எதிர்ப்பு புரொட்டஸ்தாந்தப் பிரிவு மேலேயே—அதுவும் வெஸ்லியன் பிரிவு மீதே முனைப்பாக விழுந்தது என்பதை மனங்கொள்ள வேண்டும். போர்த்துக்கேயர் காலம் முதல் கத்தோலிக்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவி வந்தது. அரசியல், சமூக நிலையினைப் பொறுத்தவரையில் பெருத்த வலுவும் செல்வாக்குமற்ற ஒரு நிலையிலேயே கத்தோலிக்கம் அன்றிருந்தது. தனது செல்வாக்கு வட்டத்தை விஸ்தரித்து, கொள்ளத்தக்க நிலையில் கத்தோலிக்கம் அன்றிருக்கவில்லை. இதன் காரணமாகவே நாவலர் தமது கல்வி இயக்கத்தில் ஈட்டிய வெற்றிகளை “சத்திய வேத பாதுகாவலன்” பத்திரிகை வாழ்த்திற்று.

நாவலரின் இயக்கம் எதிர்ப்பியக்கமே. அதாவது கிறித்தவப் பாதிரிமாருது நடவடிக்கைகளுக்கெதிராகவே

அவர் தமது இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார். தங்கள் நடவடிக்கைகள் பற்றி இந்தக் கிறித்தவப் பாதிரிமார் தாமே கூறுவன கொண்டும், நாவலருக்கெதிராகக் கூறுவன கொண்டும் அவர்கள் எத்தகைய தாக்கத்தை நாட்டில் ஏற்படுத்தியிருந்தனரென்பதை அறியலாம்.

இவ்வகையில், ரொபின்சன் பாதிரியார் எழுதிய Hindu Pastors - A Memorial என்னும் நூல் மிக முக்கியமானதாகும். (Hindu Pastors - A Memorial - Rev. E. J. Robinson - Late Wesleyan Missionary in Ceylon, London 1867) அந்நூலிற் காணப்படும் சில தகவல்களைப் பார்ப்போம்.

தங்கள் மதத்தைப் போதிப்பதற்கான சுதேசிப் போதகர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது ரொபின்சன் கூறுவதாவது:

“சுதேசப் போதகர்களின் முக்கியத்துவத்தை வரையறுத்து கூறிவிடமுடியாது. இந்தியாவை ஆள்வதற்குச் சிப்பாய்கள் (இந்தியர்களான பட்டாள வீரர்) தேவைப் படுவது போன்று, எமது ஆத்மீகச் சேனையிலும் சுதேசிகள் இருத்தல் வேண்டும்” (பக். 107)

கையாளப்பட்டுள்ள உவமை பாதிரியாரின் மனநிலையை நன்கு விளக்குகின்றது.

இந்த நோக்கம் கொண்டே அவர்கள் சுதேசப் போதகர்களை ஊக்குவித்தனர்.

கல்விமூலம் அவர்கள் எவ்வாறு தங்கள் தொண்டினைச் செய்தார்கள் என்பதை அடுத்து வருகின்ற மேற்கோள் காட்டுகின்றது.

“அரசாங்க உதவிநிதி பெறும் பாடசாலைகள் உட்பட எல்லா ஆங்கிலப் பாடசாலைகளிலும் ஆங்கில—தமிழ் பாடசாலைகளிலும் முதலாவது மணித்தியாலம் வேதப்பயிற்சிக் குரியதாகும். அவ்வேளை வகுப்பில் இருத்தல் வேண்டுமென்பது மாணாக்கர்களின் விருப்பத்தைப் பொறுத்த

தாகும். ஆனால் அவர்களது பெற்றோர்களோ, ஆங்கில விவிலியத்தைப் படிப்பது, எமது மொழியில் தேர்ச்சி பெறுவதற்குத் தேவையானது என்று கருதுகின்றார்கள். அதனால் அவர்கள் விவிலியத்தில் ஆழமான ஆர்வத்தை யுடையவர்களாகவுள்ளார்கள்'' (பக். 107).

ஆங்கிலம் படிக்கவேண்டுமென விரும்புவவர்களிடத்துக் கிறித்தவம் திணிக்கப்பட்ட முறைமையை இம்மேற்கோள் காட்டுகின்றது.

இன்றைய அறிவு வளர்ச்சிப் பின்னணியில் நோக்கும் பொழுது அன்றைய புரொட்டாஸ்தாந்தப் பாதிரிமார் களது நடைமுறைகள், ஆங்கில அரசாங்கம் 1833-க்குப் பின்னர் மேற்கொண்டிருந்த ஆட்சிக் கோட்பாட்டின் பண்பாட்டு அங்கம் என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது.

நாவலர் அன்று கோரியது மாணவன் தனது மதச் சூழலிலேயே ஆங்கிலம் கற்க வசதியிருத்தல் வேண்டுமென்பதுதான். இன்றைய நிலையில் இது புரட்சிகரமான ஒரு நடவடிக்கையாகத் தோன்றாதுதான். ஆனால் இந்தக் கோரிக்கை காரணமாகவே இலங்கை, (மேற்கிந்தியத் தீவுகள், பிலிப்பைன்ஸ் போன்ற நாடுகள் இழந்தது போன்று) தனது பாரம்பரியப் பண்பாட்டை இழக்காது நிற்கின்றது.

மேனாட்டுமயப்படுத்தலினால் பண்பாட்டுச் சிதைவு ஏற்படாது தடுப்பதற்கு நாவலரது போராட்டம் உதவிற்று என்பதைக் கண்டோம்.

பண்பாட்டைப் பேண முனைந்த நாவலர் பாரம்பரியச் சமுதாய அமைப்பைப் பேண விரும்பினார். இந்து சமுதாயம் 'சதுர்வர்ணாசிரம தர்மத்'தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. சாதியமைப்பு இச்சமுதாயத்தின் அச்சாணியாகும். இந்து மதத்தைப் பேண முயன்ற நாவலர் அச்சமுதாய அமைப்பும் பேண முயன்றாரென்பதில் ஆச்சரியமேற்படல் முடியாது.

நாவலரும் அவரது சகாக்களும் நடத்திவந்த இயக்கத்தைப் பற்றி ஹொபின்சன் பாரதியார் கூறுவது சமூக மாற்ற உண்மையினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

“பாதிரிமார்களினதும் அவர்களது உதவியாளர்களினதும் நடவடிக்கைகளால் சைவத்துக்கு ஏற்படும் கவலைக் கிடமான நிலைமையைக் கண்டும், பொதுமக்களிடையே கிறித்தவம் பெறும் ஆதரவைக் கண்டும், திறமை, நற்குணம், செல்வம், கல்விபடைத்தவர்கள் பலர் நாட்டின் பாரம்பரிய சமூக வேறுபாடுகளைக் கடந்து மேற்செல்வதைக் கண்டும் வண்ணார்பண்ணையைச் சேர்ந்த உயர்தனத்துப் பெருமக்கள் 1842 இல் தமது அமைதியின்மையைக் காட்டிக் கொண்டனர்...

அவ்வருடம் செப்டம்பர் மாதம் இறுதிநாளன்று கூடி, தங்கள் மதத்தைப் பாதுகாப்பதற்கும் பரப்புவதற்குமென ஒரு பாடசாலை தொடங்குவதைத் தீர்மானித்தனர்.”

(பக். 117-19)

சாதியமைப்பை தகர்த்து செல்வாக்கும் அதிகாரமுள்ள புதிய ஒரு மேன்மக்கள் கூட்டம் எவ்வாறு தோன்றிற்று என்பதை மேற்படி மேற்கோள் காட்டுகின்றது. இப்புதிய மேன்மக்கள் கூட்டத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் நாவலரது இயக்கத்துக்கு ஊறு விளைவிக்கும் சக்தியாக அமைந்தது உண்மையே. எனவேதான் நாவலர் இதனை எதிர்த்தார் என்று கொள்ளலாம். நாவலரது மதக் கோட்பாடும் இந்நிலைக்கே அவரைத் தள்ளிற்று.

ஆனால் “சைவமும் தமிழும்” இயக்கம் சமூக இயக்கமாக வியாப்திபெற்று துவைனத்துரைக்கு எதிராக நடவடிக்கை இயக்கமாக மாறும்பொழுது, நாவலரின் சாதிக்கொள்கையிலும் சமயக்கொள்கையிலும் ஒரு முரண்பாடு ஏற்படுவதைக் காணலாம். “வெகுசனத் துரோகம்” என்னும் தலைப்பில் இலங்கை நேசனில் வெளியான ஆசிரியருக்குக் கடிதம் இத்தகைய நிலைமையைக் காட்டுகின்றது. அதில்

நாவல் பென்சமின் சந்தியாகுப்பிள்ளை என்னும் கத்தோலிக் கரைப் புகழும் முறைமை நோக்கற்பாலது.

சாதி வேறுபாட்டை நிலைநிறுத்த விரும்பிய நாவலர் கத்தோலிக்கர்களுடன் சேர்ந்து வாந்தி நோய்த் தடுப்பியக் கத்தில் ஈடுபட்டதையும் நோக்குதல் வேண்டும்.

முற்றிலும் சைவக் கண்ணோட்டத்திற் பார்க்கும் பொழுது சாதி வித்தியாசம் பேசிய நாவலர் சமூக விடயங்களைப் பற்றி பேச வேண்டி வந்தபொழுது சாதி வித்தியாசத்தைக் கடைப்பிடிக்க முடியாத நிலையில் நிற்பதை நாம் காணலாம்.

மேலும் மத வரையறைக்குள்ளும் ஒழுக்கசீலம் பற்றிப் பேசும்பொழுது, தாழ்த்தப்பட்ட சாதி மக்களது உயர் சிலத்துக்கு மதக் கணிப்பீட்டில் மேலான இடம் உண்டு என்பதையும் நாவலர் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதை அவதானித்தல் வேண்டும் (நாவலர் பண்டிதமணி சி. க. 47-48).

நாவலருடைய மத, சமூக சீர்திருத்தக் கோட்பாடுகள் நிலப்பிரபுத்துவ சூழலில் அமைந்தவை என்பதும், தேசிய முதலாளித்துவ சக்தியின் முதல் தோற்றத்தைக் காட்டுவன என்பதையும் மனதிற்கொண்டால் மேற்கூறிய முரண்பாடுகளுக்கு அமைதி கண்டுகொள்ளலாம்.

ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பில் தேசிய முதலாளித்துவ சக்திகளின் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை தென்கிழக்காசிய வரலாறு அறிந்தோர் அறிவர்.

தமது பண்பாடு பற்றிய உணர்வும், அப்பண்பாடு மூலம் தமது தனித்துவத்தைப் பேணும் வேட்கையும் மேனாட்டு ஆட்சி வழிவந்தவையாகும்.

இப்பண்பாட்டு உணர்வுக் கோட்பாட்டுக்கு அரசியல் உருவம் கொடுத்த பெருமையும் நாவலருக்குண்டு பிறிட்டோவுக்கு எதிராக பொன்னம்பலம் இராமநாதன்

ஆதரித்து வெளியிடப்பட்ட விஞ்ஞாபனத்தில் இவ்வுண்மை புலப்படுவதை நாம் காணலாம். பொன்னம்பலம் இராம நாதன் தமது பிற்கால வாழ்வில் இந்துமத முன்னேற்றத்துக்குச் செய்த சமூக, சமய, கல்விப்பணிகளை, இக் கோட்பாட்டின் தர்க்கரீதியான வளர்ச்சியென்றே கூறல் வேண்டும்.

நாவலரது போராட்டங் காரணமாகச் சுதேசப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு பேரூக்கம் கிட்டிற்று. தமிழ் மக்களிடையே தலைவர்களாகவும் முக்கியஸ்தர்களாகவுமிருப்பவர்கள் அம்மக்களது பண்பாட்டின் வழி நிற்பவர்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற ஒரு நிலைமை உருவாகத் தொடங்கிற்று.

இதனால் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் யாழ்ப்பாணத்தில் மிக முக்கியமான ஒரு பண்பாட்டு மாற்றம் ஏற்பட்டது.

இந்துக்களாகவிருந்து கிறித்தவர்களாக மாறி முதன்மை நிலைபெற்றவர்கள் பலர் மீண்டும் இந்துக்களாக மதம் மாறினர். வைமன் கதிரவேற்பிள்ளை, தெயிலர் துரையப்பா பிள்ளை போன்றோரை இப்பண்பாட்டு நெறியின் உதாரணங்களாக எடுத்துக் கூறலாம்.

இப்பண்பாட்டு நெறி காரணமாக ஆங்கிலம் படித்தவர்களின் மேலாண்மை ஸ்திரப்படுத்தப்பட்டது என்பது உண்மையே. ஆனால் கல்வியமைப்பில் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு தாய்மொழிக் கல்விமுறை வந்ததும் புதியவொரு பரம்பரை உருவாகிற்று. அந்நிலையில் அடிநிலை மக்கள் முன்னேறினர், அம்முன்னேற்றம் நாவலர் காலத்திற் காணப்பட்ட சில முரண்பாடுகளை ஒழிக்க உதவிற்று.

இதுவரை கூறியவற்றால் நாவலர் தொடக்கிய இயக்கம், இலங்கையின் முற்போக்கான வளர்ச்சியில் முக்கிய இடம் பெறுவதொன்றென்பது புலனாகின்றது.

நாவலரின் இலக்கியப் பணிகளை இப்பண்பாட்டியக் கத்தின் பின்னணியில் வைத்தே விளங்கிக் கொள்ளல்

வேண்டும். நாவலரின் முக்கிய இலக்கியத் தொழிற்பாடுகள் எனக் கூறப்படத் தக்கவை:

1. பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களைப் பதிப்பித்தமை.

2. பண்டையத் தமிழ் நூல்களுக்கு உரையெழுதியமை.

3. பாடபுத்தகங்களை எழுதியமை.

இவையாவும் ஈழத்தில் தமிழ்க்கல்வி “சைவமும் தமிழும்” என்ற வட்டத்துக்குள் தேசிய நிலைமையை ஏற்படுத்த உதவியனவாகும்.

நாவலர் காலத்து வாழ்ந்த உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர், வல்லை இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர் வைத்தியலிங்கம் பிள்ளை, சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை ஆகியோர்களது இலக்கியப் பணிகளும் இத்தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தனவெனலாம்.

தமிழ் இலக்கியக் கல்வியிலும், இலக்கியப் பாரம்பரியத்திலும் ஈழத்தின் தனித்துவத்தையும் நிலைநிறுத்துவதற்கு நாவலர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் முக்கியமானவை ஆகும். தமிழகத்தில் தம்மையெதிர்த்தோரை யெதிர்த்து வெளியிட்ட பிரசுரங்களில் இவ்வுண்மை நிலை நிறுத்தப்படுகின்றது.

8

அடுத்து வரும் காலப்பிரிவில் இலங்கைத் தமிழ் மக்களிடையேயுள்ள உயர் மத்தியத்தர வர்க்கத்தினரின் கலை, இலக்கியப் பணி முதன்மைப் படுகின்றது.

இக்காலக் கட்டத்தின் முக்கிய பிரதிநிதியாக அமைபவர் நாவலர் துரையப்பிள்ளையாவர்.

ஆறுமுக நாவலர் காலத்தில் (1822-1879) ‘சைவமும் தமிழும்’ என்ற கோஷம், ஈழத்து வடபகுதியின் சமூக

அரசியற்றேவைகளை—ஒரு வரலாற்றுத் தேவையினைப் பூர்த்தி செய்வதாகவமைந்தது. நாவலருடைய கண்ணோட்டத்தில், சைவம் என்பது வெறும் மத ஆசாரத்தை மாத்திரமல்லாது அம்மத ஆசாரத்தைப் பின்பற்றுவோரை, சிறப்பாக விவசாயிகளையும் குறிப்பதாகவே இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்துச் சமயநிலை போன்ற கட்டுரை உண்மையிலே சமூகப்பிரச்சினை பற்றியனவே. நாவலரது கண்ணோட்டத்தில் தமிழ் என்பது சுதேசப் பண்பாட்டுக் கருவூலமாக விளங்கியது. அப்பண்பாட்டுக் கருவூலம் பிறரது கையிற் சிக்கி, அவர்களால் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தப்படக் கூடாது என்பதற்காகவே தமிழைச் சைவத்திலிருந்து பிரிக்கமுடியாத வென்றாகக் கொண்டார்.

இந்தப் பண்புநெறி பிறழாது வளர்ந்திருக்குமேல் அது சைவமக்களை—அதாவது யாழ்ப்பாணத்துக் கமக்காரர்களை மேலும் மேலும் பிரதிபலிக்கின்ற, அவர்களது பிரச்சினைகளை எடுத்துக் கூறித் தீர்வுமுறை காட்டுகின்ற இலக்கியங்கள் தோன்றியிருக்கும். இயக்கங்களின் வரலாறுகளை நோக்கும் பொழுது, ஆரம்பநிலையிற் காணப்படும் நேரடிச் சமூகத் தொடர்பு பின்னர் படிப்படியாக மறைக்கப்படுவதையும், மறக்கப் படுவதையும் காணலாம். இது காலம் வழங்கும் 'தண்டனை'களிலொன்று சமூகநிலைப் பட்டு நின்ற சைவ ஆர்வம், சைவத்திற்குக் கிட்டிய வெற்றியின் பின்னர் சாஸ்திரீயநிலை ஆர்வமாக முகிழ்க்கத் தொடங்குகின்றது. சைவச் சூழலில் ஆங்கிலம் கற்பதற்கான வாய்ப்புக்கள் பெருக (உத்தியோக வாய்ப்பினைத் தராத) தமிழ்க் கல்வி பற்றிய ஆர்வம் குன்றத் தொடங்கிற்று, யாழ்ப்பாண நிலமானியவுடைமைச் சமுதாய அமைப்புக்கேற்ற முறையில், அச்சமுதாயத்துமேன் மக்களின் பொருளாதார, சமூக மேன்மை தொடர்ந்து நிலைப்பதற்கேற்ற வகையில் ஆங்கிலக் கல்வி புகட்டத் தொடங்கியதும் சைவமும், தமிழும் என்ற கோஷம் வலுவழிக்கத் தொடங்கிற்று. அரசியலிலும் புதிய உணர்வு எதுவும் ஏற்படவில்லை. இவை காரணமாகப்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பாகத்தில், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம், நாவலர் வகுத்த சமூக அர்ப்பண நிலையிலிருந்து சிறிது சிறிதாக விடுபட்டு கொண்டிருந்தது.

துரையப்பப்பிள்ளை அவர்கள் வட்டுக்கோட்டை செமினறியிற் பயின்றவர்; ரெய்லர் என்னும் கிறித்தவ நாமம் பெற்றிருந்தவர்; 'பாவலர் சரித்திர தீப' ஆசிரியர் ஆணல்ட் சதாசிவம் பிள்ளையின் விருப்புக்குரிய மாணாக்கர் களுள் ஒருவர்; 1910-ல் மகாஜனக் கல்லூரியைத் தொடங்கும்வரை கிறித்தவத் தொடர்புகளைப் பேணி வந்தனர். கிறித்தவ நெறியிலே இவர் தொடர்ந்து சென்றிருப்பின், தமது ஆசிரியர் சதாசிவம் பிள்ளையைப் போன்றே இவரும், "கிறித்தவத்தைத் தமிழ் மண்ணுடன் இரண்டறக் கலக்க வைக்கும்" பணியிலீடுபட்டிருப்பார். ஆனால் இவரோ சமூகப்பணியையே தமது வாழ்க்கைப் பணியாகக் கொண்டார். தமது இதய வேட்கைக்கியைத் தொழிற்படுவதற்கான திடசித்தத்தை இந்திய சீவியம் ஏற்படுத்திற்று எனலாம். இவர் 1894 முதல் 1898 வரை வட இந்தியாவில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர்.

பிள்ளையவர்கள் பற்றிய கட்டுரையொன்றில் வி. முத்துக்குமாரு அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளவை மிக முக்கியமானவையாகும்: "தனது பராமரிப்பிலிருந்த குழந்தைகளின் நலனிலும், பாடசாலை வேலையிலும் கவனம் செலுத்திவந்த அதே வேளையில் அவர், சமூகத்துக்குத் தான் ஆற்றவேண்டிய கடமையை என்றுமே புறக்கணித்திடவில்லை. சமூகச் சீர்திருத்தத்துக்கான அவர் திட்டம் வளர்ந்தோர் கல்வி, அறநெறியுறுத்தல், இசை, நாடக மறுமலர்ச்சி ஆகிய பலவற்றைக் கொண்டதாகவிருந்தது ...

திலகர், கோகலே ஆகிய இந்தியப் பெருந்தலைவர்கள் தமது தேசியப் பணியினைத் தொடங்கிய காலத்தில் பம்பாய் மாகாணத்தில் கோலாப்பூர், பெல்காம் ஆகிய இடங்களில் வசித்ததன் பலனாகவே இவர் (மக்கள்) சேவை

யின்பால் விருப்புடையரானார் எனலாம். குறைப்பாடுகளை அகற்றுவதற்கான கிளர்ச்சிகளைச் செய்வதற்கெனக் காலத்துக்குக் காலம் இவர் கூட்டங்களை ஒழுங்கு செய்து வந்தார் ”

இவரது பாடல்கள் பெரும்பாலும் சமூகக் குறைபாடுகளை அகற்றுவதற்கான இலக்கிய முயற்சிகளாகவே உள்ளன. சிந்தனைச் சோலையில் இடம்பெறும் இவரது கவிதைகளுள் சிவமணி மாலை தவிர்ந்த மற்றையவையாவுமே, மேலே குறிப்பிடப்பட்டது போன்று, “சமூக சீர்திருத்தம்” சம்பந்தப்பட்டவையே.

வெகுசன நிலையில், மக்கள் பாடல்களை இசைத்துப் பாடவேண்டும் என்பதற்காகவே இவர் தமது ஆக்கங்களைக் “கீதங்களாக” இயற்றினார். இலக்கியத்தைக் கற்றறிந்தோரது ஆர்வ ஈடுபாடாக மாத்திரம் கொள்ளாது, சாதாரண மக்களது பாடற்பொருளாகவும் கொள்ள இவர் முனைந்தமை, இவரை இக்காலப் புலவர்கள் பலரினின்றும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றது. ‘இதோபதேச கீதரச மஞ்சரி, என்ற இவரது பாடற்றொகுதிக்கு ‘முகவாசகம்’ எழுதிய கு. கதிரவேற் பிள்ளை அவர்கள் கூறியுள்ளவை இப்பண்பினை எடுத்துக் காட்டுகின்றன: “நமது தேசத்தில் புலவர் சன்மார்க்க விஷயங்களைச் சார்ந்த கீர்த்தனங்கள் இசைப் பாருளராயினும் ஒரோர் மார்க்கத்தோடு சம்பந்தப்பட்டனவாய் அல்லது நரஸ்துதியோடு கலந்தனவாயன்றிப் பெரும்பாலும் இசைத்தாரல்லர். ஆனால் இம் மஞ்சரியில் இசைக்கப்பட்ட கீதங்களோ சர்வசமயிகளும் ஒத்த உள்ளத்தினராய்ப் பாடக்கூடிய கீர்த்தனைகள். தாம் பெற்ற ஆங்கிலோ தமிழ்க் கல்வியறிவின் பயனாய்த் தேச நன்மைக்கேற்ற சிறந்த தேர்ச்சிக்குரிய கருத்துக்களைக் கீர்த்தனங்கள் மூலமாய் இந்நூலைச் செய்தவரே முதன் முதல் வெளிப்படுத்துகிறாரென்று சொல்லலாம்.” ஆசிரியரும், தமது நூலின் ஆங்கில முன்னுரையில் சமுதாயத்தின் சீவாதாரமான அமிசங்களை அரித்துத் தின்றுகொண்டிருக்கும் தீய

நெறிகளை, அவற்றின் உண்மையான தோற்றத்துடன் எடுத்துக்காட்ட முயன்றுள்ளதாகக் கூறியுள்ளார். இலக்கிய ஆக்கத்தில், தமிழ் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பழையன வற்றையே மீண்டும் மீண்டும் பிரதிசெய்யாது, புத்தம் புதிய நெறிகளிற் செல்ல வேண்டும் என்ற தமது கருத்தைத் துரையப்பிள்ளையவர்கள் தாம் எழுதிய ஆங்கிலக் கட்டுரையொன்றில் மிக வன்மையாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

இவ்வாறு பார்க்கும் பொழுது இலக்கியத்தை, அல்லது “எழுத்தை” மக்களின் பாற்படுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கம் இக் கால கட்டத்தில் முக்கிய முனைப்புப் பெறுவதைக் காணலாம்.

இக் கால கட்டத்திலேயே இலங்கையில் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் நிலைபெறுடைய இலக்கியமாக வளரத் தொடங்கும் உண்மையையும் நாம் இங்கு அவதானித்தல் வேண்டும். மங்கள நாயகம் தம்பையாவின ‘நொறுங்குண்ட இருதயம்’ (1914), பி. வே. திருஞான சம்பந்தம் பிள்ளையின் ‘காசி நாதன்-நேசமலர்’ (1924), ‘கோபால நேச ரத்தினம்’ (1928) முதலியன முக்கியமானவையாகும்.

இக்காலகட்டத்தில் ஈழத்து இலக்கியத்தின் ஆக்க நிலைப்பட்ட தேசிய பரிமாணம் நன்கு புலனாகத் தொடங்குகின்றது.

அடுத்து வரும் காலப் பகுதி அதனை வன்மையுடன் நிலை நிறுத்துகின்றதெனலாம்.

9

இக் கால கட்டமே இலங்கையின் சிறுகதை நாவல், பத்திரிகைத்துறை இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியமாகின்றது. இக் கால கட்டத்தில் முக்கிய இடம் பெறுவோரை மூன்று வகையினராகப் பிரிக்கலாம்.

- (I) ஆங்கிலக் கல்வி வழியாக ஆக்க இலக்கியத்துக்கு வந்தோர்.
- (II) தமிழ்க் கல்வி வழியாக ஆக்க இலக்கியத்துக்கு வந்தோர்.
- (III) முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாடுகளைத் துணி கரமாக முன் வைத்தோர்.

முதலாவது பிரிவினருக்கு உதாரணமாக இலங்கையர் கோன். சி. வைத்தியலிங்கம் ஆகியோரையும், இரண்டாவது பிரிவினருக்கு உதாரணமாக அ.செ. முருகானந்தத் தையும், மூன்றாவது பிரிவினருக்கு உதாரணமாக அ.ந. கந்தசாமி, கே. கணேஷ் ஆகியோரையும் கூறலாம்.

இக்கால கட்டத்தில் இலங்கையில் ஆக்க இலக்கியம் கிளைக்கத் தொடங்கியதெனினும், அடுத்துவரும் 1954-70 காலப் பிரிவிலேயே அது தனித்துவமுடைய இலக்கிய வளமாகப் புஷ்பிக்கின்றது.

10

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியம் எனும் பெரு வட்டத்தினுள், தனக்கெனச் சில இயல்புகள் கொண்ட ஒரு தனித் தொகுதியாக—அதே வேளையில் தமிழகத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சியோடு இயைபுடைய இலக்கியத் தொகுதியாக வளரும் தன்மையினை மேலே கூறிய வரலாற்றுப் பெரு வரைவு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

ஆயினும் இலங்கை எனும் தேச நிலைப்பட்ட வரையறைக்குள் வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது தமிழ் பேசும் இனத்தினர் என்று எடுத்துக்கூறப்பட்ட முப்பெரும் பிரிவினருடைய இலக்கிய ஆக்கங்கள், சிறப்பாக இந்நுத் தமிழர்களுடைய இலக்கிய ஆக்கங்களும், முஸ்லிம்களினது இலக்கிய ஆக்கங்களும் முதலில் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனிச் சார்புடையனவாக வளர்கின்ற முறைமையினை இங்கு எடுத்துக் கூறுதல் அத்தியாவசியமாகும். முஸ்லிம்களைப் பொறுத்த வரையில் ஈழத்து முஸ்லிம்களது தமிழாக்க

கங்கள் 1954-ல் தோன்றும் இயக்கம் வளர்ச்சியடையும் காலம் வரை, அவர்களது மத, பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தை வற்புறுத்தியே நிற்கின்றன. இலங்கை வாழ் முஸ்லிம்களின் மதச் சார்பான இலக்கியங்களுக்கு நீண்ட கால மரபொன்றுண்டு. இலங்கையின் தேசிய மலர்ச்சி முதலில் தமிழ், சிங்கள முஸ்லிம் மக்கட் கூட்டத்தினரின் தனித்தனியே பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தைப் பேணும் முயற்சிகள் வழியாகவே தோன்றியது என்பது வரலாற்று உண்மையாகும். இப் பண்பு இலக்கிய வெளிப்பாட்டிலும் தொழிற்படுவதைக் காணலாம். இலங்கை வாழ் இஸ்லாமியரிடையே அம்மலர்ச்சியினை ஏற்படுத்தியவர் சித்திலெவ்வை என்பவராவர். இவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமது பணியினை நடத்தினார். இலங்கை முஸ்லிம்களினது மதச் சார்பான இலக்கியங்கள், தமிழ் இலக்கியத்தின் பொது வடிவங்களான ஏசல், கும்மி, பிள்ளைத் தமிழ், திருப்புகழ் காவியம் போன்றவற்றையும் அராபிய மரபுக்கேயுரிய முனாஜாத் போன்ற இலக்கிய வடிவங்களையும் பயன்படுத்திற்று. ஆனால் 1954-க்குப் பின்னர் தோன்றிய முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் (இளங்கீரன், திக்வேல்லைக் கமால், எம். எம். பஃரூப் போன்றோர்) ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பொதுப் பிரதிநிதிகளாகவே கருதப்படுகின்றனர்.

இலங்கையில் வாழ்ந்து வருகின்ற இந்தியத் தமிழர்களைப் பொறுத்த வரையில் இவர்களது முக்கிய இலக்கிய முயற்சிகள் 1930-க்குப் பின்னரே முகிழ்க்கத் தொடங்குகின்றது. 1954-க்குப் பின்னரே இவர்களது இலக்கிய ஆக்கங்கள் ஈழத்துப் பொது இலக்கிய வளர்ச்சியுடன் இணையத் தொடங்குகின்றது. இந்தியத் தமிழர்களென முன்னர் குறிப்பிடப் பெற்று வந்த இவர்கள் இக் காலகட்டத்தின் பின்னர், இலங்கையின் தமிழ் பேசும் இனத்தினருள் ஒரு பிரிவினராகக் கருதப்பெற்று, அவர்கள் வசிக்கும் பிரதேசத்தைச் சுட்டும் வகையில் “மலையகத் தமிழர்கள்” என இன்று குறிப்பிடப் பெறுகின்றனர்.”

கே. கணேஷ் மலையகத் தமிழரே. மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்தின் முக்கிய நிர்ணய சக்திகளுள் ஒன்றாக அமைந்தது சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் இலக்கிய, முயற்சிகளும், ஆக்கங்களுமே சிதம்பரநாத பாவலர் என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப் ஆகியோர் மலையக வாழ்க்கை முறைகளை ஈழத்துத் தேசிய தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம் பெறச் செய்தனர்.

இவ்வாறாக ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் தனித்துவமும் பொது ஒருமைப்பாடும் கொண்ட ஒரு இலக்கியத் தொகுதியாக இன்று முகிழ்த்துள்ளது.

2. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் ஈழத்தின் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியும்

(ஒரு வரலாற்று நோக்கு)
(1954-1970)

“பத்து ஆண்டுகட்கு முன் எட்டுப் பேருடன் தோன்றியது எமது ஸ்தாபனம். இன்று இருநூறுக்கு அதிகமான உறுப்பினர்களையும் எட்டுக் கிளைகளையும் கொண்ட, இந்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் விரிந்த கேந்திரமாகவும் எமது மக்களின் எதிர்கால இலக்கிய பாரம்பரியத்தை நிர்ணயிக்கும் சக்தியாகவும் வளர்ந்துள்ளது” என்று சென்ற 12 ஆம் தேதி கொழும்பில் நடைபெற்ற இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் விரிவுபடுத்தப்பட்ட மத்திய குழுக் கூட்டத்திற்கு அறிக்கை சமர்ப்பித்த சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளர் திரு. பிரேம்ஜி குறிப்பிட்டார்.”

23-8-1956 அன்று “ஈழகேசரி”யில் வெளியான செய்தி இது. 1946-ல் தொடங்கிய இ.மு.எ.ச. பத்து வருட கால எல்லைக்குட் பெற்றுக்கொண்ட வளர்ச்சியினை இது ஓரளவு சுட்டிக் காட்டுகின்றது. ஆயினும் 1946 முதல் 1956 வரைப்பட்ட காலகட்டத்துள்ளும் சில முக்கிய வளர்ச்சிப் படிகளை நாம் அவதானித்துக் கொள்ளலாம்.

1946-ல் இச்சங்கம் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக இருந்தோர், அக்காலத்தில் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின்

முக்கிய உறுப்பினர்களாகவிருந்த கே. இராமநாதன், கே. கணேஷ் ஆகியோரே. இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உந்துதலையும் ஆற்றுப்படுத்தலையும் அடிக்கல்லாகக் கொண்டு இந்தியாவில் கே.ஏ. அப்பாஸ் முதலியோரின் தலைமையில் தோன்றிய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் போன்று இராமநாதனும், கணேஷும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினைத் தோற்றுவித்தனர்.

மார்க்ஸிய அரசியல் இயக்கமே மக்களிடையே பெரிதும் விருத்தியடையாதிருந்த அந்நாட்களில், இவ்வெழுத்தாளர் சங்கம், புத்தி ஜீவிகளின் முயற்சியாகவே நின்றுபோனமை ஆச்சரியத்தைத் தருவதன்று.

1956-ல் இலங்கையில் ஏற்பட்ட ஆட்சி பெருமாற்றத்துக்கும், ஆட்சியுரிமை விழிப்புக்கும் ச மூ க உணர்வு விழிப்புக்கும் காரணமாகவிருந்தது, 1953-ல் இடது சாரிக் கட்சிகளால் நடத்தப்பெற்ற ஹர்த்தாலேயாகும். இந்நாட்டின் அரசியல் விழிப்புணர்வில் 1954 ஆம் வருடம் ஓரளவு முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றது. 1954-ல் பீறிட்டுக் கிளம்பிய பொருளாதார அதிருப்திக்கு தேசிய உணர்வுக் கட்டுக்கோப்பு அளித்து 1956 இன் அரசியற் பெருமாற்றமாகியவர் பண்டாரநாயக்கர்.

1946 இல் தொடங்கப் பெற்ற இ.மு.எ.ச 1954 முதல் காரிய வேகத்துடன் பணியாற்றத் தொடங்கிற்று. இ.மு.எ.ச. தனது குறிக்கோள்களையும் அமைப்பு விதிகளையும், சிறு கைந் நூலாக 25-10-1954 அன்று வெளியிட்டது. அவ்வெளியீட்டிற் காணப்படும் முதல் மூன்று பத்திகளையும் மீட்டும் பார்த்துக் கொள்வது பயன் தருவதாகும்.

'எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் எய்தலாலே இல்லாருமில்லை உடையாருமில்லை' என்றும், "எல்லோரும் இன்புற்றிருப்பதன்றி வேறொன்றறியேன்" என்றும், மனிதவர்க்கம் யுக யுகாந்திரமாகக்

ஈ. த — 3

கண்ட இலட்சியக் கனவைச் சாதனையிலாக்க, வர்க்க பேதமற்ற ஒப்பில்லா சமுதாயத்தை சிருஷ்டிக்க மனிதப் பெருங்குடி மக்கள் நடத்தும் போராட்டத்தையும் அதில் தோன்றும் புதிய சமுதாய அமைப்பையும் பிரதிபலிக்கும் சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தவாதம் என்ற இலக்கிய தத்துவத்தை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தனது இறுதி இலட்சியமாக ஏற்றுக்கொள்கின்றது.

உடனடி இலட்சியம் :

என்றாலும் இன்றைய கால கட்டத்தில் மக்களின் சகல பகுதிகளையும் பிரதிபலித்தது, நிரந்தர உலக சமாதானம், தேசிய விமோசனம், உண்மை ஜனநாயகம், உயர்ந்த வாழ்க்கைத்தரம், சிறந்த கலாச்சாரம், நாட்டின் அரசியல், பொருளாதார சமுதாய முன்னேற்றம், இவற்றிற்காக மக்கள் நடத்தும் போராட்டங்களை கருவூலமாகக் கொண்ட மக்கள் இலக்கியமே சங்கத்தின் உடனடியான இலட்சியமாக இருக்கும்.

நோக்கம் :

முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட சகல எழுத்தாளர்களையும் ஒரு அணியில் திரட்டி மக்கள் கலாச்சாரமும் உயர்ந்த மனித வர்க்கத்துக்குமான இலக்கியம் படைப்பதும், சம அடிப்படையில் சகல தேசிய இனங்களின் மொழி கலாச்சார முன்னேற்றத்துக்காக உழைப்பதும், எழுத்தாளர்களின் நலன்களுக்காகவும் உரிமைகளுக்காகவும் பாடுபடுவதும் சங்கத்தின் நோக்கமாக இருக்கும்.

சங்கத்தைப் பரவலாக்கும் முயற்சியும் எழுத்தாளர்கள் ஆதரவைப் பெறுவதற்கான முயற்சியும் பெருமளவில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 10-4-1955 இல் வெளியிடப்பெற்ற “எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை” என்ற துண்டுப் பிரசுரம் சர்வதேசிய நிலையிலும் தேசிய நிலையிலும் அன்று

நிலவிய “அபாயகரமான”, “ஆபத்தான” கட்டங்களை விளக்கி இறுதியில்,

“எனவேதான் உங்களை சகோதர பாவத்துடனும் பாசத்துடனும் நெருங்குகின்றோம். காலத்தின் பொறுப்பை உணர்ந்த கடமை உணர்வுடன் அணுகுகிறோம். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கொடிக் கீழ் அணிவகுத்து, எழுத்தாளர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாத்துநலனுக்காகப் போராடுவதில், இந்த நாட்டில் உண்மையான ஜனநாயகத்தையும் இந்த வையகத்திலே நிரந்தர சமாதானத்தையும் நிலைநாட்டுவதில், நம் பழம்பெரும் இலக்கிய பாரம்பரியங்களை வளர்த்தெடுத்து புதுமை இலக்கியங்களைப் படைப்பதில் உங்களின் ஒப்பரிய பொறுப்பை நிறைவேற்றுமாறு பணிவன்புடன் அழைக்கின்றோம்.”

என்ற அழைப்பு விடுக்கப்பட்டிருந்தது

அக்காலத்திலே நிலவிய இலக்கிய ஆக்கச் சூழ்நிலையை அவதானிக்கும் பொழுது மேலே தரப்பட்டது போன்ற ஓர் அறைகூவல், முற்றிலும் புதியதும், முன்னர் காணப்படாத ஒழுங்கு நெறியும் கட்டமைப்பும் கொண்ட ஒரு நிறுவனத்தின் அழைப்பாகவும் அமைவதை நாம் காணலாம். 1942 முதல் நிறுவன ரீதியாக இயங்கிவந்த மறுமலர்ச்சிச் சங்கமும், அச் சங்கத்தால் வெளியிடப்பெற்று வந்த “மறுமலர்ச்சி”ச் சஞ்சிகையை வெளியிட்டுவந்த புத்திலக்கிய எழுத்தாளர்களும் இத்தகைய இலட்சியங்களை முன்வைத்து ஒன்று சேர்ந்தவர்களல்லர். நவீன இலக்கிய வகைகளினாற் கவரப்பட்ட, அவர்கள் இலக்கிய இலட்சியங்கள் பற்றி ஆழமான மதிப்பீடு எதுவும் இல்லாது இணைந்து பணியாற்றி வந்தனர். அதற்கு முன்னர் தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஈழத்துக் குரலாக விளங்கிய “ஈழகேசரியும்” ஈழத்தின் நவீன இலக்கிய கர்த்தர்களாகத் தென்னிந்திய ஏற்புடைமையுடன் இயங்கி வந்த எழுத்தாளர்களும், இலக்கியத்தைச் சமுதாய சக்தியாக உணர்ந்து அச் சக்தி

வளர்ச்சிக்காகத் தொழிற்பட்டவர்களல்லர். ஆயினும் நவீன இலக்கிய வகைகளான சிறுகதை, நாவல், போன்றவற்றை ஈழத்தில் ஜனரஞ்சகப்படுத்தி நின்றனர். பாரதியின் இலக்கிய மேன்மையையும் சமூக முக்கியத்துவத்தையும் எடுத்துக் கூறியிருந்தனர். இவை காரணமாக நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் ஏற்புடைமைக்கான ஒரு சூழலை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். அந்த அடித்தளத்தின்மீது புதிதாக, இயக்க வேகத்துடன் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஓர் இலக்கியத்தினைத் தட்டியெழுப்பக்கூடியதாக இருந்தது.

இ.மு.எ.ச.வின் தோற்றமும், அமைப்பும் அதுகாலம் வரை இலைமறைகாயாக இருந்த ஒரு சமுதாய சக்தியை மூன்னணிக்குக் கொணர்ந்தது.

மறுமலர்ச்சி இயக்கம் தொடங்குவதற்கு முன்னர், ஈழத்தின் நவீன தமிழ் இலக்கிய ஈடுபாடு ஆங்கிலம் தெரிந்த உயர் சமூகத் தொடர்பு கொண்ட மத்தியத்தர வர்க்கத்தினரிடையே காணப்பட்டது. தமிழை மாத்திரமே கற்று இலக்கிய உத்வேகமும் ஆர்வமும் பெற்றவர்களின் குழுவாக மறுமலர்ச்சிக் குழு அமைந்தது.

ஈழகேசரியின் ஆரம்பகால வரலாற்றுடன் இணைத்துப் பார்க்கும் பொழுது இதுபெரியதொரு முன்னேற்றமேயாகும். ஆனால் மறுமலர்ச்சிக் குழுவின் சமகாலத் தாக்கம் மிகச் சிறியதேயாகும். அவர்களின் இயக்கத்துக்கு ஈழகேசரியே பூரண பிரகர களமாக அமைந்திருப்பின் மறுமலர்ச்சி என்ற சஞ்சிகைதோன்றியிருக்கவேண்டியதேவை ஏற்பட்டிருக்காது. 20-ம் நூற்றாண்டின் மூன்றாம் தசாப்தத்தில் முளையிடத் தொடங்கிய இவ்வமிசம் இலங்கையில் கல்வி, சமூக மாற்றங்களுடன் இணைந்த வென்றாகும். நான்காம் ஐந்தாம் தசாப்தத்தில் தாய்மொழிக் கல்வி வளரத் தொடங்கிற்று. அத்துடன் இலவசக்கல்வி முறையினால் அது காலம் வரை கல்வி வாய்ப்பற்றிருந்த அடிநிலைச் சமுதாயத்தினர் பலர் கல்வி பெறும் வாய்ப்பினைப் பெற்றனர். புதிதாகத்

தோன்றிய இச்சமூகத்தின் இலக்கியக் குரலாக 1954-55-ல் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் கிளர்ந்தது.

இலக்கிய நிறுவனங்கள் சம்பந்தமான அமைப்பிசமெர்ன்றும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்கும் வியாப்திக்கும் பெரிதும் உதவிற்று. அதுகாலவரை கொழும்பிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் தமிழ்க்கலை இலக்கிய முயற்சிக்குத் தலைமை தாங்கிய நிறுவனங்கள் அரசாங்கத்தில் முக்கிய பதவிகளை வகித்து வந்தவர்களின் நிழலிலேயே இயங்கி வந்தன. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஈழத்தின் தமிழ்க்கலை இலக்கியத்துக்கான தலைமையை உத்தியோகத்தர் முகாமிலிருந்து விடுவத்தது. எவரும் உத்தியோகத்தரின் கலை, இலக்கிய முகாமை காரணமாக தமிழ்க்கலை, இலக்கியத் துறைகளால் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்த் துறையே ஒதுக்கப்பட்டு வந்தது, என்னும் வரலாற்றுண்மையையும் நாம் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். மேற்கூறிய பண்பு காரணமாக பெரிய உத்தியோகங்களினை வகித்து வராத தமிழ் அறிஞர்களும், எழுத்தாளர்களும் இ.மு.எ.ச.வுக்கு ஆதரவு நல்கத் தொடங்கினர்.

இ மு எ.ச.வின் கலை இலக்கியத்துறைத் தலைமைக்கு உதவிய இன்னொரு முக்கிய பண்பு அது ஈழத்து இலக்கியத்தை சமய, இனப் பாகுபாடுகட்கு அப்பாலான ஒரு முயற்சியாகக் கருதியமையும் அவ்வாறு வளர்த்தமையுமாகும். பல்வேறு இலக்கிய ஆசிரியர்களின் பணிகளை கிறித்தவர் தமிழுக்காற்றிய தொண்டு, முஸ்லிம்கள் தமிழுக்காற்றிய தொண்டு, மட்டக்களப்பு தமிழிலக்கியத்திற்கு ஆற்றிய தொண்டு, வன்னீப்பகுதி மக்கள் தமிழிலக்கியத்துக்காற்றிய தொண்டு எனத் “தொண்டு” அட்டைகள் கொண்டு கட்டி வந்த இலக்கிய உலகில், அரசியல் கோட்பாடு என்ற அடிப்படையில் ஒருங்கிணைந்த எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை அவ்வாறு பாகுபடுத்தாது தமிழிலக்கியமாகப் போற்றும் பண்பு இ.மு.எ.ச.வின் தோற்றத்தின் பின்னரே இலங்கையில் தொடங்கிற்று.

இத்தகைய காரணங்களினால் இ.மு.எ.ச. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற் பெரியதொரு புரட்சியை ஏற்படுத்திற்று என்று கூறலாம். இ.மு.எ.ச. தோற்றுவித்த இவ்விலக்கிய மாற்றங்களை, 1956-ல் முகிழ்த்துக் கிளம்பிய புதிய வரலாற்றுச் சக்திகளின் பின்னணியில் வைத்துப் பார்க்கும் பொழுதுதான், இந்நாட்டில் ஏற்பட்ட சமூக மாற்றங்களின் முக்கியத்துவத்தையும் பூரணத்துவத்தையும் நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

புதிய வேகத்துடன் செயற்படத் தொடங்கிய பொழுது, இ.மு.எ.ச. தனது உத்தியோக பூர்வ ஏடான “புதுமை இலக்கியம்” எனும் சஞ்சிகையும் வெளியிடத் தொடங்கிற்று. 1956ஆம் வருட முதல் மாதத்தில் புதுமை இலக்கியத்தின் முதல் இதழ் வெளியாகிற்று.

இவ்வாறாக இ.மு.எ.ச. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் முன்னெப்பொழுதுமில்லாத வகையில் உணர்ச்சி வேகத்துடனும் கருத்து ஈடுபாட்டுடனும் இயங்கத் தொடங்கிற்றெனினும், அது தோன்றிய வேளையில், இலங்கையின் அரசியல் வாழ்க்கையில் முன்னர் காணப்படாத மொழிப் பிரச்சினை விசுவரூபம் எடுத்து நின்ற காலமாகும். மொழிப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக இ.மு.எ.ச. எடுத்த தீர்மானம் இச்சங்கத்தின் அடிப்படை அரசியற் கோட்பாட்டினையும் உள்ளார்ந்த தேசிய நோக்கினையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்தது.

“மொழிப் பிரச்சினை இரண்டு அடிப்படை அம்சங்கள் கொண்டுள்ளது. ஒன்று வரவேற்கத் தக்கது, வாழ்த்துக்குரியது. மற்றது ஆபத்தானது.

முதலாவது அமிசம் வளமிக்க தேசாபிமானத்தை பிரதிபலிப்பது மக்களின் ஜனநாயக உணர்வை கருவூலமாகக் கொண்டது. பல் நூற்றாண்டுகளாக அன்னிய ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆதிக்கத்திற்கும், அதன் கலாச்சார ரீதியான-மொழி ரீதியான ஆதிபத்தியத்திற்கும், அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த மக்கள் இன்று தேசிய விழிப்பு

படைந்து விட்டார்கள். தம் தம் கலை, கலாச்சாரம் பற்றியும் மொழி-இலக்கியம் பற்றியும் இன ரீதியான பண்பாடு-பாரம்பரியம் பற்றியும் போதமடைய ஆரம்பித்துள்ளார்கள். ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு தேசியப் பற்று நிறைந்த மக்களின் இந்த விழிப்பை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பேருவகையுடன் வரவேற்கிறது; வாழ்த்துகிறது. இந்த நல்ல திருப்பம் நம் கலைகளும் கலாச்சாரமும் வளர்வதற்கான நல்லதொரு எதிர்காலத்திற்குப் பாதையமைத்துக் கொடுக்கிறது என்று நாம் நம்புகிறோம்.

ஆனால் மக்களின் இந்த தேசிய விழிப்பு தவறான பாதையில் திருப்பிவிடப்பட்டுள்ளதை நாம் ஆழ்ந்த துக்கத்துடனும், கவலையுடனும் பார்க்கின்றோம். தேசத்தின் சுயாதீனத்தை வலுப்படுத்தியும், இனங்களினதும் மக்களினதும் ஐக்கியத்தையும் சினேகபாவத்தையும் ஸ்திரப்படுத்தியும், சகல மக்களினதும் சமத்துவத்தின் அடிப்படையில் ஒரு உயர்ந்த நாட்டை நிர்ணயிப்பதற்குப் பதிலாக நாட்டில் உருவாகியுள்ள ஒரு மொழிக் கோஷம் சுயாதீனத்தைச் சிதைத்து, இன ஒற்றுமையைக் குலைத்து, இனங்களின் உரிமைகளை ஒட்டறுப்பதிலும், மக்களிடையே மோதுதல்களை மூட்டி விட்டு நாட்டை இரத்தக்களரியாக்குவதிலும் தான் இழுத்துச் செல்கின்றது.....

“தனிச் சிங்களத்தால் பாதிக்கப்படும் தமிழ் மக்கள் தம் மொழியையும், கலை கலாச்சாரங்களையும், ஜனநாயக உரிமைகளையும் காக்க விழிப்புணர்ச்சி பெற்று முன்வர வேண்டும் என்று அறை கூவுகின்றோம் ..

ஒவ்வொரு கட்சியும் தனது மூலக் கொள்கைகளை முண்டி முன்வையாது தமிழ் பேசும் சகல மக்களும் ஒரு முகப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதும், நாட்டிலுள்ள சகல ஜனநாயக சக்திகளும் அங்கீகரிக்கக்கூடியதுமான ஒரு கொள்கையை ஒன்றுகூடி வகுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் நாம் வேண்டுகின்றோம்....

ஆனால் ஒரு எச்சரிக்கை. இந்த இயக்கம் கட்டுப் பாடு நிறைந்ததாக இருக்கவேண்டும். தமிழ் உரிமையை அடி அஸ்திவாரமாகக்கொண்டு இது இருக்க வேண்டுமேயன்றி இன விரோதத்தைப் பரப்புவதாக இருக்கப்படாது....''

மொழிப் பிரச்சினை உக்கிரமடைவதற்கு முன்னரே எடுக்கப்பட்ட இத் தீர்மானம், இன்று பின்னோக்காகப் பார்க்கும் பொழுது தூரதிருஷ்டியுடன் அமைந்துள்ள தன்மையினை உய்த்துணரும் அதேவேளையில், அன்றைய சூழ்நிலையில், நிலைமையை நன்குணர்ந்து எடுக்கப்பட்ட தொன்று என்பது தெரிகின்றது.

இத் தீர்மானத்தின் அடிப்படையாக அமைந்துள்ள கருத்து நிலைபாடு, இ.மு.எ.ச. வேற்றுமையிடையே ஒற்று மையைக் காணும் தேசியப் பொறுப்புணர்வின்பாற்பட்டது என்பது புலனாகின்றது. தேசிய ஒருமைப்பாட்டையும் தமிழ் பேசும் மக்களின் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியையும், அதனால் தமிழ் பேசும் மக்களின் தனித்துவத்தையும் பேணுவதையே தனது நோக்கமாக இ.மு.எ.ச. கொண்டு இருந்தது என்பது நன்கு தெளிவாகின்றது.

இ. மு. எ. ச. வகுத்துக்கொண்ட வேலைத்திட்டம் இப் பணியை நன்கு நிறைவேற்றுவதாக அமைந்திருந்தது.

1956 முதல் இ. மு. எ. ச. செயற்படுத்திய இலக்கிய அபிவிருத்தி வேலைகளை இப் பின்னணியிலேயே வைத்து நோக்குதல் வேண்டும்.

இ. மு. எ. ச. வின் வேலைத் திட்டத்தையும் செயற்பாட்டினையும் ஆராய்வதற்கு முன்னர் இ. மு. எ.ச. அங்கத்தவர்களின் அன்றைய கருத்து நிலைபாட்டினையும் கடமையுணர்ச்சியையும் எடுத்துக் கூறவேண்டுவது அவசியமாகின்றது.

இ. மு. எ. ச.வின் அங்கத்தவர்கள் இலக்கியத்தைப் பொழுதுபோக்கு முயற்சியாகக் கொள்ளாது, இலக்கியம்

மூலம் தாம் எண்ணித் துணிந்த தேசப்பணியொன்றினைச் செய்வதாகவே கருதினர். “தமக்குத் தொழில் இலக்கியம். நாட்டிற்குழைத்தல், இமைப்பொழுதும் சோராதிருத்தல்” என்னும் தாரக மந்திரத்தையுடையராய் விளங்கினர் என்று கூறுவது மிகைப்பட்ட கூற்றாகாது. இ.மு.எ.ச. அங்கத் தவர்கள் குறிப்பாக செயற்குழு தேசிய சபை ஆகிய சங்க நிறுவன மட்டத்திற் கடமையாற்றியோர் தமது பொதுக் கடமைகள், பணிகளில் இ.மு.எ.ச.வின் இலக்கிய நோக்கத்தினை நிறைவு செய்யும் வகையிற் கடமையாற்றி வந்தனர்.

இ. மு. எ. ச. செயல்வேகத்துடன் கருமமாற்றத் தொடங்கியபொழுது, முக்கிய இலக்கிய கோஷமாக அமைந்தது, “ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்” என்னும் கோட்பாடேயாகும். ஈழத்தின் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரதியாக அமையாது “ஈழத்தின் மண் வாசனை”யைப் பிரதிபலிப்பதாக இருத்தல் வேண்டுமென அறிவுறுத்தப் பட்டது.

“மண் வாசனை” என்னும் கோஷம் “தேசிய இலக்கியம்” என்னும் கோஷத்துடனும் இந்தியத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய நோக்குடனும் சம்பந்தப்பட்டு நின்றதாகும். ஆனால் அடிப்படையிற் பார்க்கும்பொழுது மண்வாசனை என்னும் கோஷமே முந்தியதாகும்.

ஈழத்திலே தோன்றும் தமிழ் இலக்கியம், ஈழத்து மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை அடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட வேண்டுமென்ற கருத்து முன்வைக்கப் பட்டது. ஈழத்து வாழ்க்கைப் பிரச்சினை இலக்கியப் பொருளாகச் சிறுகதை நாவல்களில் இடம்பெற்றபொழுது, ஈழத்துப் பல்வேறு பிரதேசங்களின் வர்ணனை வாழ்க்கை முறை விவரணம், பேச்சு வழக்கு ஆகியன இடம்பெற வேண்டுவது அத்தியாவசியமாயிற்று.

இ.மு.எ.ச. வின் இவ்விலக்கிய இயக்கம் வலுவடைந்து வரும் நாட்களில் க. கைலாசபதி தினகரன் பத்திரிகையிற்

சேர்ந்தார். சேர்ந்த சில நாட்களுள் அவர் தினகரன் வாரப் பதிப்பின் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். அவ்வாறு நியமனம் பெற்றதும் அவர் ஈழத்தினைக் களமாக, ஈழத்து வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை இலக்கியப் பொருளாகக் கொண்ட சிறுகதைகள் பிரசுரமாகின, அவ்வாறு வெளியிடப்பெற்ற சிறுகதைகள் “மண்வாசனை” என்ற இலக்கிய கோஷத்துக்கு உதாரணங்களாக விளங்கின. அவர் முழுப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பொறுப்பை ஏற்றதும் தினகரன் ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய இயக்கத்தில் முதன்மைபெறத் தொடங்கிற்று.

இதனைத் தொடர்ந்து இ.மு.எ.ச.வின் ஆக்க இலக்கியக் கோட்பாடுகளை எடுத்து விளக்கும் வகையில் “மரகதம்” என்னும் சஞ்சிகை அமைந்தது. மரகதம் சஞ்சிகையை ஈழத்தின் பிரபல நாவலாசிரியர் இளங்கீரன் பதிப்பித்தார். “நீதியே நீ கேள்” என்ற அவரது நாவல், அப்பொழுது தினகரனில் தொடர் நாவலாக வெளிவந்தது.

இ.மு.எ.ச.வின் இவ் ஆக்க இலக்கியக் கோட்பாடு படிப் படியாக, அக்காலத்தில் வெளிவந்த பிற சஞ்சிகைகளிலும் முக்கிய இடம் பெறத் தொடங்கிற்று. “சிற்பி” சரவணபவன் அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பெற்ற “கலைச்செல்வி” என்னும் சஞ்சிகையும் அத்தகைய சிறு கதைகளை வெளியிடத்தொடங்கிற்று.

இவ்வாறு ஈழத்தின் ஆக்க இலக்கியங்களின் பிரசுரக் களம் விரிவடையத் தொடங்கிற்று. பிரசுரகளவியாப் தியைப் பயன்படுத்திக்கொண்ட இ.மு.எ.ச. இப்புதிய இலக்கிய நெறியினை வளர்ப்பதற்குப் பல விமரிசன அரங்குகளை நடத்திற்று. இ.மு.எ.ச.வின் இதழான “புதுமை இலக்கியத்தில்” “சகோதர விமர்சனம்” என்னும் பகுதியில், ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள் சகோதர எழுத்தாளர்களால் விமரிசிக்கப்பட்டன.

சகோதர விமர்சனம் என்னும் பகுதியைவிட, “புத்தக விமரிசனம்” என்னும் ஒரு தனிப்பகுதியும் புதுமை இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றது.

சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த சிறுகதை, கவிதைகளை விமர்ச்சிப்பதற்கென்ற கூட்டங்களும் கூட்டப்பெற்றன.

அச்சேறாத இலக்கிய ஆக்கங்களை வாசித்து விமரிசிப்பதற்கெனவும் சிற்சில கூட்டங்கள் கூட்டப்பெற்றன.

இத்தகைய விமரிசன வளர்ச்சி தமிழின் நவீன ஆக்க இலக்கிய வளர்ச்சியிற் புதியதொரு நெறியினைத் தோற்று வித்ததெனலாம். அதாவது இலக்கிய ஆக்கமும் விமரிசனமும் இணைந்து செல்கின்ற ஒரு பண்பு இதனால் ஏற்பட்டது. இலக்கிய ஆக்கங்கள் இலட்சியத் தன்மையுடையனவாகவும், செம்மையான பொருள், உருவ அமைதியுடையனவாகவும் அமைவதற்கு விமரிசகர்கள் உதவினர். இலக்கிய விமரிசனம் வெறுமனே கோட்பாட்டு மீட்பாக அமையாது பிரயோக விமரிசனமாவதற்கும். விமரிசனத்தில் எழுத்தாளனும் அவனது ஆக்கமும் நுனித்தாராயப் படுவதற்கும் இவ்வியக்கம் பெரிதும் உதவிற்று. தமிழகத்தில், நவீன இலக்கியப் பரிசோதனைக் காலம் என்று விவரிக்கப்படும் மணிக்கொடிக் காலத்திற்கூட, ஆக்கமும் விமரிசனமும் இவ்வாறு இணைக்கப்படவில்லை யெனலாம்.

“ஈழத்திலக்கியம்” “மண்வாசனை” என்னும் கோஷங்கள் காரணமாகத் “தேசிய இலக்கியம்” என்னும் கோட்பாடு தோன்றலாயிற்று. ஈழத்து இலக்கியம் மக்கள் கடப்பாடுடைய இலக்கியமாக வளருவதற்கும், வளர்க்கப்படுவதற்கும் “தேசிய இலக்கியம்” என்ற கோட்பாடு அவசியமாயிற்று. இளங்கிரன் தமது மரகதத்தில் தேசிய இலக்கியம் பற்றிப் பல கட்டுரைகளை வெளியிட்டார். இத்தொடரில் வெளிவந்த கட்டுரைகளில் ஏ. ஜே. கனகரட்ணா, அ. ந. கந்தசாமி, தருமுசிவராமு ஆகியோர் எழுதிய கட்டுரைகள் முக்கியமானவையாகும்.

இவ்விடத்தில் தேசிய இலக்கியம் பற்றி ஏ. ஜே. கனகரட்ணாவும் அ. ந. கந்தசாமியும் தேசிய இலக்கியத்திற்குக் கொடுத்த விளக்கங்கள் மீட்டுவது பயன் தருவதாகும்.

“...அது ஒரு தேசியத் தனித்துவத்தை, தேசிய சுவாசத்தை, தேசிய வல்லபத்தைப் பிரதிபலிக்கத்தான் செய்யும். இதன்வழியே, ஒரு தேசிய இலக்கியம், வேற்று நாட்டு இலக்கியங்களுடன் தன்னை வேறுபடுத்தும் சில விசேடத் தனித் தன்மைகளைப் பெற்றுத்தானிருக்கும். வாழ்க்கைத் தனித்துவ அம்சங்கள், மரபுகள், உருவம் முதலியன இந்திய இலக்கியத்தை அமெரிக்க இலக்கியத்திலிருந்து வேறுபடுத்துகின்றன. வாசகரெல்லாரும் இருநாட்டு இலக்கியங்களினதும் முழு உணர்வும் முற்றிலும் ஒப்புக் கொள்வார்கள்.”

—ஏ. ஜே. கனகரட்ணா

“ஒரு மொழிக்கு ஒரு இலக்கியம் என்பது மொழிகள் கடல் கடந்து பரவி நிலைபெற்ற இக்காலத்துக்கு ஒவ்வாது. கடந்து இருநூறு ஆண்டுகளாக வளர்ச்சி பெற்றுவரும் ஆங்கிலமொழி பல தேசிய இலக்கியங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கின்றது. இன்று நாம் வெறுமனே ஆங்கில இலக்கியம் என்று கூறினால் அது அமெரிக்க இலக்கியத்தையோ ஆஸ்திரேலிய இலக்கியத்தையோ கனேடிய இலக்கியத்தையோ குறிக்காது.

தேசிய இலக்கியம் என்ற நமது இயக்கம் சர்வதேசியத்துக்கு முரண்பட்ட ஒன்றல்ல. உயிருள்ள இலக்கியத்துக்கு தேசிய சமுதாயப் பின்னணி அவசியம். இவ்விதப் பின்னணியில் உருவாகும் தேசிய இலக்கியமே காலத்தையும் கடலையும் தாண்டி சர்வதேசங்களையும் ஈர்க்கும் வல்லமை பெற்றதாகும்.”

—அ. ந. கந்தசாமி

தேசிய இலக்கியம் என்ற கோட்பாடு ஈழத்திலக்கிய வட்டாரங்களின் பல கருத்து முரண்பாடுகளை உண்டாக்கிற்று. தேசிய இலக்கியம் என்ற இக்கோட்பாட்டின் சம காலத்தாக்கம் பற்றியறிவதற்கு, இக்கட்டுரையாசிரியர் “தேசிய இலக்கியம்” பற்றி எழுதிய கட்டுரையொன்று பெரிதும் உதவும்.

“இவ்வாறு பார்க்கும் பொழுது தமிழகத்துடனுள்ள மொழியொருமை, மதவொருமை, பண்பாட்டொருமை முதலியனவற்றாலும், இலங்கையிலுள்ள சிறப்புப் பண்புகள் காரணமாகவும் தேசிய இலக்கியம் என்ற சொல் பலவித திரிபுவாதங்களுக்கு இடமாயமைந்தது.

ஆனால் ஈழத்தமிழிலக்கியம் தேசிய இலக்கியமாக மிளிர் வேண்டுமென விரும்புபவர்கள் தேசிய இலக்கியமெனும்பொழுது தாம் எதைக் கருதுகின்றனர் என்பதை திட்டவாட்டமாகக் கூறியுள்ளனர். தேசிய இலக்கியம், ஈழத்தமிழிலக்கியத்தில் மலர வேண்டுமென்ற இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலாளர் தமது அறிக்கையில் தேசிய இலக்கியத்திற்கு வரைவிலக்கணங் கொடுத்து வெளியிட்ட அறிக்கையில் ஈழம் வாழ் மக்களிடையே தாம் ஒரு தேசத்தினர், ஒரு நாட்டினர் என்ற உணர்வையும் அவர்களிடையே யுள்ள ஒற்றுமையையும் வளர்ப்பது தேசிய இலக்கியத்தின் நோக்கமாக அமைய வேண்டுமென்று கூறியுள்ளார். தேசிய பிரச்சினைகளின் பின்னணியில் மக்களின் நிலையை வைத்து ஆராய்ந்து இலங்கையர் என்ற முறையில் வழிகாண்பதன் அவசியத்தை உணர்த்துவது தேசிய இலக்கியமாகும்.

ஈழத்து இலக்கியம் என்ற கோஷம் இதன் முன்னோடியாக அமைந்தது. ஈழத் தமிழ் மக்கள் இலக்கியம் படைக்க மாட்டாதவர்கள் என்றிருந்த நிலைமையை மாற்றுவதற்காக ஈழத் தமிழிலக்கிய

இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தமிழில் ஈழத்தவருக்குள்ள திறமையையும் வற்புறுத்தி அவ்வழியில் முன்னோடிகளாக விளங்கிய நாவலர், விபுலானந்தர் முதலியோரைக் காட்டி ஈழத்தில் தமிழிலக்கியம் வளர வேண்டுமென்று வேண்டிய பின்னர் அவ்வாறு வளரும் இலக்கியம் எத்தகையதாக இருக்க வேண்டுமென்பதை விளக்குவதே தேசிய இலக்கியம் என்ற இவ்வியக்கமாகும்.

ஈழத்து இலக்கியம் என்று சொன்னதும் ஒருங்கு திரண்ட சக்திகள் தேசிய இலக்கியம் என்றதும் ஒதுங்குதல் இயற்கையே. தேசியம் எது என்பதுபற்றிய கருத்து வேறுபாட்டினாலும் ஈழத்து இலக்கியம் கோஷமாகவிருந்த காலகட்டத்தில் தனிமனித வாதத்திற்கு இருந்த இடம் இப்பொழுது இல்லாதிருப்பதனாலும் பலர் மயங்கி நிற்கின்றனர்.

தேசிய இலக்கியம் வளர்வதற்கு உண்மைபூர்வமான கணிப்பு அத்தியாவசியம்; இல்லாவிட்டால் வெளித் தோற்றத்தைக் கண்டு மயங்கும் நிலையே ஏற்படும். எனவேதான் யதார்த்தம் இக்கால இலக்கியத்தின் அச்சாணியாகின்றது.

—தினகரன் 2-8-63.

தேசிய இலக்கியம் என்ற இக்கோட்பாடு பற்றிய சர்ச்சை வியாப்தியடையத் தொடங்கிய பொழுது, வளரும் ஈழத்துத் தேசிய இலக்கியத்துக்கும் தென்னிந்தியத் தமிழிலக்கியத்துக்கும் எத்தகைய உறவுகள் இருத்தல் வேண்டுமென்பது பற்றிய சர்ச்சை உக்கிரமடையத் தொடங்கிற்று. ஈழத்தின் தேசியத் தமிழ் இலக்கியம் தமிழின் ஒருமையைப் பாதிக்கும் என்னும் கருத்து எடுத்துக் கூறப்படவே, தேசிய இலக்கிய வாதிகள் அக்கருத்தினை எதிர்க்கத் தொடங்கினர்.

“தமிழ்நாடு தாய்நாடு, ஈழம் சேய்நாடு என்ற பூசாரி மந்திரத்தைக் கிளிப்பிள்ளையாகச் சொல்பவர்கள் சேயால் எப்பொழுதுமே முடிச்சில் தொங்கிக் கொண்டிருக்க முடியாது என்ற உண்மையை உணர

வேண்டும். பக்குவ ஞானம் வளர, தான் இன்னமும், கொப்பூழ்க் கொடிமூலம் தாயின் உணவினைப் பங்கிட்டு வரமுடியாது என்கின்ற பிரக்ஞையின்பால், தன் சொந்த இலட்சிய அபிலாசைகளுக்கேற்ப ஒரு தனித்துவச் சுதந்திர வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள முனைய வேண்டும். ஆகையினால் தேசிய இலக்கியம் தேவை என்ற குரல் நமது தனித்துவ இலக்கியப் பாரம்பரியத்தினைக் கட்டி வளர்க்க வேண்டும் என்ற வேட்கை, மிக இயற்கையானதும், தவிர்க்கமுடியாதது மான ஒன்றாகும்."

ஏ. ஜே. கனகரட்ணா

இந்தியப் பத்திரிகைகளின் விஷய அடக்கம் சம்பந்தமாகத் தோன்றிய இப்பிரச்சினை அக்காலத்தில், முற்றிலும் எழுத்தாளர் கண்ணோட்டத்தில் வைத்தே பார்க்கப்பட்டது.

"இந்தப் பிரச்சினை ஏன் எழுந்தது? இந்தியப் பத்திரிகைகள் பலஇலங்கைமார்க்கெட்டில் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளன. இங்கிருந்து லாபத்தைப் பெறும் அவை, இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கு ஏன் ஆதரவு தரக் கூடாது? என்ற எண்ணமே அடிப்படைக் காரணம்."

தேவன்-யாழ்ப்பாணம்
புதுமை இலக்கியம்-5

அக்டோபர் 1958 புதுமை இலக்கிய இதழில், இப் பிரச்சினைபற்றிப் பிரேம்ஜி, இ.மு.எ.ச. பொதுச் செயலாளர் என்ற முறையில், "நமக்கிடையில்" என்னும் பகுதியில், "இந்தியப் பத்திரிகைகளும் இலங்கை எழுத்தாளர்களும்" என்ற தலைப்பில் எழுதும்பொழுது, இ.மு.எ.ச. இப்பிரச்சினைபற்றி நடாத்திய ஒரு கருத் தரங்கத்தில் எடுத்துக் கூறப்பட்ட விடயங்களைப் பத்து அமிசங்களாகத் தொகுத்துக் கூறியிருந்தார். அவற்றில் முக்கியமானவை பின்வருமாறு:

- (1) இந்தியப் பத்திரிகைகளில் இடம் பெற்றவன்தான் எழுத்தாளன் என்ற தப்பிதமான கண்ணோட்டம்.
- (2) இரு நாடுகளிலும் ஒரு சிறிய கூட்டமே தர்பார் நடத்துகிறது. புதிய எழுத்தாளர்களை வளர்த்தல் வேண்டும்.
- (3) தமிழகப் பத்திரிகைகளின் போட்டியால் நமது நாட்டில் சொந்த சஞ்சிகைகள் தலைதூக்க முடிவதில்லை.
- (4) இலங்கை மண்ணில் காலூன்றி நமது மக்களை இதயபூர்வமாக பிரதிபலிக்க வேண்டும். இலக்கிய தாகத்தை, கலாசாரத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய தமிழகத்தைப் பார்த்து நிற்கும் போக்கு ஒழிய வேண்டும்.

1970-ல் இப்பிரச்சினை மீண்டும் தலை தூக்கிய பொழுது கடைசி இரண்டு அமிசங்களுமே தலைதூக்கி நின்றன.

1958 அளவில் தொடங்கிய இப்பிரச்சினைக்குத் தூப மிடுவதாக அமைந்தது 1960-ல் நடந்தவொரு நிகழ்ச்சி.

1960 அக்டோபர்-நவம்பரில் இலங்கை வந்திருந்த “கங்கை” ஆசிரியர் பகீரதன் என்பவர், 1-11-60-ல் தினகரனில் வெளியாகிய பேட்டியொன்றில் தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களைவிட ஈழத்துச் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பத்து வருடம் பின்தங்கிய நிலையில்தான் இருக்கின்றார்கள்” என்று கூறியிருந்தார். பகீரதனுக்குப் பதிலளிக்குமுகமாக எழுதப்பட்ட கடிதங்கள் பல தினகரனில் வெளியாகின. நவாஜியூர் சோ. நடராசன், எம்.எஸ் கனக ரத்தினம், கா. சிவத்தம்பி ஆகியோர் இதற்குப் பதில் எழுதினர்.

பகீரதன் கிளப்பிய வாதம் வளர்ந்து வரும் ஈழத்திலக்கிய வேட்கையினை மேலும் வளர்ப்பதாக அமைந்தது. பகீரதன்

குறிப்பிட்டதை வைத்துக் கொண்டு, இந்தியத் தமிழ்ச் சிறு கதைபற்றிய ஆய்வே நடைபெறத் தொடங்கிற்று.

“இந்தியத் தமிழ்ச் சிறு கதைகளையும் ஈழத் தமிழ்ச் சிறு கதைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது இந்தியத் தமிழ் எழுத்துலகத்தில் மணிக்கொடிக் குழு விற்குப் பின்னர், சமீபகாலத்தில் சிறுகதை வளர்ச்சி இந்த ஆரம்பத்திற்கேற்ற வளர்ச்சியுடையதாக அமைய வில்லை என்பதை எல்லாரும் ஒப்புக் கொள்கின்றனர். சுந்தர ராமசாமி, ஜெயகாந்தன் போன்ற ஓரிரு சிறு கதையாசிரியர்களே சமீபகாலத்தில் தோன்றியுள்ள தலைசிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்களாவர்.

இவர்களைத் தவிர சிறுகதையுலகில் பெரியதொரு தேக்கமேற்பட்டிருப்பதை நாம் காணலாம். 1960-ம் ஆண்டுத் தீபாவளி மலர்ப் படைப்புக்கள் அங்குள்ள சிறுகதை வறட்சிக்கு நல்ல உதாரணங்கள்.”

—சிவத்தம்பி 7-11-60

தென்னிந்தியச் தமிழ்ச் சிறுகதை வறட்சி பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டதைப் பற்றி சி. சு. செல்லப்பா தமது ‘எழுத்து’ சஞ்சிகையிற் குறிப்பிட்டு எழுதினார்.

பகீரதன் இலங்கையிலிருந்த காலத்தில் இலங்கையில் தங்கிநின்ற ‘சரஸ்வதி’ ஆசிரியர் விஜயபாஸ்கரன், பின்னர் இதுபற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“.....

திரு. பகீரதன் எந்த அளவுகோலைக் கொண்டு இந்த முடிவுக்கு வந்தார் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தவுமில்லை. மனம்போன போக்கில் இவர் கூறிய இக்கருத்து ஈழத்து எழுத்தாளர் மத்தியில் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது. தினகரன் பத்திரிகையில் பல எழுத்தாளர்கள் இது பற்றி தம் கருத்தைக் காரசாரமாக எழுதினர். தமிழ் நாட்டில் சிறுகதைகள் எவ்வாறு

ஈ. த—4

இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி தம் கருத்தைச் சொன்னார்கள். பகீரதன் போன்றோர் எழுதியுள்ள சிறு கதைகள் எவ்வளவு தரம் குறைந்தன என்பதை எடுத்துக் காட்டினர்.

தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் எழுத்தைப் படிக்க இலங்கை எழுத்தாளருக்கு நிறைய வாய்ப்பு இருக்கிறது. இந்நிலையில் உள்ள அவர்கள் இங்குள்ள ஒவ்வொரு எழுத்தாளரின் படைப்புக்களையும் சரிவர எடை போட்டுவைக்க முடிகிறது. அதனால்தான் பகீரதனை மட்டுமல்லாமல் இங்குள்ள ஏனைய எழுத்தாளர்களையும் தரங் கண்டு அவர்களால் விமரிசிக்க முடிகிறது. இதைப் புரிந்து கொள்ளத் திறமையற்ற நமது எழுத்தாள நண்பர்களைக் கண்டு நாம் பரிதாபப்பட வேண்டியிருக்கிறது” என்று எழுதினார்.

—சரஸ்வதி (பிப். 1961)

பகீரதன் இந்தியத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் சிறிதும் முக்கியத்துவம் பெறாதவரெனினும், அவர் இலங்கையில் தங்கியிருந்தபொழுது, இந்திய வர்த்தகப் பத்திரிகைகளின் பிரதிநிதியாகத் தம்மைக் கருதிக் கூறியவை அக்கால கட்டத்தின் ஈழத்திலக்கியத் தேவை ஒன்றைப் பூர்த்தி செய்வதாக அமைந்தது.

ஈழத்துத் தேசிய இலக்கியம் எனும் கோட்பாட்டினை இ.மு.எ.ச. எவ்வாறு படிப்படியாக வளர்த்தது என்பதனை அறிந்து கொள்வது அவசியமாகின்றது.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் புதுமையையும் தேசியக் கட்டுப்பாட்டினையும் வளர்க்க முனைந்த இ.மு.எ.ச. தனது உத்தியோக பூர்வமான வெளியீடான புதுமை இலக்கியத்தில் “நமது பரம்பரை” என்னும் பகுதியினை நடாத்திற்று. அத்தொடரில் இந் நூலாசிரியர் எழுதிய ஆறுமுகநாவலர் என்னும் கட்டுரை நவம்பர் 1961 இதழிலும், சித்திலெவ்வையைப் பற்றி முசும்மதுசமீம் எழுதிய கட்டுரை பிப்ரவரி 1962 இதழிலும், இந் நூலாசிரியர் பாரதியாரின் ஞான

குருவான யாழ்ப்பாணத்துச் சாமியார் பற்றியெழுதிய கட்டுரை ஏப்ரல் 1963 இதழிலும் வெளியாகின. நமது பரம்பரைத் தொடரின் முதற் கட்டுரைக்கு முகவுரையாக எழுதப்பட்ட குறிப்பு அக்காலத்தில் நிலவிய இலக்கிய உணர்வாழத்தை எடுத்துக்காட்டுவதாகும்.

“வளர்ந்து வரும் இன்றைய எமது இலக்கிய ஆக்கத்தின் பாரம்பரியத்தையும் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் அறிய வேண்டுவது அவசியம். ஈழத்து எழுத்தாளராகிய நாம் நமக்கென ஓர் இலக்கிய வழியை எவ்வாறு வகுக்க வேண்டும் என்று கர்ச்சிக்கும் இவ்வேளையில் நாம் வந்த வழியைப் பார்த்தல் நல்லது. பழமையின் அடிப்படையில் தோன்றி மிளரும் புதுமைதான் வளர்ச்சியின் சின்னம். எனவே இக்கட்டுரைத் தொடர், இன்று பலர் கண்டு துடுக்கிடும் புதுமையின் பழமையைக் காட்டுவதுடன் இன்று பல எரிச்சல் குரல் களுக்கிடையேயும் இலக்கிய வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஈழத்து எழுத்தாளன் இலக்கிய அனாதையல்லன் என்பதையும் உணர்த்துவதற்கே எழுதப்படுகின்றது.”

இவ்வேளையில், பாரதி தன் சுய சரிதையில் தனது ஞான குருவெனக் குறிப்பிடும் யாழ்ப்பாணச் சாமியார் யாவர் என அறியப்பட்ட தன்மையினையும் எடுத்துக் கூறல் வேண்டும். இப்பிரச்சினையை முதன் முதலிற் கிளப்பியவர் திரு. அ. ந. கந்தசாமியாவர். சாமியாரது அன்பரும் அவரது வாழ்வை ஐயந்திரிபற அறிந்தவருமாகிய மேலைப்புலோலிச் சபாபதிப் பிள்ளையவர்கள் தக்க ஆதாரங்காட்டி, பருத்தித்துறை வியாபாரி மூலையைச் சேர்ந்த அருளம்பலச் சுவாமியாரே பாரதியார் குறிப்பிடும் யாழ்ப்பாணத்துச் சாமியாரென நிறுவினர். 1963 மே மாதம் 7, 8 ஆம் தேதிகளில் நடைபெற்ற இ. மு. எ. ச. இரண்டாவது மாநாட்டின் முதல்நாள் நிகழ்ச்சியாக, சாமியார் சமாதி கொண்டுள்ள அல்வாய் முத்துமாரியம்மன் கோயிலருகிலுள்ள அவர் சமாதியில்

யாழ்ப்பாணத்துச் சாமியாருக்கு நினைவுச் சின்னம் நிறுவப் பட்டது.

ஈழத்திலக்கியத்தின் பாரம்பரியத்தினை நிறுவும் முயற்சிகளிலொன்றாக ஈழத்தின் கடந்தகால இலக்கியக்காரர்களுக்கு விழாக்கள் பல எடுக்கப்பட்டன. அத்தகைய விழாக்களில் முக்கியமானது ஆறுமுகநாவலர் நினைவாக எடுக்கப்பட்ட விழாக்களாகும்.

இ. மு. எ. ச. நாவலருக்கு விழா எடுக்கப்படுவதற்கு முன்னரும், அவர் நினைவாக விழாக்கள் பல எடுக்கப்பட்டன. ஆனால் அவையாவும் அவரை இந்துசமய குரவராகவே போற்றின. நாவலர் தினத்தன்று குரு பூசை நடத்துவது வழக்கமாகவிருந்தது. இ. மு. எ. ச. 1960 முதல் நாவலருக்கு விழா எடுக்கத் தொடங்கினர். இவ்விழாக்களில் ஆறுமுக நாவலரைத் தேசிய விடுதலை இயக்கத்தின் வீரராகப் போற்றும் பண்பு காணப்பட்டது. நாவலருடைய சைவப் பணியும், தமிழ்ப் பணியும் தேசிய, ஏகாதிபத்திய விரோத இயக்கத்தில் எத்தகைய இடத்தினைப் பெற்றன என்பது வற்புறுத்தப்பட்டது. நாவலரைத் தேசிய இயக்க வீரராக எடுத்து விளக்கும் பண்பு இ. மு. எ. ச. வின் முயற்சியினாலேயே ஏற்பட்டது. இத்துடன் நாவலரது இலக்கியப் பணியினைத் தற்கால இலக்கிய விமரிசனப் பின்னணியில் வைத்து நோக்கும் பண்பும் இவ்விழாக்களிலே காணப்பட்டது.

நாவலரைத் தேசியவாதியாக எடுத்துணர்த்தியமையாலேயே 1971 இல் நாவலர் படமுள்ள தபால் முத்திரை வெளியிடப்பெற்றதெனலாம், நாவலர் முத்திரை வெளியீட்டின் பொழுது கொழும்புக் கலாபவனத்தில் நடந்த கூட்டத்தில், நாவலர் வாழ்ந்த இல்லத்தைத் தேசியச் சொத்தாகப் பேணவேண்டுமென்ற கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது. கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சர் எஸ். எஸ். குலதிலகாவின் முயற்சியினாலும், தபால் தந்திப் போக்குவரத்து அமைச்சர் திரு. செ. குமாரசூரியரது விடா உழைப்

பினாலும் நாவலர் வாழ்ந்த இல்லமிருந்த காணி நிலம் அரசினால் சுவீகரிக்கப்பட்டுத் தேசிய தொல்சீர் இடமாகப் பேணப்பட்டது.

இ. மு. எ. ச. வின் முயற்சினாலேயே நாவலர் தேசிய வீரராகப் போற்றப்படும் தன்மை ஏற்பட்டது என்று துணிந்து கூறலாம்.

நாவலரைத் தேசிய வீரராகப் பரிணமிக்கச் செய்தது போன்று ஈழத்தின் முஸ்லிம் சீர்திருத்த இயக்க வீரரான சித்திலெவ்வையின் இலக்கிய சமூகப் பணிகளை முன்வைக்க முயன்றதும் இ. மு. எ. ச. வே. சித்திலெவ்வையின் முக்கியத்துவத்தை முதன் முதலில் எடுத்துணர்த்திய பெருமை ஸாகிராக் கல்லூரியின் முன்னைநாள் அதிபர், காலஞ் சென்ற ஏ. மெ. ஏ. அஸீஸையே சாரும். ஆனால் தமிழ் எழுத்தாளரிடையே சித்திலெவ்வையின் முக்கியத்துவத்தைப் பரப்பிய பெருமை இ. மு. எ. ச. வையே சாரும். சித்திலெவ்வையைப் பற்றி விரிவான நூலொன்றினை எழுதிய பெருமை, முற்போக்கு எழுத்தாளர் ஏ. இப்பால் அவர்களையே சாரும். அந்நூலில் அவர் சித்திலெவ்வையைத் தேசியவீரராக எடுத்துக் காட்டியுள்ளமை போற்றுதற்குரியதாகும்.

சித்திலெவ்வையின் புகழ் வியாப்தியில் 1963 ஆகஸ்டில் மட்டக்களப்பு தெற்கு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய அறிஞர் சித்திலெவ்வை நினைவு விழா முக்கிய இடம் பெறுகின்றது.

இ. மு. எ. ச. எடுத்த இலக்கிய வீரர் விழாக்களுள் சோமசுந்தரப் புலவர் நினைவு விழாவும் முக்கியமானதாகும். 1961 ஜூலையில் நடந்த இவ்விழாவுக்கென கவிதைப்போட்டியொன்று நடத்தப்பெற்று, வி. சுந்தவனம் அவர்கட்கு முதற்பரிசிலாகத் தங்கப்பதக்கம் ஒன்று பரிசளிக்கப்பட்டது.

தொல்காப்பியத்துக்கு உரையெழுதி அழியாப் புகழ் பெற்ற ஈழத்தறிஞர் சி. கணேசையர் அவர்கள் மறைந்

தார்கள். மறைந்தபொழுது இரங்கற் கூட்டங்களினை இ. மு. எ. ச. நடாத்திற்று. 1960 இல் அவர் சிரார்த்த தினத்தன்றும் இ. மு. எ. ச. விழாவெடுத்தது. 1969இல் பம்பாயில் நடந்த தமிழ் எழுத்தாளர்மகாநாட்டில் இலங்கையின் பிரதிநிதியாகக் கலந்து கொண்ட சிலலையூர் செல்வராசன் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியின் காரணமாக, அம்மகாநாட்டில் சி. கணேசையரின் மறைவுக்கு அநுதாபம் தெரிவிக்கும் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

இவ்வாறாக ஈழத்திலக்கியப் பாரம்பரியத்தினை நிறுவிய இ. மு. எ. ச. ஈழத்து இலக்கியங்களை வெளியிடும் முயற்சியிலும் முன்னின்று உழைத்தது. அக் காலகட்டத்தில் ஈழத்திலக்கிய ஆக்கங்கள் அச்சேற்றப்படுவது மிக அருகியே காணப்பட்டன. எனவே வெளியிடப் பெற்ற நூல்களுக்கு வெளியீட்டு விழாக்கள் நடத்துவதிலும் விமரிசனக் கூட்டங்கள் நடத்துவதிலும் இ. மு. எ. ச. பெருங் கவனம் செலுத்திற்று. இ. மு. எ. ச. நடத்திய வெளியீட்டு விமரிசனக் கூட்டங்களுக்கு உதாரணமாகப் பின்வருவன வற்றை எடுத்துக் கூறலாம்.

நூல்	வெளியீட்டு விழாத்தினம்	இடம்
காவலூர் இராசதுரையின் “குழந்தை ஒரு தெய்வம்” —	6-12-1961	கொழும்பு
நீர்வை பொன்னையனின் ‘மேடும் பள்ளமும்’ இளங்கீரனின் ‘நீதியே நீ கேள்’ —	7-1-1962	,,
என். கே ரகுநாதனின் ‘நிலவிலே பேசுவோம்’ ஆகியனவற்றின் அறிமுக விழாவும் —	15-12-1963	கொழும்பு
பெனடிக்ற் பாலனின் ‘குட்டி’யின் வெளியீட்டு விழாவும் —	25-12-1963	யாழ்ப்பாணம்

நூலாசிரியர்களின் சொந்த முயற்சியினால் வெளியாகிய நூல்களுக்கு வெளியீட்டு விழாக்கள் நடத்துவதனால் மாத்திரம் ஈழத்திலக்கிய வளர்ச்சியினை ஏற்படுத்த முடியாதென்பதை நன்குணர்ந்திருந்த இ. மு. எ. ச. முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வெளியிடுவதற்கு எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தினைத் தொடங்கிற்று. இது சம்பந்தமாக 'புதுமை இலக்கியம்' ஆறாவது இதழில் வெளியான குறிப்பு முக்கியமானதாகும்.

“இலங்கை எழுத்தாளர்களின் சிருஷ்டிகள் நிரந்தரத்துவம் பெற்று, தமிழ், இலக்கியப் பொக்கிஷத்தை அணி செய்ய வேண்டுமானால் அவை புத்தக வடிவம் பெற வேண்டும்.

இலங்கையில் பிரசுரத் தொழில் வளராததினால் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் அவை வெளியாகும் பத்திரிகை இதழின் ஆயுசுடன் பிராப்தி ஆகிவிடுகின்றன. இந்நிலைமாறி எழுத்தாளர்களின் சிருஷ்டிகளுக்கு சிரஞ்சீவித்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டும். இதை இன்றைய நிலையில் கூட்டான முயற்சி மூலமும் பொதுத் தியாகத்தின் மூலமும் தான் செய்ய முடியும்.

இலங்கை எழுத்தாளர்களின் சிறந்த படைப்புக்களைப் புத்தக வடிவில் வெளியிடுவதென்று இ. மு. எ. சங்கம் தீர்மானித்துள்ளது. இந்த வரிசையில் நண்பர் டானியலின் சிறுகதைத் தொகுப்பை முதலில் வெளியிடுவதென தீர்மானித்துள்ளோம்....

இந்த மகத்தான தேசியப் பணியை நிறைவேற்ற நிதி தந்துதவுமாறு எழுத்தாளர்களையும் இலக்கிய அன்பர்களையும் வேண்டிக் கொள்கிறோம்.”

புதுமை இலக்கியம் 1-11-59

எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம் சில நூல்களை வெளியிட்டது. அவற்றுட் சில பின்வருமாறு:
டானியல் கதைகள் — கே. டானியல்

சாலையின் திருப்பம் — டொமினிக்ஜீவா
குட்டி — பெனடிக்ற் பாலன்

முற்போக்கு எழுத்தாளரின் பிரசுர முயற்சி பற்றி குறிப்பிடும் இவ்வேளையில் ஈழத்தின் ஆக்க இலக்கியங்கள் பல அவ்வாரம்ப கட்டத்தில் சென்னையிலேயே அச்சிடப் பெற்றன என்ற உண்மையை மனத் திருத்தல் வேண்டும். இப்பணியில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்குதவியோர், சரஸ்வதி விஜயபாஸ்கரன், தமிழ்ப் புத்தகாலய அதிபர் கண. முத்தையா ஆகியோராவர். இவ்வாரம்பகால நூல் வெளியீடுகளுக்குப் பாலம் அமைத்துக் கொடுத்த பெருமை செ. கணேசலிங்கத்தைச் சாரும்.

மேற்குறிப்பிட்ட பண்பு காரணமாக ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் இலக்கிய ஆற்றல் தமிழகத்தில் நன்கு தெரிய வந்தது. புத்தக வெளியீட்டில் மாத்திரமல்லாது, சிறுகதைப் பிரசுரத்தில் 'தாமரை', 'சரஸ்வதி' ஆகிய சஞ்சிகைகளின் சேவை மிக முக்கியமானதாகும். சரஸ்வதிச் சஞ்சிகையின் அட்டையில் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலரின் புகைப் படங்கள் பிரசுரிக்கப் பட்டன.

இ.மு.எ.ச.வின் இம்முயற்சிகள் காரணமாக முற்போக்கு எழுத்தாளரணியைச் சாராதவர்களும் நூல் வெளியீட்டில் பெருங் கவனஞ் செலுத்தத் தொடங்கினர். எழுத்தாளரணியைச் சாராத இலக்கியப் பிரசுரக்களங்களில் முக்கியமாக விளங்கியது எம். ஏ. ரஹ்மான் நடாத்திய "அரசு வெளியீடு" என்னும் நிறுவனமாகும்.

இக்காலகட்டத்தில் வெளியான சிறுகதைத் தொகுதிகள் நாவல்களின் புள்ளி விபரம் இப்பிரசுர முயற்சிகளின் தாக்கத்தினை நன்கு விளக்குவதாக உள்ளது.

சிறுகதைத் தொகுதிகள்

1948—55=01

1956—65=40

1966—70=16

நாவல்கள்

1948—55 = 10

1956—65 = 35

1966—70 = 26

இப்பிரசுர முயற்சிகள் ஏற்படுத்திய உந்துதலினால் 'நூல்' என்னும் சஞ்சிகையொன்றும் வெளியிடப் பெற்றது. இதனை வெளியிட்டவர் அக்காலத்தில் இ.மு.எ.ச. ஆதரவாளராகவிருந்த "நந்தி" செ. சிவஞானசுந்தரம் அவர்களாவர்.

இக்கால கட்டத்திலேதான் கலாச்சார அமைச்சின் கீழ் இயங்கிய சாகித்திய மண்டலம் ஒவ்வொரு வருடமும் வெளியிடப்பெறும் சிறந்த நூல்களுக்குப் பரிசில் வழங்கியது. 1961ஆம் வருடத்துச் சிறந்த தமிழ் நூல்களுள் முற்போக்கு எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவாவின் "தண்ணீரும் கண்ணீரும்", முற்போக்கு ஆதரவாளர் திரு. கி. லக்ஷ்மணனின் "இந்திய தத்துவ ஞானம்" என்ற நூல்கள் இடம் பெற்றமையும் இப்புதிய இயக்கத்துக்குப் பேருக்கத்தினை அளித்தது எனலாம்.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் முக்கிய கட்டமாக அமைந்தது இ.மு.எ.ச. நடத்திய அகில இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடு ஆகும். இலங்கையின் வரலாற்றில், இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் யாவரும் ஒருங்கு கூடிய முதல் மகாநாடு இதுவேயாகும். இம் மகாநாடு 1962 ஏப்ரல் 28, 29-ம் திகதிலில் கொழும்பு சாகிராக் கல்லூரி மண்டபத்திலே கூடியது. 1959 முதலே இத்தகைய ஒரு மகாநாட்டை நடத்துவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதும், இறுதியில் 1962-லேயே மகாநாடு நடைபெற்றது. மகாநாட்டினை வரவேற்று எழுத்தாளர்கள் பலர் விடுத்த செய்திகள் இம் மகாநாட்டின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவதாக அமைந்தன. உதாரணமாகப் பின்வருவனவற்றைக் கூறலாம்.

“நெல்லிக்காய் மூட்டையை அவிழ்த்துச் சிதறியது போலக் கிடக்கும் ஈழத்து எழுத்தாளாரைச் சீமெந்து மூடைபோல ஒன்று திரட்டும் முயற்சிதான் இந்த இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடு.

முதல் முயற்சிதான். ஆனால் முதன்மையான முயற்சி என்றும் ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

தலைப்பாக்கட்டிகளின் சொந்தப் பொருளாய் விளங்கி வந்த மாநாடுகள் உணர்ச்சி உத்வேகங் கொண்ட இளைஞர்களின்—எழுத்தாளர்களின் கைகளுக்கு மாறுவதை எண்ணினால் மனம் நிறைகிறது. மாநாடு வெல்க.”

சொக்கன்

வனாந்தரத்தின் குரலொலிபோல் மூலைக்கொரு வராக நின்று இலக்கியம் படைக்கும் நாம் எப்பொழுதாவது ஒன்று சேர்ந்து இதுவரை சாதித்தவற்றைக் கணக்கெடுக்கவும், இனிமேல் சாதிக்க வேண்டியனவை என்பது பற்றிய திட்டம் ஒன்றை உருவாக்கவும் வேண்டியது அவசியம் என்பதை உணர்ந்துவிட்டோம். இந்த வகையில் மகாநாடு அவசியமே.

காவலூர் இராசதுரை

“தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தமது நாட்டு இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைத் தெளிவாக உணர்ந்துகொள்ளவும், எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் நிலவக்கூடிய கருத்து வேறுபாடுகளை இனங் கண்டுகொள்ளவும் மகாநாடு வழிகோலும் என்று நம்புகிறேன். எழுத்தாளர்களை சமூகத்தின் ஒரு முக்கிய அங்கமாகக் காட்டவும் பரந்து பட்ட முறையில் நடைபெறும் இம்மகாநாடு பெரிதும் உதவும்.”

க. கைலாசபதி

1962-ல் இம் மகாநாடு கூடியபொழுது நிலவிய இலக்கியச் சூழ்நிலையைப் பின்வரும் புதுமை இலக்கிய ஆசிரியத் தலையங்கம் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பினதும், உலக இலக்கியப் பரப்பினதும் பொதுவான பண்புகளையும் பாரம் பரியங்களையும் பயன்களையும் கையேற்று நமதாக்கிக் கொள்ளவும் இதே வேளையில், நமது மக்களின் வாழ்வோடும், வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளோடும் நமது தேசத்தோடும், தேசியப் பிரச்சினைகளோடும் ஐக்கியப் பட்ட, ஈழத்தின் மரபுவழிவரும் நமது தேசிய இலக்கியத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்ற எழுச்சி எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலே தோன்றியிருக்கின்றது.....

வரலாற்றின் தவிர்க்கப்பட முடியாத தேவைகளை ஒட்டி எழுந்த இக்கோஷங்களும் இவை பிரதிபலித்து நிற்கும் இலக்கியச் சித்தாந்தங்களும் இலக்கிய உலகில் பலத்த காரசாரமான வாதத்தையும் கருத்துப் போராட்டத்தையும் தொட்டுள்ளன.

இலக்கியம் பற்றிய எவ்வித பிரக்ஞையும் சிந்தனையும் சித்தாந்தமும் இன்றியிருந்த நிலைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து இலக்கியத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும் கருத்துப் பரிமாறவும் எழுத்தாளர்களுக்கு உதவியுள்ளது.....

இலக்கியத்துறையில் ஏற்பட்டுள்ள விழிப்பின், எழுச்சியின் பிரக்ஞைபூர்வமான கருத்தோட்டங்களில் ஒரு இயல்பான, தர்க்கரீதியான முடிவாகவும் பிரகடனமாகவும் எழுத்தாளர் பொது மகாநாடு அமையும் என்று துணிந்து கூறலாம்.....

இலக்கியத் துறையில் தோன்றியுள்ள கருத்துப் போராட்டம் பல நற்பயன்களைத் தந்துள்ளபோதிலும் சில எதிர்மறை விளைவுகளை ஏற்படுத்தாமலுமில்லை. கருத்துப் போராட்டத்தையும் கருத்தை அடிநாதமாகக் கொண்ட ஸ்தாபன வெளிப்பாடுகளையும் சிலர் தவறு தலாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இவற்றைக் கோஷ்டிச் சண்டைகளாகவும் பிரிவினை முயற்சிகளாகவும் இந்தச் சிலர் தப்பாக விளங்கிக்கொள்கிறார்கள்.

அல்லது வேண்டுமென்றே விஷமத்தனமாகப் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள்.

கருத்துப் போராட்டமும் கருத்தை அடிப்படை யாகக்கொண்ட ஸ்தாபன வடிவங்களும் இருக்கும் அதே வேளையில் சகல எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலும் உறுதியான ஒருமைப்பாடும் நெருங்கிய நட்புறவும் இருப்பது அவசியம்

இந்த லட்சிய வேட்கையுடன்தான் எழுத்தாளர் பொது மகாநட்டைக் கூட்ட இது (இ. மு. எ. ச.) தீர்மானித்தது.

—புதுமை இலக்கியம், மார்ச், 1962.

மகாநாட்டினை யொட்டிப் புத்தகக் கண்காட்சி, எழுத்தாளர் புகைப்படக் கண்காட்சி ஆகியன நடைபெற்றன. புத்தகக் கண்காட்சியில் ஏறத்தாழ ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக ஈழத்தில் வெளியிடப்பெற்ற நூல்கள் சஞ்சிகைகள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டன. புகைப்படக் கண்காட்சியில் சுமார் நூற்றைம்பது எழுத்தாளர்களின் படங்கள் இடம்பெற்றிருந்தன. இளம் எழுத்தாளர்கள் பலரின் படங்களும் காட்சியில் வைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு வீரகேசரி விமர்சகர், “பள்ளிக்கூட வியாசம் எழுதுபவர்கள் எழுத்தாளர்களா” என்று கிண்டலாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். புதிய தலைமுறையின் எழுச்சியும் எழுத்துலகப் பிரக்ஞையும் ஒரு சில வட்டாரங்களில் கிண்டல் செய்யப்பட்டன.

மகாநாட்டையொட்டி வெளியிடப்பெற்ற புதுமை இலக்கியம் மகாநாட்டு மலராக அமைந்தது. 120 பக்கங்களைக் கொண்ட அம்மலர், இதுகாலவரை வெளிவந்த ஈழத்து இலக்கியத்தின் கணிப்பீட்டு மலராக அமைந்தது.

மகாநாட்டில் பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும், வண ஹிஸ்ஸல்லே தம்மரத்தின தேரரும் கௌரவிக் கப்பட்டனர்.

விழா நிகழ்ச்சிகளைத் தினகரன், வீரகேசரி ஆகிய

புதினப் பத்திரிகைகள் தலைப்புச் செய்திகளாகப் பிரசுரஞ் செய்தன.

விழாவின் கலை நிகழ்ச்சிகளாக குற்றம் குற்றமே என்ற கவிதை நாடகமும் (முருகையன் எழுதியது) நாற்றம் நாற்றமே என்ற நகைச்சுவை நாடகமும் இடம் பெற்றன.

மகாநாட்டின் முக்கிய இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளாக அமைந்தவை கவியரங்கு, கருத்தரங்கு, தீர்மான நிறைவேற்றம் ஆகியனவே.

இதுகாலம் வரை இலைமறை காயாகக் காணப்பட்டு வந்த கருத்து ரீதியான எதிர்ப்புக்கள் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றும்பொழுது இப்பொழுது வெட்ட வெளிச்சமாகப் பேசப்பட்டன. அவ்வாறு பேசியோருள் முக்கியமானவர் எப். எக்ஸ். சி. நடராசாவே ஆவர். கனக செந்தி நாதன் அவர்களது பெயரில் வந்துள்ள ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி என்னும் நூலில் அம்மகாநாட்டில் எதிர்க் கருத்துப் பரிவர்த்தனைக்கு இடமளிக்கப் படவில்லை என வரும் கூற்று உண்மையன்று.

மகாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளின் நெறிப்பாடு இ.மு. எ.ச. வின் தேசியப் பொறுப்புணர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைந்திருந்தது.

கருத்து வேறுபாடுகள் எடுத்துப் பேசப்பட்டனவெனினும் மகாநாடு எவ்வித குழப்பமுமின்றி நடைபெற்றது.

முன்னர் எதிர்பார்த்தது போன்றே, இம் மகாநாடு ஈழத்திலக்கிய வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கிய படிநிலையாக அமைந்தது. இ.மு. எ.ச.வின் இலக்கிய, அரசியற், சமூகக் கோட்பாடுகளில் நம்பிக்கையற்றிருந்தோர் தத்தம் ஸ்தாபனங்களை வலுப்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை இம் மகாநாட்டின் மூலம் உணர்ந்துகொண்டனர் எனலாம்.

ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு புத்தூக்கம் ஏற்படுத்திய இ.மு. எ.ச. இந்தியாவில் நடந்த சில எழுத்தாளர்

மகாநாடுகளில் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திற்று. பம்பாயில் நடந்த தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டுக்கு சில்லையூர் செல்வராசனும், கல்கத்தாவில் நடந்த தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டுக்கு, க. கைலாசபதியும் இலங்கையினதும் இ.மு.எ.ச.வினதும் பிரதிநிதியாகச் சென்றனர். 1958-ல் தாஷ்கந்தில் நடந்த ஆசிய-ஆப்பிரிக்க எழுத்தாளர் மகாநாட்டுக்கு இ.மு.எ.ச.வின் சார்பில் சங்கச் செயலாளர் பிரேமஜி சென்றார். வேறு சில சர்வதேச எழுத்தாளர் அரங்குகளுக்கு இ. மு. எ. ச.வின் பிரதிநிதியாக எச். எம். பி. முஹிதீன் சென்றார்.

இவ்வாறாக ஈழத்து தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியைச் சொந்த நாட்டுத் தமிழ் பேசும் மக்களிடையேயும், இந்தியாவிலும், சர்வதேச அரங்குகளிலும் எடுத்துணர்த்திய இ.மு.எ.ச. 1963-ல் இவ் வளர்ச்சியின் முக்கியத்துவத்தைச் சிங்கள மக்களிடையேயும் எழுத்தாளரிடையேயும் பரப்பும் முயற்சியை மேற்கொண்டது. சிங்கள எழுத்தாளர்களைக் கொண்ட கண்டி இளம் கவிஞர் சங்கமும் (தருணகவி சமாஜம்) இ.மு.எ.ச.வும் தமிழ் சிங்கள எழுத்தாளர் ஒற்றுமை மகாநாட்டினை 1963-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் 22-திகதி ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று கண்டி புஷ்பதான மகளிர் மகாவித்தியாலய மண்டபத்திற் கூட்டினர்.

இலங்கை மொழிப்பிரச்சினை அதன் பூரண விசுவ ரூபத்தை முற்றிலும் அடக்கிவிடாது நின்ற அக்கால கட்டத்தில் இத்தகைய மாநாடு புதுமையானவொரு நிகழ்ச்சியாக அமைந்தது. தேசிய ஐக்கியத்தின் அடிப்படையிலேயே தேசிய முன்னேற்றம் ஏற்படலாமென்ற கொள்கையை இம் மகாநாடு வற்புறுத்திற்று.

இம் மகாநாட்டினின்றுதியில் சிங்கள தமிழ் எழுத்தாளர்களின் கூட்டு அறிக்கையொன்று வெளியிடப்பெற்றது.

“

எழுத்தாளர்களாகிய நாங்கள் தேசத்தின் பாதுகாவலர்களாவோம். எங்கள் நாட்டின் தேசிய சுதந்திரத்தைப்

பாதுகாப்பதிலும் நாட்டை முன்னேற்றிச் செல்வதிலும் எம்மை ஈடுபடுத்துவோம் அதற்காக எழுப்பப்படும் சகல முயற்சிகளையும் பொறுப்புணர்ச்சியுடனும், மனப் பூர்வமாகவும் முன்னெடுத்துச் செல்வோம். மனித குலத்தின் சுபிட்சத்துக்காகவும், கரண்டல் துன்பத்துயர்கள் போன்ற மக்கள் முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறு விளைவிக்கும் நிலைமைகளை இல்லாதொழித்து சோஷலிச நிர்மாணத்தில் மக்களின் வாழ்க்கை நிலையை ஸ்தாபிக்க நாம் எமது ஐக்கியத்தின் வாயிலாக இலக்கியத்தையும் எழுத்துக் கலைகளையும் பயன்படுத்துவோம். வகுப்புவாதம், பரஸ்பர விரோதம் போன்ற குறுகிய எண்ணங்களினால் பிளவுறாமல் தேசியக் கடமைகளை நிறைவேற்ற நாம் முன்னேறிச் செல்வோம்....”

சிங்கள-தமிழ் எழுத்தாளரின் ஒற்றுமைக் கூட்டமாக அமைந்த இம் மகாநாட்டைப் பாராட்டித் தமிழ், சிங்களப் பத்திரிகைகள் எழுதின. “லங்காதீம்” என்னும் சிங்களப் பத்திரிகை ‘சிங்கள-தமிழ் எழுத்தாளர் சந்திப்பு’ என்னும் தலைப்பில் 1963 செப்டம்பர் 27-ம் திகதியன்று ஆசிரியத் தலையங்கம் எழுதிற்று. இம்மகாநாட்டைப் பற்றியதினகரன் விவரணக் கட்டுரையினிறுதியில்,

“இனத்தாலும் மொழியாலும் வேறுபாடிருந்தாலும் இந்நாட்டு மக்கள் அனைவரும் இலங்கை மாதாவின் புதல்வர்கள். அவர்கள் பரஸ்பரம் கலந்து பழகி ஒருவரை யொருவர் புரிந்துகொண்டு விட்டால் எந்த பூசலையும் ஒற்றுமையாகத் தீர்த்துக்கொள்ள முடியும். இந்த நிலையை ஏற்படுத்துவதற்கு முன் முயற்சியாக முதல் நிகழ்ச்சியாக சிங்கள தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடு அமைந்தது. ஆகவே இந்த மகாநாடு வரலாற்றில் நிகழ்ந்த புதுமை மட்டு

மல்ல; சரித்திரத்தைத் திருப்பப் போகின்ற நிகழ்ச்சியுமாகும்.”

என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

இலக்கிய மகாநாடுகள் பலவற்றை நடத்திய இ.மு.எ.ச. தனது சங்கத்தின் மகாநாடுகளை இரு தடவைகள் நடத்தி உள்ளது. முதலாவது மகாநாடு 1957 ஜூன் 16 ஆம் திகதியன்று நடைபெற்றது. இரண்டாவது மகாநாடு 1963 மே, 7 ஆம், 8 ஆம் தினங்களில் பருத்தித்துறை வியாபாரி மூலையிலும் (யாழ்ப்பாணத்துச் சாமியார் சமாதியருகில்) யாழ்ப்பாண நகர மண்டபத்திலும் நடைபெற்றது. இம் மகாநாட்டின் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளாக அமைந்தவை யாழ்ப்பாணத்துச் சாமியாருக்கு நினைவு சின்னத் திறப்பு விழாவும், “பத்தாண்டுகளில் ஈழத்தின் தமிழ் இலக்கியம்” என்ற உரைக்கோவையுமாகும்.

இ. மு. எ. ச. வின் இலக்கிய நடவடிக்கைகளால் ஏற்பட்ட எதிர் விளைவுகளையும் அவற்றினை எதிர்க்க இ. மு. எ. ச. எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளையும் பற்றி ஆராய்வதற்கு முன்னர். 1963 ஆம் ஆண்டளவில் இ. மு. எ. ச. வின் நடவடிக்கைகள் எத்தகைய இலக்கியச் சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தியிருந்தன என்பதை அறிந்து கொள்ளுதல் அவசியமாகும்.

இ. மு. எ. ச. வின் இலக்கியப்பணி வளர வளர, நாட்டின் பல்வேறு பாகங்களிலும் இ. மு. எ. ச. கிளைகள் தோன்றலாயின. இவற்றுள் முக்கியமானவை யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு தெற்கு (அக்கரைப்பற்று), கண்டி ஆகிய இடங்களில் நிறுவப்பட்ட கிளைகளாகும்.

இ. மு. எ. ச. வன்மையாகக் கருமமாற்றிக் கொண்டிருந்தமையால், இந்நிறுவனமே ஈழத்திலக்கியத்தினை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் முதன்மையான நிறுவனமாக விளங்கிற்று என்பதையும் நாம் காணலாம். 1956-1965-க் காலப்பிரிவில் இ. மு. எ. ச. எவ்வாறு இலக்கிய முதன்மை பெற்றிருந்தது என்பதனை, அதன் அடிப்படைக் கருத்துக்

களை ஆதரிக்காத "சுதந்திரன்" பத்திரிகை 1960-ல் (இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் 10-வது தேசிய மாநாட்டுச் சிறப்பிதழில்) பிரசுரித்த கட்டுரையொன்றிற் காணலாம்.

இ. மு. எ. ச. வின் செயற்றிறன் காரணமாக, இக்கால கட்டத்தில் இச்சங்கம் சில எழுத்தாளர் சங்கங்கள் தோன்றுவதற்கும் வேறுசில எழுத்தாளர் சங்கங்கள் சொல்வேகத்துடன் இயங்குவதற்கும் தலையாக விருந்தது. இளம் எழுத்தாளர் சங்கம், குழந்தை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றத்துக்கும் யாழ் எழுத்தாளர் சங்கம், மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் சங்கம் போன்றவை நன்கு இயங்குவதற்கும் இ. மு. எ. ச. உந்து சக்தியாக விளங்கிற்று

இ. மு. எ. ச. தனது நடவடிக்கைகள் காரணமாக தமிழகத்து இலக்கியப் போக்கின்மீதும் குறிப்பிட்டளவு தாக்கத்தினை ஏற்படுத்திற்று என்று கூறலாம். இதற்கு இருமுக்கிய காரணிகள் அடித்தளமாயமைந்தன. முதலாவது, முற்போக்கு எழுத்தாளர் பலரின் இலக்கிய ஆக்கங்கள் சென்னையிலே வெளியிடப் பெற்றமையாகும். இரண்டாவது, முற்போக்கு எழுத்தாளர்களினது ஆக்கங்களும் கட்டுரைகளும் இ. மு. எ. ச. சங்கச் செய்திகளும் "சரஸ்வதி", "தாமரை" ஆகிய சஞ்சிகைகளில் வெளியாகின. முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டினை எதிர்த்த "எழுத்து"ச் சஞ்சிகை கூட இ. மு. எ. ச. வை சார்ந்த எழுத்தாளர் பலரது கட்டுரைகளைப் பிரசுரம் செய்தது. "கலைச்செல்வி" என்னும் இலங்கைச் சஞ்சிகையில் க. கைலாசபதி எழுதிய பொருள் மரபும் விமரிசனக் குரல்களும் என்னும் கட்டுரையைப் பிரசுரித்து அதனையும், தி. க. சிவசங்கரனது 'இப்படியும் ஒரு கருத்து' எனும் கட்டுரையினையும் தாக்கி எழுதினார். சி. சு. செல்லப்பா அக்கட்டுரைப் பொருளை எதிர்த்து இக்கட்டுரை ஆசிரியர் பிப்ரவரி 1962 புதுமை இலக்கியம் இதழில் எழுதிய 'எழுத்து'க்குப் பதில் என்ற கட்டுரையை மீண்டும் பிரசுரித்தமையை இங்கு உதாரணமாகக் கூறலாம்.

அக்காலகட்டத்தில் இ. மு. எ. ச. தமிழகத்து முற்போக்கு வாதிகளிடையே முற்போக்கு இலக்கியத்தின் நம்பிக்கை ஒளியாக விளங்கிற்று என பாலதண்டாயுதம் 1973-ல் மல்லிகைச் சஞ்சிகைக்கு அளித்த பேட்டியொன்றிற் கூறியிருந்தார்.

இதுவரை கூறப்பட்டது இ. மு. எ. ச. வின் தன்னிலையான வளர்ச்சி, அது மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளின் வளர்ச்சியின் தாக்கம் பற்றியுமேயாகும்.

இ. மு. எ. ச. வின் நடவடிகைகள் காலத்தின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்தனவெனினும் அவை காரணமாக அது எழுத்தாளர்கள், அறிஞர்களது ஆதரவைப் பெற்ற தெனினும், அதனை எல்லோரும் ஆதரித்தனர் என்று கூறிவிட முடியாது.

இ. மு. எ. ச. வின் எதிரணியைப் பற்றி குறிப்பிடுவதற்கு முன்னர் இ. மு. எ. ச. வின் அரசியலடிப்படை பற்றியும், அது இயங்கி வந்த நெறிமுறை பற்றியும் குறிப்பிடுதல் அவசியம். இ.மு.எ.ச. தொடங்கிய நாள் முதல் அது பிரதானமாக, மார்க்சிய அரசியல் கோட்பாட்டினை ஏற்றுக் கொண்டவர்களது இலக்கிய நிறுவனமாகவே அமைந்தது. ஆரம்பத்திலிருந்தே இலங்கைக் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியினைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களின் இலக்கிய முன்னணியாகவே இயங்கி வந்தது. இதன் பொதுச் செயலாளரும் முக்கிய செயலவை உறுப்பினர் சிலரும் இலங்கைக் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அங்கத்தவர்களாகவே இருந்து வந்தனர். பிரேம்ஜி, எச். எம். பி. முஹிதீன், நீர்வை பொன்னையன், டொமினிக் ஜீவா, டானியல் முதலியோர் கட்சி அங்கத்தவர்களாகவே இருந்தனர். ஆயினும் இ. மு. எ. ச. அங்கத்தவர்கள் எல்லோரும் கட்சி அங்கத்தவர்களல்லர். பொதுவான இடதுசாரிகளும், மார்க்சிய சித்தாந்தத்தினைப் பொதுப் படையாக ஏற்றுக்கொண்டவர்களும் இ. மு. எ. ச. வின் அங்கத்தவர்களாகிச் செயலாற்றி வந்தனர். இத்தகையோர்

கட்சியின் அங்கத்தவர்களாகாவிடினும்; இ. மு. எ. ச. வின் அரசியற் கடப்பாடுகளை ஏற்று இயங்கி வந்தனர். ஆனால் இ. மு. எ. ச. கம்யூனிசவாதிகளின் இலக்கிய அணியாக மாத்திரம் இயங்காது, அரசியற் சார்பற்ற ஆனால் முற்போக்கு வாதத்தை, புத்திஜீவிகள் என்ற முறையில் ஏற்றுக் கொண்டவர்களின் கருத்துகளையும் பிரதிபலிக்கும் பரவலான இயக்கமாகவே இது இயங்கி வந்தது. இதன் பயனாக அரசியற் சார்பற்ற பல அறிஞர்கள் அதன் வளர்ச்சிக் கட்டமொவ்வொன்றிலும் அதனை ஆதரித்து வந்தனர். கட்சி ஸ்தாபனமாக மாத்திரம் அமைந்து விடாது, கலை, இலக்கியத் துறையின் பொதுவான முற்போக்கு நிலைப்பட்ட வளர்ச்சியில் ஆர்வங்கொண்ட யாவரினதும் நிறுவனமாகவே இ. மு. எ. ச. அமையவேண்டும் என்ற எண்ணத்துணிவுடனேயே அது இயங்கியும் இயக்கப்பட்டும் வந்தது. இதன் காரணமாக அது பொதுவான ஓர் நிறுவனமாகவும் அதே வேளையில் கட்டமைப்பும் கட்டுப்பாடுமுள்ள ஒரு நிறுவனமாகவும் இயங்கி வந்தது.

இ. மு. எ. ச. வின் வளர்ச்சிக் கட்டங்களை நுணுகி ஆராயும்பொழுது, ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அது, அவ்வக் கால வரலாற்று இலக்கியத் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்ய முனையும் கோஷங்களை முன் வைத்து இயங்கி வந்தது என்பது தெரிய வரும். முதலில் ஈழத்திலக்கியம் என்ற கோஷத்தையும் “மண்வாசனை” என்ற கோஷத்தையும் முன் வைத்து நின்ற இ. மு. எ. ச. ஈழத்திலக்கிய வளர்ச்சி எழுத்தாளர்கள், எழுத்தாளர் நிறுவனங்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டபொழுது, அடுத்தபடியாக “தேசிய இலக்கியம்” என்ற கோஷத்தை முன்வைத்தது. தேசிய வாதத்தினை வற்புறுத்திய பின்னர் தேசிய இலக்கியத்துக்கு அச்சாணியாக அமையவேண்டிய யதார்த்த வாதத்தை வற்புறுத்தத் தொடங்கிற்று. 1963 ஆம் ஆண்டளவில் யதார்த்த வாதமே அதன் முக்கிய இலக்கிய கோஷமாக விருந்தது.

இலக்கியத்தில் “முற்போக்கு” வா த மெ ன் ப து மார்க்சிய வளர்ச்சியினை வற்புறுத்தும் வாதமென்பது எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உண்மையாகும்.

இலங்கையில் முற்போக்கு இலக்கிய வாதத்தையும், அதன் நிறுவன அமைப்பான இ. மு. எ. ச. வையும் எதிர்த்தோரை இருவகையினராகப் பிரித்தவசியமாகின்றது.

(அ) முற்போக்கு வாதத்தினை எதிர்த்த நவீன இலக்கிய ஆக்க எழுத்தாளர்கள், விமரிசகர்கள்.

(ஆ) மற்றையோர் தமிழ் மொழியின் இலக்கண • இலக்கியத் தூய்மைவாதிகள் இவர்களைப் பழமை வாதிகள் எனலாம். இலக்கிய-இலக்கணங்களின் ‘பழமை’ போற்றப்பட வேண்டுமென்பதும் புதுமை, பழமையைப் புறக்கணிக்கின்றது என்பதும் இவர்கள் வாதமாகும்.

நவீன இலக்கிய சிருஷ்டியாளர்களாகவும் விமரிசகர்களாகவும் விளங்கிய எழுத்தாளர்களுள் முற்போக்கு வாதத்தினை ஏற்காது நின்ற எழுத்தாளர்களை மேலும் இரு பிரிவினராக வகுக்கலாம்.

(அ-1) இலக்கியத்தில் எவ்விதத்திலும் அரசியல் சலக்கக்கூடாது; இலக்கியம் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டது என்ற கலை, இலக்கியத் தூய்மை வாதிகள்.

(அ-2) முற்போக்கு இலக்கிய வாதத்தின் அச்சாணியான அரசியற் கோட்பாட்டை எதிர்த்தவர்கள், அதாவது பொதுவுடைமை எதிர்ப்பு வாதிகள்.

ஈழத்தில் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிநெறி அன்றிருந்த நிலையில், அ-2 பிரிவினர் தம்முடைய சொந்த அரசியல் நோக்குகளை வெட்ட வெளிச்சமாக எடுத்துக்கூற முடியாத ஒரு நிலைமையிருந்தமையால், அவர்களும் அ-1

பிரிவினரின் கூற்றுக்களையும் இ.மு.எ.ச.வுக் கெதிராகப் பயன்படுத்தினர் எனலாம்.

வரலாற்று ரீதியாகப் பார்க்கும்பொழுது ஈழத்திலக்கியம் எனும் கோஷம் மாத்திரமே முன் வைக்கப்பட்ட பொழுது அதனை ஒவ்வொரு பிரிவினரும் வரவேற்றனர் எனலாம். 'அ-1' பிரிவுக்குள்ளடங்கக் கூடியவர்களான வ.அ. இராசரத்தினம், அருள் செல்வநாயகம், அ. லோகநாதன், சோ. நடராசா, ரி. பாக்கியநாயகம், நாகராஜன் முதலியோரும், 'அ-2' என்ற பிரிவுக்குள் வரக்கூடியவர்களான கா. பொ. இரத்தினம் மகாகவி போன்றாரும், 'ஆ' பிரிவுக்கே உரியவர்களான இளமுருகனார், எப்.எக்ஸ்.ஸி. நடராசா ஆகியோரும் இ.மு.எ.ச. கூட்டிய இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் பொது மகாநாட்டை வரவேற்று விடுத்த செய்திகள் இதற்குப் போதிய சான்றாகும். ஆனால் அச் செய்திகள் மூலமே அவர்களது அடிப்படை நிலை பாட்டினையும் அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாகவும் இருந்தது என்பதனையும் எடுத்துக்கூறல் அவசியமாகும்.

முற்போக்கு இலக்கியத்தினை ஆரம்ப காலத்தில் எதிர்த்த நவீன இலக்கிய எழுத்தாளர்களின் கருத்துக்களினை ஓரளவு பூரணமாகப் பிரதிபலிப்பது "தமிழோசை" என்னும் சஞ்சிகையில் வந்த கட்டுரையாகும்.

"இன்று இலக்கியத்தில் சிறப்பாக சிறுகதைத் துறையில், 'முற்போக்கு இலக்கியம், முற்போக்கு இலக்கியம்' என்று முழக்கியடிக்கப் படுகின்றதே, இது எந்த அளவுக்கு உண்மை? உண்மையில் அவை முற்போக்கு இலக்கியம்தானா? அந்த "லேபல்"— முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற முத்திரைதான்—ஒட்டப் படாமல் வெளியாகும் படைப்புக்கள் யாவும் பிற்போக்கு ரகத்தைச் சேர்ந்தவையா?" 'கோஷ்டி மனப்பான்மை' அரசியலில் மட்டுமல்ல, இலக்கியத்திலும் இன்று நுழைந்து விட்டது! அதன் காரணம்தான் முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற புதிய சலசலப்பு. 'முற்போக்கு இலக்கிய

கர்த்தாக்கள்' எனத் தம்மை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்வோர் தம்முள் கருதுகின்ற "முற்போக்குத் தனத்தை" மற்ற எழுத்தாளர்களது சிருஷ்டிகளில் காணமுடியாவிட்டாலும் சமுதாயத்துக்கு வேண்டிய முற்போக்குக் கருத்துக்கள் உண்டு. ஆமாம், கரு இன்றி எப்படி உரு தோன்ற முடியும்? முற்போக்கு என முத்திரை பதித்துக் கொள்வோர்களது "நினைப்பு" இலக்கிய ரசிகர்களது சிரிப்புக்கிடமாகின்றது.'

—தமிழோசை—15-6-59

இத்தகைய எதிர்ப்புக்களைவிட, வேறு சில நிறைவு நெறிப்பட்ட எதிர்ப்புகளும் நடத்தப்பெற்றன. 'கலைச்செல்வி' சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் சிற்பி அவர்கள் முற்போக்கு இலக்கியம் பற்றி ஒரு விவாத மேடையினை நடாத்தினார். "கலைச்செல்வி"யின் 1961 பொங்கல் இதழில் முதற்கட்டுரையாக, 'முற்போக்கு இலக்கியம்; என்றால் என்ன?' என்ற இக்கட்டுரையாசிரியரது கட்டுரை வெளியாகிற்று. அதற்குப் பதிலிறுக்குமுகமாக சோ. நடராஜாவும், மு. தளையசிங்கமும் எழுதினர். இதில் சோ. நடராஜாவின் கட்டுரை அங்கதம் சார்ந்ததாகவும் மு. தளையசிங்கத்தின் கட்டுரை ஆழமான நோக்குடையதாகவும் அமைந்திருந்தது.

'அ-1' பிரிவினர் கருத்து ரீதியான எதிர்ப்பினைத் தொடர்ந்து நடத்திய அதே வேளையில் தமது ஆக்கங்களிலும் கவனஞ்செலுத்தி வந்தனர். இதனால் ஈழத் திலக்கியம் ஆழத்திலும் வளர்ந்ததெனக் கூறலாம்.

இலக்கியத்தில் பழைமை வாதத்தினை முன் வைத்தவர்கள் தம் எதிர்ப்பினை இரு துறைகளிலே தெரிவித்தனர்.

முதலாவதாக அவர்கள் நவீன இலக்கிய வகைகளான சிறுகதை, நாவல் ஆகியனவற்றையே எதிர்த்தனர். சோ. நடராஜா அவர்கள் ஒரு முறை சிறுகதை எழுத்தாளர்களைச் "சிறுகத்தை" எழுத்தாளர்களென விவரித்தார்.

இரண்டாவதாக அவர்கள் பேச்சு மொழி இலக்கியத்தில் இடம்பெறக் கூடாதென வாதித்தனர். ஈழத்தின் நவீன இலக்கியங்களில் ஈழத்தின் பேச்சுமொழி சிறுகதை நாவல்களில் இடம்பெறக்கூடாதென வாதித்தனர். கொடுந் தமிழ் வழக்கு “இழிசினர்” வழக்கு என்றும், அவ்வாறு கொடுந் தமிழ் வழக்கில் எழுதி வந்தால், தமிழ் படிப்படியாக மாறி மலையாளம் போன்று பிறிதொரு மொழி தோன்றி விடுமென்றும் வாதிட்டனர். பேச்சு மொழியினைப் பேண வேண்டுமெனில், அதனை நாடக வாயிலாகப் பாதுகாக்கலாம் என்றும் கூறினர். நவீன தமிழ் இலக்கிய ஆக்கங்களை எழுதுவோர் பண்டைய தமிழ் இலக்கண இலக்கிய அறிவு நிரம்பப்பெற்றவராக இருத்தல் வேண்டுமென்பதும் இவர்கள் வாதமாகும்.

இலக்கியத்தின் பழமை வாதத்தைப் பேண விரும்புவோர் அக்காலகட்டத்தில் சாகித்திய மண்டலத்தின் தமிழ் இலக்கியக் குழுவில் முதன்மை பெற்றிருந்தனர்.

“இழிசினர் வழக்கு” என்னும் வாதமும், தமிழ் இலக்கண இலக்கிய அறிவின்மை என்னும் வாதமும் நவீன தமிழ் இலக்கிய ஆக்க எழுத்தாளர்களுள் பலரின் சமூகப் பின்னணியைத் தாக்குவதாகவும் அமைந்தபடியால், இவ்வாதத்திற்கு இலக்கிய வரலாற்று அடிப்படையிலும், சமுதாய அடிப்படையிலும் இ.மு.எ.ச. பலத்த எதிர்ப்பினைத் தெரிவித்தது.

இத்தகைய சூழ்நிலையிலேதான் “மரபுப்போர்” என்னும் மிகமுக்கியமான இலக்கிய வாதம் ஆரம்பமாயிற்று.

இலக்கியப் பழமை வாதத்தினை முன் வைத்துச் செயலாற்றி வந்த நவாலியூர் சோ. இளமுருகனார் அவர்கள் இலக்கியக் கூட்டமொன்றிற் பேசும்பொழுது தற்காலத் தமிழிலக்கியத்தில் தமிழ் மரபு காணப்படவில்லை என்றும் தமிழ் மொழியின் இலக்கண வரம்பு மீறப்படுவது தமிழ் மரபிற்கு எதிரானது என்றும் குறிப்பிட்டார்.

இதனை இக்கருத்தினை எதிர்க்கும் முகமாக இக்கட்டுரையாசிரியர் 1-12-62 தினகரனில் 'அசையாத குட்டைநீரல்லமரபு' என்ற கட்டுரையொன்றினை எழுதினார். தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம் தமிழ் மரபுக்குப் புறம்பானதா என்ற மேற்றலைப்புடன் இக் கட்டுரை வெளிவந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து அக்கருத்தினை முதலிலே தெரிவித்த திரு. இளமுருகனார் பதிலிறுத்தார். எதிர்த்தெழுதப்பட்ட கட்டுரையிற் காணப்பட்ட இலக்கண வழுக்களை எடுத்துக் காட்டியும், கட்டுரையின் பொருளை எதிர்த்தும் எழுதினார். இளமுருகனாரின் பதில் ஆக்க இலக்கிய எழுத்தாளர் பலரை அவரவர் கருத்துக்களை எழுதுமாறு தூண்டிற்று. இளங்கீரன் (19-1-63 தினகரன்) சொக்கன் முதலியோரும் வேறு பல எழுத்தாளர்களும் இவ்விவாதத்திற் பங்கு கொண்டனர். சிருஷ்டி இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கும் பழைமையை மாத்திரம் பேண விரும்புவர் களுக்கும் ஏற்பட்ட போராட்டமாகவே இவ் விவாதம் அமைந்தது.

தமது கருத்துக்களைத் "தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகம்" என்னும் நிறுவனத்தின் கொள்கையென எடுத்துக் கூறிய திரு. இளமுருகனார் அவர்கள்,

"தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகத்தார், அவர் (சிவத் தம்பியின்) பொருந்தாமைகளையும் போலி முடிபுகளையும் நிரல்பட நிறுத்திச் சொற்றொடர் தோறும் நுழைந்து ஆராய்ந்து எழுதிய வச்சிர குடாரம் அனைய மறுப்புரைகளிற் பலவற்றைத் தினகரன் வெளியிடவில்லை திரு. சிவத்தம்பியின் பக்கல் நின்று அவர்தங் 'கொடுத்தமிழ் வழக்கை' நிலைநாட்ட முயன்றோர் பலருடைய கட்டுரைகளை அத்தினகரன் இடையீடின்றி வெளியிட்டு வந்தது"

எனக் குற்றஞ்சாட்டித் தமது கருத்துக்கள் யாவற்றையும் சுபக்கம், பரபக்கம் என்ற முறைமைக்கேற்ப எழுதிச் செந்தமிழ் வழக்கு என்னும் நூலாக (1962) வெளியிட்டார்.

இவ்விவாதம் ஏறத்தாழ ஏழு, எட்டு மாதங்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றது.

அறிவுப் போராட்டமாகவே நடைபெற்று வந்த இவ் விவாதம் தனி மனித வாதத்தின் வற்புறுத்திய சில சிருஷ்டியெழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களினால், இ.மு.எ.ச. அங்கத்தவர்களைத் தாக்கும் போராட்டமாகவும் ஒரே வேளைகளில் மாறிற்று. அவ்வாறு மாறும் தன்மையினைக் கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன் வன்மையாகக் கண்டித்தார்.

இவ் விவாதம் நடைபெற்றபொழுது தினகரன் பத்திரிகையின் இலக்கியப் பகுதிப் பொறிப்பினை திரு. சி. தில்லைநாதன் ஏற்றிருந்தார்.

மரபுப் போராட்டம் ஒருபுறமும், ஆக்க இலக்கிய எழுத்தாளர்களிடையே பிரிவு மறுபுறமுமாக ஈழத்து இலக்கியக் களம் போர்க்களமாக விளங்கிய கட்டத்தில் 1963-ல், 1962 ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த நூற்றொரிவு நடைபெற்றது. மண்டல ஆட்சியிலிருந்தோர் தமிழ் இலக்கியம் பற்றித் தெரிந்த கருத்துப்பற்றிப் பலத்த சர்ச்சை எழுந்தது. இந்நிலையில் 1963 ஆம் ஆண்டின் சாகித்திய மண்டலம் நடத்திய தமிழ் இலக்கிய விழா 5-10-1963 அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றது. இக்கூட்டத்தில் விழாத் தலைவராக தமிழறிஞர் திரு. ச. நடேசபிள்ளை பங்கு பற்றினார். கூட்டத்தின் தொடக்கத்தில் இ.மு.எ.ச. பொதுச்செயலாளர் பிரேம்ஜி அவர்கள் நூற்றேர்வு எவ்வாறு நடைபெற்றதென்று வினவினார். அதனைத் தொடர்ந்து கூட்டத்திற் குழப்பமேற்பட்டது. குழப்பத்தினிடையே ஆவேசங்கொண்ட சிலர், கூழ் முட்டைகளை எறிந்தனர். தலைமை தாங்கிய திரு. நடேசபிள்ளையையும் மேடையை விட்டு இறங்குமாறு நிர்ப்பந்தித்தனர்.

இக் கூட்டத்திலே ஏற்பட்ட இப்பிரச்சினை நிகழ்வு இ.மு.எ.ச. வைப் பெரிதும் பாதித்தது என்பதுண்மை

ஆகும். சுதந்திரன் பத்திரிகை அதனைச் செய்தது இ.மு. எ.ச. வின் முக்கிய அங்கத்தவர்களே என்று வாதிட்டது.

சாகித்திய தின விழாவில் ஏற்பட்ட இச்சம்பவம் காரணமாக எழுத்தாளரிடையே மாத்திரம் காணப்பட்ட இலக்கிய விவாதம் நாடு முழுவதும் தெரியவந்தது. இச் சம்பவத்தைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு இ.மு.எ.ச. வின் இலக்கிய கோட்பாடுகளைத் தாக்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

“தேசிய இலக்கியம், சிருஷ்டியிலக்கியம்; யதார்த்த இலக்கியம் என்று என்னென்னவோ அர்த்தமற்ற அவசியமில்லாத சர்ச்சைகளையெல்லாம் கிளப்பிவிட்டுக் குழப்பியடிப்பதைச் சில தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தொழிலாகக் கொண்டு கட்சிக் கண்ணோட்டத்துடன் பிரசார இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுவது அருவருக்கத்தக்கதென்று திரு. நாவேந்தன் சுட்டிக் காட்டியிருப்பதை இங்கு நாம் குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது. இலக்கியப் படைப்பில் குறுகிய மனப்பான்மையும் சுயநலமும் கட்சிக் கண்ணோட்டமும் தலைவிரித்தாடும் பொழுதுதான் போட்டியும் பொறாமையும் துவேஷமும் தலையெடுக்கின்றன. இது தமிழ் மரபுக்கே விரோதமானது. இது தமிழ்ப் பண்புக்கு முற்றிலும் மாறானது, தமிழ்ப் பண்புக்கு மாறானவர்களிடம் தமிழ் இலக்கியத்தை எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?”

சாகித்திய விழாச் சம்பவங்களின் பின்னர் இ.மு.எ.ச. தனது இலக்கியப் பணியினை முந்திய வேகத்துடன் தொடர்ந்து செய்ய முடியாத அரசியல் நிலைமையொன்று ஏற்பட்டது. இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுள் 1963 ஆம் ஆண்டு சில கருத்துப் போராட்டங்கள் நிகழ்ந்தன. சீனக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி, இரசியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளிடையே தோன்றிய கருத்து வேறுபாடு இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை பாதித்தது. சீனக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிக் கொள்கைகளை எடுத்தோதிவந்த திரு. என். சண்முகதாசன் கட்சியிலிருந்து விலக்கப்பட்டார். அவரை விலக்கும்

தீர்மானம் 1963 அக்டோபர் 25, 27-ம் திகதிகளில் நடந்த மத்தியக் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப் பட்டது.

நீண்ட காலமாக கட்சியின் அகப் போராட்டமாக இருந்துவந்த இப் பிரச்சினை முற்போக்கு இலக்கிய அணியினைப் பெரிதும் தாக்கவில்லை. ஆனால் சண்முக தாசன் அவர்கள் விலக்கப்பட்டு அவர் இன்றொரு கட்சியை (இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்ற அதே பெயருடன்) தொடங்கினார். அக்கட்சி தனது உத்தியோக பூர்வமான ஏடாகத் “தொழிலாளி” என்ற பத்திரிகையை நடத்தத் தொடங்கிய பொழுது, இ.மு.எ.ச.வின் ஒருமைப்பாடு பாதிக்கப்பட்டது. இ.மு.எ.ச.வின் எழுத்தாளர்கள் இரு பிரிவிலுமிருந்தமையால், இ.மு.எ.ச.வின் இயக்க உத்வேகம் குறையத் தொடங்கிற்று. இதனால் முற்போக்கு இயக்கத்தின் தாக்கமும் குறையத் தொடங்கிற்று.

இ.மு.எ.ச.வினுள் ஏற்பட்ட இப்பெரும் பிரச்சினை சாகித்திய தின விழாச் சம்பவத்தையொட்டி நிகழ்வே இ.மு.எ.ச.வின் இயக்கமின்மைக்குக் காரணம் விழாச் சம்பவமே என்று அதனை எதிர்த்தோரால் எடுத்துக் கூறப்பட்டது.

முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டினையும் சங்க அமைப்பினையும் பொறுத்தவரையில் பிளவு எதுவும் ஏற்படாது தவிர்க்கப்பட்டது. ஆயினும் சினச் சார்புடைய முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் தமது இலக்கியக் கோட்பாடுகளை ‘வசந்தம்’ என்னும் சஞ்சிகை மூலம் வளர்த்து வந்தனர்.

இ.மு.எ.ச.வின் இயக்க வேகம் குறைந்த வேளையில், முற்போக்கு இலக்கியப் பணியினைத் தொடர்ந்து செய்வதற்கென டொமினிக் ஜீவா “மல்லிகை” என்னும் சஞ்சிகையை 1964-ல் ஆரம்பித்தார். இச்சஞ்சிகை

தொடர்ந்து முற்போக்கு இலக்கியக் கொள்கைகளைப் பரவலான முறையிற் பரப்பும் பணியினை மேற்கொண்டது.

இந்நிலையில் 1965-ல் ஆட்சி மாற்றமொன்று ஏற்பட்டது யு என் பி.யின் தலைமையில் தமிழரசுக் கட்சி உட்பட ஏழு கட்சிகள் ஒன்றிணைந்து “தேசிய அரசாங்கம்” என்று குறிப்பிடப்பெற்ற ஆட்சியினை நடத்தத் தொடங்கின. தேசிய இலக்கிய வாதத்தினைக் கோட்பாட்டு ரீதியாக எதிர்த்து வந்த தமிழரசுக் கட்சி எழுத்தாளர்கள் தேசிய அரசாங்கத்தினை ஆதரிக்கும் அதே வேளையில் தேசிய இலக்கியம் என்னும் கோட்பாட்டினை எதிர்க்கும் நிலை நிலவத் தொடங்கிற்று. இதன் காரணமாக ஈழத்தின் இலக்கிய நிலைமை பற்றி அவர்கள் டுனர் ஆய்வு நடத்த வேண்டிய ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டது. இச் சிந்தனையின் வெளிப்பாடாக அமைவதே, இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் 10 வது தேசிய மாநாட்டுச் சிறப்பிதழாக வெளிவந்த, சுதந்திரனில் வெளியான “இயக்கமும் இலக்கியமும்” என்ற கட்டுரையாகும். அக்கட்டுரையின் இறுதிப் பத்தி முக்கியமான ஒரு கருத்தை எடுத்துக் கூறுவதை அவதானித்தல் வேண்டும்.

1956-ல் இருந்த சூழ்நிலையில் 1966-ல் இருப்பது போராட்டக் கருவிகள் சீழே வைக்கப்பட்டுள்ளன. சகசமான நிலையும் உருவாகியுள்ளது. சிந்திக்கும் அவகாசம் கிடைத்துள்ளது. இந்த அவகாசத்தைப் பயன்படுத்தி இலக்கிய இயக்கத்தையும் தம்முடன் (தமிழரசுக் கட்சியுடன்) இணைப்பதற்கான நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும். இச் செயலால் அரசியல் ஆதாயம் கிடைத்ததுடன் உண்மையாகவே ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் பயனுள்ள தொண்டும் இயற்றலாம்.”

இ. மு. எ. ச. வின் இயக்க வேகம் குறைந்து நின்ற வேளையில் தோன்றிய “நற்போக்கு இலக்கிய வாதம்” பற்றி இக்கட்டத்தில் நோக்குதல் அவசியம். இக்கோட்பாட்டினை முன்வைத்தவர் எஸ். பொன்னுத்துரை

என்பவராவார். இவர் ஆரம்பத்தில் இ.மு.எ.ச.வுடன் இணைந்து இயங்கி வந்தவர். இலக்கியத்தில் தனிமனித வாதத்தின் முக்கியத்துவத்தை வற்புறுத்திவந்த பொன்னுத்துரை அவர்கள் ஈழநாட்டின் தலை சிறந்த நாவல் சிறுகதை ஆசிரியர்களுள் ஒருவர். வசனநடை கைவந்த வல்லாளர். ஆனால் இவரது தனிமனித வாத நோக்குக் காரணமாக இயக்க நெறியில் கூட்டுக் கட்டுப்பாட்டுடன் இயங்கிவந்த இ.மு.எ.ச. இயக்கத்தினருடன் இவரால் இணைந்து செயற்பட முடியாது போயிற்று. அவர் தனக்கெனத் தனியானவோர் இலக்கியக் கோட்பாட்டினை முன்வைக்க முயன்றார். இ.மு.எ.ச. நடாத்திய விழாவொன்றில் சு.நடேசபிள்ளை உரையாற்றியபொழுது கூறிய இலக்கியம் நற்போக்கினையுடையதாக விருத்தல் வேண்டும் என்ற தொடரை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவர் நற்போக்கு வாதம் என்னும் இலக்கியக் கோட்பாட்டினை முன்வைத்தார். நற்போக்குவாதத்தின் இலக்கிய அடிப்படைகள் பற்றி அவர் எடுத்துக் கூறியன கருத்து மயக்கங்களையுடையதாகவிருந்தன. இவரது இ.மு.எ.ச.எதிர்ப்புணர்வினை முற்போக்கு இலக்கிய எதிர்ப்பாளர்கள் நன்கு பயன்படுத்தினர். இவரது விமரிசனம் எழுத்துக்களின் பிரசுரக் களமாக இளம்பிறை என்னும் சஞ்சிகை விளங்கியது.

இ.மு.எ.ச.வின் இயக்க வேகம் குறையக் குறைய, இ.மு.எ.ச.வை எதிர்த்தோரின் இயக்க வேகமும் குறைந்தது. 1965-க்குப் பின்வரும் இக்காலகட்டத்தில் புதிய ஒரு எழுத்தாளர் தலைமுறை தோன்றத் தொடங்கிற்று. இலக்கிய இயக்கங்கள் தேக்கமுற்று நின்றமையால், இவர்சளது எழுத்துக்களும் சிந்தனைகளும் பெறவேண்டிய தாக்கத்தினைப் பெற முடியாது போயிற்று. ஆயினும் அவர்சளும் படிப்படியாக இலக்கியத்தின் சமூகப் பொறுப்பினை உணர்ந்தோர் அல்லாதோர் என்ற அடிப்படையிற் பிரியத் தொடங்கினர். 1966-க்குப் பின்னர் மு. தளையசிங்கத்தினால் தொடங்கப் பெற்ற

“மார்க்சியத்துக்கு அப்பாலான” இலக்கிய நெறி சிலரைக் கவர்ந்தது.

1970-ல் நாட்டிலேற்பட்ட புதிய அரசியல் மாற்றம் காரணமாக அரசியலரங்கில் முற்போக்கு வாதம் வலுப் பெற்றது. இதனையொட்டி முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் மீண்டும் இயங்க ஆரம்பித்தது.

1970-ன் பின்னர் நாட்டிலேற்பட்ட இன செளஜன்யத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக அச் சிநேக பாவத்தை முழுத் தேசத்தினதும் முன்னேற்றத்துக்காய் பயன்படுத்துவதாகவும் அமைகின்றது இ. மு. எ. ச. காட்டும் தேசிய ஒருமைப்பாடு மகாநாடு.

1970 இன் பின்னர் இ.மு.எ.ச.வின் இயக்கப் பலாபலன் 1956-1965 முதல் அது முன்வைத்த கோரிக்கைகள் சிலவற்றை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தமையேயாகும். தென்னிந்தியத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதித் தொகைக் கட்டுப்பாடு, நாவலர் இல்லம் தேசியச் சொத்தாகப் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டமை ஆகியனவற்றை முக்கியமாகக் குறிப்பிடல் வேண்டும். இவற்றினை நிறைவேற்றுவதற்குக் கூட்டணி அரசின் தபால், தந்தித் தொடர்பு அமைச்சர் திரு.செ. குமாரசூரியர் ஆற்றிய பணிமிக முக்கியமானதாகும். சஞ்சிகை இறக்குமதிக் கட்டுப்பாட்டினால், ஈழத்திலுள்ள மல்லிகை, சிரித்திரன் போன்ற சஞ்சிகைகள் விற்பனை அதிகரித்தது மாத்திரமல்லாது, வீரகேசரி நிறுவனம் புத்தகப் பிரசுரத்தையும் மேற்கொள்ளத் தொடங்கிற்று. வீரகேசரியின் நூற்பிரசுர முயற்சியின் வெற்றி இ.மு.எ.ச.வின் தேசிய இலக்கியக் கோஷத்தின் வெற்றியேயாகும்.

இ.மு.எ.ச. வின் எதிர்கால நோக்கங்கள் நடவடிக்கைகள் பற்றி ஆராயாது விடுத்து அதன் கடந்தகாலச் சாதனைகளை மாத்திரம் மனதிற்கொண்டு பார்க்கும் பொழுது இலங்கையின் இலக்கிய வரலாற்றில் அது வகித்துள்ள இடம் தெளிவாகும். அவை பின்வருமாறு:

(1) வகுப்புவாதக் கோஷங்களினால் இலங்கை பிளவுற்றும், தமிழ் பேசும் மக்கள் தனிப்பட்டும் நின்ற வேளையில் இ. மு. எ. ச. தனது தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டினால் ஈழத்துத் தமிழ்ப்பேசும் மக்களை இலங்கையின் இன்றியமையாத அங்கமாக்கியமை.

(2) இப்பணியினை அது நிறைவேற்றிய முறைமைச் சிறப்புக் காரணமாகச் சிங்கள எழுத்தாளர்களும் புத்திஜீவிகளும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தைத் தேசத்தின் இலக்கியத்தின் ஒர் அங்கமாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளமை.

(3) ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டுத் துறையின் முதற் குரலாக விளங்கி சாதி, சமய, பேதமற்ற வகையில் தமிழ் பேசும் மக்களை இணைக்க முயன்றமை.

3. ஈழத்தின் ஆக்க இலக்கிய நூல் வெளியீடு (1948-1970)

1

ஈழம் முழுவதும், ஒருங்கிணைந்த அரசியல் தனித்துவமும் சுவாதீனமுமுள்ள ஒரு தனி நாடாக உலக அரசியலரங்கில் இயக்கத்தொடங்கி இப்பொழுது இருபத்தொரு வருடங்களாகி விட்டன. அதாவது, இலங்கை சுதந்திரம் பெற்று இருபத்தொரு வருடங்களாகி விட்டன. ஈழம் தனது சுதந்திரத்தை இழப்பதற்கு முன்னர் அது தனியொரு இராச்சியமாக விளங்கவில்லை. 1948-ல் பெற்ற அரசியற் சுதந்திரத்துடனேயே அது பூரணமான, நன்கிணைக்கப் பெற்ற தனியரசாகிற்று. எனவேதான் 1948-ல் இலங்கைக்குக் கிட்டிய அரசியற் சுதந்திரம் இலங்கையின் வரலாற்றில் முக்கியமான ஒரு தேசிய நிகழ்ச்சியாக விளங்குகின்றது.

1948-ல் ஆரம்பித்த அத்தேசியப் பிணைப்பின் பின்னர், ஈழத்தில் சகல துறைகளிலும் வளர்ச்சிகள் பல ஏற்பட்டன. பொதுப்படையாகத் தேசத்தின் அமைப்பிலும், சிறப்பாகத் தேசிய இனங்கள் ஒவ்வொன்றினது அமைப்பிலும் பல முன்னேற்றங்கள்—படிப்படியாக ஏற்பட்டன. அம்முன்னேற்றத்தை விரும்பாத சக்திகள் இந்த இருபத்தொரு வருட காலத்தில், எப்பொழுதும் தொழிற்பட்டு நின்றன வெனினும் — திற்கின்றவெனினும் — நாடு வளர்ந்து கொண்டே செல்கின்றது. முன்னேற்றம் என்பது தவிர்க்க

முடியாத நிகழ்ச்சியாகும். தேசத்தின் பொதுப்படையான—
 அரசியற், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு—வளர்ச்சியின்
 சிறந்த சின்னங்களில் ஒன்றாக அமைவது இலக்கியமாகும்.
 மக்கள் யுகத்தில் இலக்கியம் உயர்நிலைச் சமூகத்தின் இயக்க
 சக்திகளான குரவர்களின் சொந்தாக மாத்திரமல்லாது
 நாட்டில் வாழும் எல்லா மக்களையும் பிரதிபலிப்பதாக
 இருப்பதால்—இது சனநாயகம், வாக்குரிமை முதலியன ஏற்
 படுத்திய தவிர்க்க முடியாத முன்னேற்றமாகும்—, இலங்கை
 யிலும் இவ் இலக்கிய வளர்ச்சி விரிந்து பரந்து வரும் வெகு
 சன சமூக, அரசியல் ஈடுபாட்டினை வெளிப்படுத்துவதாக
 அமைகின்றது.

இலங்கையில் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டு
 வாழ்கின்ற மக்களின் வாழ்விலும் இப்புதிய அரசியலுணர்வு,
 சமூக விழிப்பு, பொருளாதார மாற்றம் ஆகியன ஏற்பட ஏற்
 பட அவைகளைப் பற்றிய 'எழுத்து'க்கள் தோன்றலாயின.
 வடமாகாணத்தில் மாத்திரமல்லாது, கிழக்கு மாகாணத்
 திலும், தெற்கு, மத்திய மாகாணங்களிலும், மேற்கு மாகா
 ணத்திலும் வாழும், தமிழ் பேசும் மக்கள் இலக்கியப் பொரு
 ளாகினர். இப் பண்பு முன்னர் எக் காலத்திலும் இருக்க
 வில்லை. முஸ்லிம்கள் தமிழுக்காற்றிய 'தொண்டு' மட்டக்
 களப்புத் தமிழுக்காற்றிய 'தொண்டு' என்று இவ்வளர்ச்சி
 களுக்குச் சுதந்திரத்திற்கு முன்னரும் பின்னரும் விருது
 வழங்கப்பட்டதெனினும், சுதந்திரத்தின் பின்னரே, இம்
 மக்கட் குழுவினர் தம் வாழ்க்கையைத் தமது மொழியில்
 எழுதித் தமது அநுபவங்களைப் பிற தேசத்து தமிழ்ப் பேசும்
 மக்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளத் தொடங்கினர். அதாவது
 சுதந்திர காலம்வரை (மத, பிரதேச உணர்வுகளால்)
 தனித் தனியாகக் கிடந்த தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் இப்
 பொழுது ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டன. முன்னர் வேற்
 றுமைகள் வலியுறுத்தப்பட்டன. பின்னர் வேற்றுமையில்
 ஒற்றுமை காணப்பட்டது— காணப்படுகின்றது. இளங்கீரன்
 முஸ்லிம்கள் தமிழுக்காற்றிய தொண்டின் ஓர் அமிச

மாகவோ; டொமினிக் ஜீவா கிறித்துவம் தமிழுக்காற்றிய தொண்டின் அமிசமாகவோ நினைக்கப்படாது (தொண்டுப் பட்டியல்காரர்கள் தயவு செய்து கவனிக்க!) இவர்கள் யாவரும் ஈழத்துத் தேசிய இலக்கியத்தின் பிரதிநிதிகளாகக் கவனிக்கப்படுகின்றனர்.

இந்த வளர்ச்சி நாட்டின் அரசியல் வரலாற்றிலும், இலக்கிய வரலாற்றிலும் முக்கியமான இடம் பெற வேண்டிய ஒன்றாகும்.

தேசிய வளர்ச்சியில் இவ்விலக்கிய முன்னேற்றங்கள் பெறுமிடம் ஒருபுறமிருக்க, தமிழ் பயிலப்படும் நாடுகளில் தமிழ் இலக்கியம் அடைந்த முன்னேற்றத்திலும் இது மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றது. உண்மையைக் கூறினால், முன்னெக்காலத்தையும் விட, 1948-க்குப் பின்னரே, ஈழத்தின் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, பொதுப்படையான தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, பொதுப்படையான தமிழ் இலக்கிய முன்னேற்றத்தில் தனித்துவமான இடத்தைப் பெற்றது. சுதந்திர காலத்துக்கு முன்னர் ஈழத்துல் ஏற்பட்ட தமிழ் இலக்கிய இயக்கங்கள் தமிழின் பொதுப்படையான முன்னேற்றத்துக்கும் பாரம்பரியமான (மத, இலக்கண)த் தூய்மைக்காகவும் போராடினவேன்றி, அவை ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை வெளிப்பாட்டைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு தனி அமிசமாக நிலைநிறுத்தவில்லை. தெளிவாகக் கூறுவதானால், முந்திய இலக்கிய முயற்சிகள் ஈழத்தின் தனித்துவத்தைத் தமிழின் ஓர் அமிசமாக வற்புறுத்தத் தயங்கின, மாறாக, ஈழத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை, புராதன தமிழ் பாரம்பரியத்துக்கு (சைவ சித்தாந்த நெறியே தமிழர் பாரம்பரிய நெறி என வற்புறுத்தப்பட்டது) இயைவதாக இருக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தின. சுருக்கமாகக் கூறுவதானால், சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் ஈழத்தில் ஏற்பட்ட இலக்கிய வளர்ச்சி, தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் விரிவு வட்டத்தை ஏற்படுத்திற்று.

இக்காரணத்தினால், இக் காலப் பிரிவில் ஈழத்தில் ஏற்பட்டுள்ள இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றி ஊன்றி ஆராய்வது தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஈடுபாடுடையோர் (இந்தியா விலுள்ளவர்கள் உட்பட) யாவரதும் கடமையாகும்.

இக்காலப்பிரிவில் ஏற்பட்ட இலக்கிய முன்னேற்றத்தின் சிறப்பமிசமாக அமைவது ஆக்க இலக்கியமேயாகும். ஆக்க இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியைக் கொண்டு, நாம் இந்நாட்டில் தமிழ்பேசும் மக்களிடையே ஏற்பட்ட தேசியப் பிணைப்புணர்வையும் அதன் மூலமாகத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு விரிவில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியையும் நாம் ஓரளவு மட்டிடலாம்.

2

இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய ஆய்வு பன்முகப்பட்ட ஒன்றாகும். மிகவிரிந்த நிலையில் அது வரலாற்றில் ஒரு பிரிவு. இங்கு, இவ்விலக்கிய வளர்ச்சியின் பிரத்தியட்ச நிலையான நூல் வெளியீடு பற்றியும், அந்நூல் வெளியீட்டிற்காணப்படும் முக்கிய பண்புகள் பற்றியும், அப்பண்புகள் மூலம் இவ்விலக்கிய வளர்ச்சியின் நெறிபற்றியும் சிறிது ஆராயப்படும். இந்த ஆய்வு அண்மைக்கால இலக்கிய இயக்கத்தில் 'கண்டதுண்டு கேட்டதில்லை' யாகவிருந்த சில அமிசங்களை வலியுறுத்த உதவும்.

இத்தகைய ஒரு மதிப்பீட்டினை மேற் கொள்வதில் எம்மிற் சிலருக்கு இலக்கிய இயக்கங்களிற் பங்கெடுத்துக் கொண்டவர்கள் என்ற முறையிலும், அக்காலப் பகுதியில் நடந்தேறிய இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளின் தன்மைகளை நேரடியாக அறிந்தவர்கள் என்ற முறையிலும்—வாய்ப்பான ஓர் இடம் உண்டு. வாழ்க்கையனுபவ அறிவைக் கொண்டு சில பண்புகளை துலக்கமாக விளக்கலாம்.

ஆனால் இந்த வாழ்க்கையனுபவ அறிவு துணைப் பொருள்தான். இம்முயற்சியின் அடிப்படைத் தேவையாக அமைவது - நூலகவியல் நெறிகளுக்கியை அட்டவணைப் படுத்தப்பட்ட நூற்பட்டிலேயாகும். தமிழ் இலக்கிய

வரலாற்றை நூற்பட்டியலாக மாத்திரமே கணிக்கும் இலக்கிய சிரேஷ்டர்கள் வாரும் ஈழத்தில், பட்டியல்களுக்குத் தட்டுப்பாடு இருக்க முடியாதே எனப் பலர் எண்ணுவர். இருப்பினும் பூரணமான பட்டியல் இல்லையென்பது கசப்பான உண்மையாகும்.

ஆயினும் இத்துறையில் பேருதவி செய்யும் மூன்று நூற்பட்டியல்கள் கைக்கெட்டின.

ஒன்று கனக செந்திநாதனால் தொகுக்கப்பட்டு யாழ் இலக்கிய வட்டத்தினால் (1966-ல்) பிரசுரிக்கப்பட்டது. 'ஈழத்துத் தமிழ் நூல் வழிகாட்டி' எனும் இத்தொகுப்பு வரதரின் பலகுறிப்பு ஆரம்பப் பதிப்புக்களிலிருந்து எடுக்கப் பட்டதாகும். இதில் 1950-க்கு முன்னர் வெளிவந்த நூல்களின் பெயர்கள் காணப்படவில்லை.

மற்றது, 1-3-71-ல் வெளிவந்த வரதரின் பல குறிப்பு நான்காவது பதிப்பிலுள்ள புத்தகப் பிரிவிலுள்ள பட்டியலாகும். இப்பதிப்பில் 1955-க்குப் பின் வெளிவந்த நூல்களின் பட்டியல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. 'வழிகாட்டி'யிற் காணப்படாத பொருள் அடிப்படையான நூற் பகுப்பு முறை இப்பதிப்பில் காணப்படுகின்றது. இதனையும் கனக செந்திநாதனே தொகுத்துள்ளார்.

மூன்றாவது, அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகத்தின் இலங்கைக் கிளை, 1971 பெப்ரவரி 4-15-ஆம் திகதிகளில் நடத்திய ஈழத்துத் தற்காலத் தமிழ் நூற் காட்சி (1948-1970) யின் பொழுது வெளியிடப்பெற்ற தேர்ந்த நூற்பட்டியல் ஆகும். இப் பட்டியலிலுள்ள நூற்பகுப்பும், அட்டவணை முறையும் நூலகவியல் நெறிகளுக்கியைய மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அந்த அளவில் இத்தொகுதி, மற்றையவற்றிலும் பார்க்கப் பயனுடைத்தாயுள்ளது என்பதைக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். இப்பட்டியலைக் கலாநிதி க. கைலாசபதியும், திரு. எஸ். எம். கமால்தீனும் தயாரித்துள்ளனர். (வரதரின் பல குறிப்பில், நூற்பகுப்பும்

அட்டவணையும் நூலக நெறிகளுக்கியைச் செய்யப்படின அது அக் கையேட்டின் பெறுமதியை மேலும் உயர்த்தும்).

இம் மூன்று தொகுதிகளில் ஒன்றாவது 'பூரணமான பட்டியல்' என்ற உணர்வுடன் வெளியிடப்படவில்லை. ஒவ்வொரு பட்டியலும் அதனதன் பூரணமின்மையை வலியுறுத்தியே செல்கின்றது. ஒரு பட்டியலில் இடம்பெறும் சில நூல்கள் இன்னொரு பட்டியலிற் காணப்படவில்லை. ஒரு பட்டியலில் சிறுகதை நூலாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ள ஒரு நூல், இன்னொன்றில் நாவலாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. (பொ. சண்முகநாதனின் வெள்ளரி வண்டி) இவ்வாறு இப் பட்டியல்களிற் சில உள்ளார்ந்த குறைபாடுகள் காணப்படுகின்றனவென்பது உண்மையே. இத்தகைய பட்டியல் தொகுப்பு, அரசாங்கச் சுவடித் திணைக்களத்திலுள்ள நூல்களையும் குறிப்புக்களையும் பதிவுகளையும் கொண்டு தயாரிக்கப்படுகின்ற பொழுதே, பூரணத்துவம் பெறும். இத்தகைய முயற்சிகள் தவறாகச் செய்யப்படுவதால், பிழையான தகவல்கள் உண்மையானவையாக உலாவத் தொடங்கி விடும் என்பதற்காகவே நூலகவியல் வல்லுநர் இப்பணியினை விருப்பு முயற்சியாளரிடமிருந்து எடுத்துத் தாம் செய்து வருகின்றனர். நூற்சேகரிப்புக்கும் புத்தகப் பட்டியல் தயாரிப்புக்கும் மிகுந்த வேறுபாடு உண்டு.

ஆயினும் விருப்பு முயற்சியாளரின் முன்னோடிச் சேவை முக்கியமானதாகும்.

இப்பொழுதுள்ள நிலையில் இப்பட்டியல்கள் தனித்தனியே பூரணமற்றவையாக இருப்பினும் ஒன்றாக இணைத்து ஆய்கின்ற பொழுது அவைதரும் தகவல்கள் 'கிடைப்பனவற்றுள் நம்பிக்கையானவை'யாக இருக்கும். மேலும் இப் பட்டியல்கள் பூரணமற்றவையெனினும், இவற்றிலுள்ள தகவல்கள் மாதிரிக் கணிப்பீட்டுக்குப் பெரிதும் உதவும். ஈழத்துத் தற்காலத் தமிழ் இலக்கிய வெளியீடுகள் பற்றிய அறிவு, எவ்வாறு இக்காலப்பிரிவின் இலக்கியப் பண்புகளை மறைமுகமாகவும் நேரடியாகவும்

எடுத்துக் காட்டுகின்றன என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே இம் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. 'பொய் பச்சைப் பொய், புள்ளிவிவரங்கள்' என்ற பிரபல ஆங்கில மேற்கோள் வாசகத்தை அறியாது இம் முயற்சி மேற்கொள்ளப் படவில்லை. அத்துணை வன்மையாகக் கண்டிக்கப்பட்ட பின்னரும், புள்ளி விவரமே, திட்ட வகுப்புக்களுக்குத் தொடர்ந்து உதவிவருகின்றது.

இக்கட்டுரையில், ஆக்க இலக்கிய நூல்களே ஆய்வுக்கு எடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆக்க இலக்கியம் என்ற பெரும் பிரிவின்கீழ், புனைகதை, நாடகம், கவிதை என்பன எடுக்கப்பட்டுள்ளன. புனைகதை சிறுகதை— நாவல் என வகுக்கப்பட்டுள்ளது, குறுநாவல்கள் நாவல்களுடனேயே பட்டியல்களிற் காணப்படுகின்றன. அப்பகுப்பு முறையே இங்கும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. கவிதை நாடகங்கள், கவிதைக்குள் அடங்குபவையாகக் கொள்ளப்படாது. நாடகத்தின் பாற்படுபவையாக கொள்ளப்படுவதே முறையாகும். அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிக்கழகத்தினின்பட்டியலில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள இம்முறையே பொருத்தமானதென்பது பிற சர்வதேசிய நூல்பட்டியல்களைப் பார்க்கும் பொழுது புலனாகின்றது. இலக்கிய வடிவம் ஒன்றின் பண்பும் பணியும் பற்றி இரசிகர்கள் கொண்டுள்ள கருத்துக்கள் நூல் விவரத்தையே எத்துணை பாதிக்கும் என்பதற்கு இது உதாரணமாகும்.

இத்துறைகள் ஒவ்வொன்றிலும் முழுக் காலப் பிரிவிலும் வந்த நூல்களின் தொகையை முதலிற் குறிப்பிட்டுவிட்டு, அடுத்து அவற்றை 1948 முதல் 1955, 1956 முதல் 1965, 1966 முதல் 1970 என்று வகுத்து ஒவ்வொரு காலப் பிரிவிலும் வெளிவந்துள்ள நூல்களின் தொகை குறிப்பிடப்படும். 1948 முதல் 1970 வரையிலான காலப்பிரிவை இவ்வாறு வகுப்பதற்குப் பல முக்கியமான காரணங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் முதன்மையானது, அரசியல் பற்றிய காரணமாகும். 1948 முதல் 1955 வரையுள்ள காலப்

பகுதியில் அரசியற் சுதந்திரம் சமூக விழிப்பிணையுணர்ந்தும் சக்தியாகக் காணப்படவில்லை. முன்னர் நிலவிய குடியேற்ற நாட்டு முறைமையே அரசியலிலும் பொருளாதாரத்திலும் அதிகார வலுவுடைய ஆட்சிக் கோட்பாடாக விளங்கிற்று. அரசியலதிகாரத்திலும் பொருளாதார வளர்ச்சியிலும் மக்கள் ஈடுபாட்டுக்கு முக்கிய இடமளிக்கப்படவில்லை. இக்காலத்தில் தேசியம் அரசியற் சித்தாந்தமாக முகிழ்க்காது இருந்தது. நாட்டின் இலக்கிய வளர்ச்சியை எடுத்துக் கொண்டாலும் இத்தகைய தேசிய நோக்கின்மையை நாம் நன்கு காணலாம். அரசியலில் மக்கள் பங்கு பெயரளவில் நிலவிற்றெனினும், சமூக நிலையில் பொதுமக்கள் விழிப்புக் காணப்படவில்லை. மக்களின் பண்பாட்டினடியாக விழிப்பு ஏற்படாதிருந்த காலம் இது.

1956-ல் தொடங்கும் காலப்பகுதியில், இந்நாட்டில் முதன் முதலில் 'சமூகப்புரட்சி' ஏற்பட்டதென்பதை எவரும் ஒத்துக்கொள்வர். 1956-ல் தொடங்கும் புதிய யுகம், பெரும்பான்மை மக்களின் முன்னேற்ற காலமே என்று சிலர் கூறுவதுண்டு. இதற்கு எதிராக இரண்டு காரணங்களைக் காட்டலாம். ஒன்று 1948—1955-ல் சிறுபான்மை இனத்தினரின் கலை பண்பாட்டுக்கு இடமளிக்கப்படாதிருந்ததாகும். சிறுபான்மையினருள் விதேசிய நெறியற்றுக் கிடந்தவர்கள் தாழ்ந்தவர்களாகவே கருதப்பட்டனர். அப்படிக்கருதியவர்கள் அந்த அந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. தமிழ்க் கல்வி, தமிழ்க் கலைகள் பற்றிய தேசிய நிலைப்பட்ட விழிப்புணர்வு, 1948-55-ல் இருந்தது என்று எவராலும் கூறமுடியாது. இரண்டாவது, பெரும்பான்மைச் சமூகத்தினரின் விழிப்பின் காரணமாகச் சிறுபான்மை இனத்தவர்களும் விழிப்படைந்தனர். எனவே 1956 இல் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றம் தமிழ் பேசும் மக்களிடையேயும் முன்னர் காணப்படாத விழிப்பை ஏற்படுத்திற்று. இக் காலத்திலிருந்தே தமிழர்கள் தாமும் இலங்கையின் தேசிய இனக் குழுக்களில் ஒரு பிரிவினர் என்பதையுணர்ந்து செயற்பட்டனர். மேலும்

சிங்கள மக்களின் மொழிக்கும் பண்பாட்டுக்கும் அவர்களது வாழ்க்கையில் அளிக்கப்பட்ட முக்கியத்துவம், தமிழ் மொழிக்கும் பண்பாட்டுக்கும் தமிழினத்தவர் வாழ்க்கையில் முக்கிய இடம் வழங்கப்பட்டது. சிங்கள மொழி மூலக் கல்வி தமிழ்மொழி மூலக் கல்விக்கு வித்திட்டது. சிங்களத்தை அரசாங்க மொழியாக நெறியாக ஏற்படுத்திய சட்டத்தின் பயனாக, தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் ஆட்சிக்குத் தமிழ் மொழி முக்கியமாக்கப்பட்டது. இவ்வாறு சகல துறைகளிலும் தமிழ் இடம்பெறத் தொடங்கியதால் தென்னிந்தியத் தமிழரிலும் பார்க்க இலங்கைத் தமிழர் சில துறைகளில் முன்னேற்றமடைந்தனர். தாய்மொழியில் உயர் கல்வி, பயிற்றப்பட்டமையைச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகக் கூறலாம்.

1956-ல் தொடங்கிய இப்புதிய அரசியல் வளர்ச்சி 1965-ல் தடைப்பட்டது. தேசிய உணர்வு வெளிப் பாட்டின் ஆரம்ப காலத்திற் காணப்படும் தவிர்க்க முடியாத, மிகையாரவாரமும், புதிய இன்னல்களுமே தேசிய வாதத்தின் உண்மையான சொரூபமெனத் தப்பாகக் கணக்கிடப்பட்ட படியால் (அவ்வாறு தப்பாகக் கணக்கிடப் படுவதும் வரலாற்றுப் பண்புகளில் ஒன்று) பழைமையைப் பேணுவதற்கான அரசியற் சூழ்நிலை ஏற்படுத்தப் பட்டது. பழைமையான நட்புறவைப் பேணுவதே தேசியம் என்ற கோட்பாட்டினடிப்படையில் அரசியல் இணக்கங்களும் ஆட்சியமைப்பும் அமைந்தது. எனவே எவ்வாறு நோக்கினும் 1965 ஒரு முக்கிய கட்டமாகவே அமைந்தது.

கலை, இலக்கியத் துறையைப் பொறுத்தமட்டில், 1956 மிக முக்கியமான ஒரு கால வரை நிலை என்பதை எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்வர். 1948—55-ல் கலை, இலக்கியத்துக்கு முக்கியத்துவ மளிக்காததனாலேயே (அதாவது தேசியப் பாரம்பரியத்து முதலிடம் கொடுக்காததனாலேயே) 1956 புரட்சி ஏற்பட்டதென்பது எல்லோரும் அறிந்த உண்மையாகும். சிங்கள மக்களின்

முன்னேற்றத்தில் 1956-ல் எத்துணை முக்கியமுண்டோ அத்துணை முக்கியம் தமிழ்பேசும் மக்கள் வாழ்விலும் உண்டு. தமிழ் பேசும் மக்கள் என்ற அரசியற் கோட்பாடு தோன்றியதே 1956-க்குப் பின்னரே.

ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியை எடுக்கும்மிடத்தும், 1956 முக்கியமான இடம் பெறுகின்றது. ஒரு தசாப்த காலமாக ஈழத் தமிழிலக்கியத்தின் உந்து சக்தியாக (நேரடியாகவும் எதிர்மறையாகவும்) விளங்கிய முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் இக்காலத்திலேயே தோன்றி வளர்ந்தது. 1956-க்குப் பின்னர் அது முழுமுகடல் தொழிற்படத் தொடங்கிய பொழுது, 'ஈழத்திலக்கியம்' என்ற குடைக் கீழ் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் யாவரையும் அது ஒன்று படுத்திற்று. 1963 வரை அவ்வியக்கமே ஈழத் தமிழிலக்கியத்தின் முதன்மைச் சக்தியாக விளங்கிற்று. அரசியல் நிலைபாடு கொண்ட அவ்வியக்கத்தின் பண்பும் பணியும் துல்லியமடைய அடைய, இலக்கியப் பிரச்சினை ஈழத்திலக்கியம் என்ற பொது நிலையிலிருந்து விடுபட்டு, யதார்த்தம், தேசிய இலக்கியம் என்பன பற்றியதாக மாறிற்று. தேசியத்தின் முதல் விழிப்பில் ஒன்று சேர்ந்த ஈழத் தமிழ் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் ஆர்வ வேகங் குறைய அரசியற் காரணங்களால் பிரியத் தொடங்கினர். முற்போக்கு இலக்கிய, இயக்கம் எத்துணை அரசியற் சார்புடையதாக விருந்ததோ அத்துணை அரசியற் சார்புடையதாகவே முற்போக்கு விரோத இயக்கமுமிருந்தது. அரசியற் கோட்பாடொன்றை எதிர்ப்பதும் அரசியல்தான். ஏறத்தாழ இதே வேளையில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தினரிடையேயும் அரசியல் வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டன. இவ்வேறுபாடு அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஏற்பட்ட வேறுபாடு அன்று. செயல்வேகம், செயல் நோக்கு என்பதைப் பற்றி ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகள் காரணமாக அவ்வணிக்குள் பிளவேற்பட்டது. உட்பிளவும் வெளிப்பிரிவும் இயக்கத்தைத் தாக்கவே, இலக்கிய வளர்ச்சி

வேகம் குன்றிற்று. இலக்கிய வரலாறும் அரசியல் வரலாறும் இணைந்தன. இரண்டிலும் 1965 இன்னொரு முக்கிய கட்டமாயிற்று.

1956 முதல் 1965 வரையிலான இக்காலகட்டமே ஈழத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் மிக முக்கியமான காலகட்டமாகும். காலத்திற்கேற்ற மனிதர்கள் தோன்றுவார்கள் என்பதற்கிணங்க இக்காலகட்டத்தில், பலரின் தனிப்பட்ட செயல் திறனாலும் தீட்சண்ய புத்தியாலும் இலக்கிய இயக்கம் ஒங்கி வளர்ந்தது. தேச முன்னேற்றம் பற்றிய அரசியற் கருத்து வேறுபாடுடையோர், ஒருமைப்பட்ட இலக்கிய (தேசிய) உணர்வினால் ஒருமித்துச் செயலாற்றிய காலம் அது. உண்மையிலேயே பண்டிதரும் (அதாவது தமிழ்ப் புலமைக்குப் பரீட்சைச் சான்று வைத்திருந்தோரும்) 'பாமரரும்' (அத்தகைய புலமைச் சான்று இல்லாத, அதுகாலவரை தமிழ் இலக்கியத்தைப் பற்றிய உணர்வில்லாத பாமர குடும்பங்களைச் சேர்ந்த ஆனால் ஆக்க இலக்கியத்திறனும் நுண்ணுணர்வுக் கொண்ட எழுத்தாளர்களும்) ஒன்றுபட்டுக் கடமையாற்றிய காலம் அது. இலக்கியத்தின் பண்பு, பணிபற்றிய கோட்பாடுகள் விரிவடைந்த காலம் அது. யாவற்றுக்கும் மேலாக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையான அரசியல் சமூக நிலைப்பட்ட உந்து சக்தியொன்று வேண்டுமென்பதை யாவரும் உணர்ந்த (வெளிப்படையாக ஒப்புக் கொள்ளாவிடினும்) காலம் அது.

1965-ல் மாற்றம் ஏற்பட்டது. கருத்துக்கள் எவ்வாறு காலத்தை மாற்றுவதற்கான முதற் சக்தியாக அமைகின்றனவோ அவ்வாறே அவை காலத்தின் நடைமுறைகளின் அடியாகவும் தோன்றுகின்றன. அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட கால நடைமுறைகள் தொடர்ந்து நிலைப்பதன் மூலம் சில கருத்துக்களை, சமூக நியதிகளை நன்மை தீமை பற்றிய கோட்பாடுகளை, வாய்ப்பானவை வாய்ப்பற்றவை என்ற திருஷ்டாந்தங்களை மக்கள் மனதில் நிலைபெறச் செய்துவிடுகின்றன. இவை காலத்தின்

நடைமுறைக் கருத்துக்களாக எடுத்துக் கூறப்படுவது வழக்கம். ஆனால் மாற்றத்தின் அவசியத்தை உணர்த்தும் முற்போக்குக் கருத்துக்களுக்கும், நடைமுறைச் செல்வாக் கால் வளரும் கோட்பாடுகளுக்கும் ஏற்படும் மோதல் உண்மையில் அடிநிலையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் சமூக முரண்பாட்டின் வெளித்தோற்றமே. புதிய சமுதாய அமைப்பை வேண்டும் கருத்துக்களை இந்த வர்த்தமான நிலைபாட்டுக் கருத்துக்கள் எதிர்ப்பது வழக்கம். ஆனால் இந்த வர்த்தமானக் கருத்துக்கள் சமூகத்தில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் (கண்ணுக்குப் புலனாகாத) மாற்றங்களைக் கணக்கெடுப்பதில்லை. இதனால் இக் கருத்தையுடையோர் படிப்படியாக மாற்றத்தையே எதிர்க்கும் நிலையினராகி விடுகின்றனர். மாற்றத்தை எதிர்ப்பவர்கள் மாற்றத்தை விரும்புவவர்களைவிட வன்மையான முறையில் தமது கருத்துக்களை நிலைநிறுத்தப் பார்ப்பார். அவ்வாறு நிலை நிறுத்த முனையும் பொழுது, அவர்கள் தமது மாற்ற விரோதக் கருத்துக்களுக்குப் புதிய வியாக்கியானங்கள், விளக்கங்கள் (இது உண்மையில் மாரீசவாதமே) கொடுப்பது வழக்கமே. இந்தப் பண்பிற்கியையவே; 1795-ல் ஏற்பட்ட மாற்றத்துக்குத் தவறான புதிய விளக்கங்களும், வியாக்கியானங்களும் கொடுத்து தமது முன்னேற்ற விரோத நிலையை விளக்கப் பார்த்தனர். இதன் அடி உண்மையை அறியாத பலர் முன்னேற்ற விரோதக் கோட்பாட்டை, சிறந்த முன்னேற்றக் கோட்பாடாக நம்பித் தடுமாறுவர்.

மாற்ற காலத்தில், தீர்க்கமான கருத்துத் தெளிவின்மையால் ஏற்படும் தவறுகள், மாற்றத்தின் புதுமை, அப்புது நிலை தோற்றுவிக்கும் புதிய பிரச்சினைகள் ஆகியன காரணமாகப் புதுமைநெறியைப் பலர் வெறுப்பது வழக்கம். ஆனால் புதுமை சில வெற்றிகளை ஏற்கெனவே ஈட்டிக்கொண்டால், அவற்றை விட்டுவிட்டுப் பின்நோக்க முடியாத நிலைமையும், புதுமையை மனம் விரும்பி ஏற்காத ஒரு நிலைமையும் ஏற்படும். இந்நிலையில் முற்போக்கு நெறி ஸ்தம்பிக்கும், முற்போக்கின் ஸ்தம்பித நிலையே பிற்போக்கின் பெருத்த வெற்றியாகக் கருதப்படும்.

இவ் விஸ்தம்பித நிலை, மேற்சொன்ன காரணமாக உண்டாவதே. ஆட்சியதிகாரம் கொண்டு ஸ்தம்பித நிலையைப் பேணினும், சமூக நிலையில் முன்னர் தொடங்கிய முற்போக்கு ஊற்றுத் தொடர்ந்து பாய்ந்து கொண்டே இருக்கும். ஆட்சித் தடை (அணை) இருப்பின் அவ்வூற்று நீர் தேங்கிப் பெருகி அத்தடையை மீறிப்பாயும். இது இயக்கவியலுண்மை.

1965—70-ன் அரசியல் வரலாற்றுண்மை இதுவே. 1965-ல் ஆட்சியதிகாரம் மாறியதும், முற்போக்குச் சக்திக்கு அணைபோடுவதும், போடப்படும் அணையின் தேவைக்குப் புதுமுறையான விளக்கம் கொடுப்பதுமே முக்கிய முயற்சியாகவிருந்தது. 1970-ல் தேர்தல் முடிவுகள் இந்நிலைமையைப் புறங்கண்டன.

1965—70-ல் காணப்பட்ட மாற்றம் அரசியல் மாற்றமே. முற்போக்குத் தொடர்ச்சி ஸ்தம்பிதமானதே. இதன் அரசியற் சாதனை, ஸ்தம்பிதமடைவதாலும் முற்போக்கு வாதம் அழிந்து விடுவதில்லை. இலக்கியத்திலும் இக்காலத்தில் முற்போக்குத் தடைப்படுகிறது.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் முற்போக்குச் சக்திகள் 1965 அளவில் முன்னேற்ற செயலற்று நிற்பதற்கான அகக் காரணங்களை முன்னரே பார்த்தோம். 1965-ல் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றம் அந்நிலையை வலுப்படச் செய்தது. அதாவது ஸ்தம்பிதம் தற்காலிகமாக ஸ்திரப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் மாற்ற விரோதிகளின் கண்களில் இது இலக்கிய முற்போக்கு நெறிக்குத் தாம் வழங்கிய இறுதியடியாகவே தோன்றிற்று. இதனால் முற்போக்கு இலக்கிய வாதம் ஈழத் தமிழிலக்கியத்தில் முடிவுற்று விட்டதாகவே பலர் எண்ணத் தொடங்கி விட்டனர்.

ஆனால் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத் துறையில் முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டை எதிர்த்தோருக்கு தனிப்பட்ட ஓர் இலக்கிய நோக்கு இருக்கவில்லை.

அவர்கள் முற்போக்கு வாதத்தின் எதிரிகளாக இருந்தவர்களேயன்றித் தாம் தம்மளவில் ஒருமித்தோ, தனித்தோ தனிப்பட்ட ஒரு இலக்கியக் கோட்பாட்டை நிறுவ விரும்பியவர்களல்லர். தப்பித் தவறித் தமக்கென ஓர் இலக்கியக் கோட்பாட்டையுடையோராயிருந்தவர்களும், அக்கோட்பாட்டை (முன்னர்) முற்போக்கு இலக்கியக் குழுவின் வழியாகவே பெற்றுக் கொண்டவர்களாவார். ஈழத்திலக்கிய முன்னேற்றம், சமுதாயத்தைப் பிரதிபலித்தல் (இது யதார்த்த வாதத்தை தம் வாயாற் கூறத் தயங்கியவர்களின் கோட்பாடு) போன்ற கோட்பாடுகள் முற்போக்கு இலக்கியகாரரிடமிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டவையே. முற்போக்கை முன்னர் எதிர்த்த சில உயர்ந்தோர் (சாதியால், சமூக அந்தஸ்தால்) முன்வைத்த இழிசனர் இலக்கியக் கோட்பாட்டை இக்காலத்தில் எவருமே முன்வைக்க விரும்பவுமில்லை; முடியவுமில்லை!

இந்த இலக்கிய உயர் சாதியார் தமது சகாக்கள், தத்தமது கிராமத்து வட்டாரங்களிலிருந்த கோயில்கள்மீது பாடிய செய்யுட்களையே தேசிய எழுச்சி இலக்கியமென நினைத்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால், முற்போக்குக் கொள்கைகளை வெறுத்தும், விரும்பாதுமிருந்த ஆக்க இலக்கியகாரர் இவற்றில் ஒன்றைத் தானும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளாகக் கொள்ள முடியாதவர்களாக நின்றனர்.

ஆனால் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் பத்தாண்டுகால வளர்ச்சி, இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அடிப்படை கோட்பாட்டு நெறிப்பாடு வேண்டுமென்பதை உணர்த்தியிருந்தது. எனவே முற்போக்கரல்லாத 'இவ்விலக்கிய' காரர்களுக்கு ஒரு புதிய இலக்கியக் கோட்பாடு தேவைப்பட்டது. ஆனால் இவர்கள் முற்போக்கு இலக்கியகாரர் முன்னர் எடுத்துக் கூறிய நெறிபாடுகளை எடுத்துக்கொள்ள முடியாதவர்களாகவும் இருந்தனர். புதிய பரம்பரையினராகத் தோன்றிய எழுத்தாளர்களும் வரலாற்றுப் பின்னணி காரணமாகப் புதிய இலக்கிய கோட்பாடொன்றினை வேண்டி நின்றனர். இதன்

காரணமாகப் புதிய இலக்கிய விளக்கங்களும், கோட்பாடு வியாக்கியானங்களும் தொடங்கப் பெற்றன. உண்மையில் முற்போக்கு இலக்கியகாரர்களல்லாதோர் இக்காலத்தில் தமக்கென ஓர் இலக்கியக் கோட்பாட்டைத் தேடும் முயற்சியிலீடுபட்டனர். இதன் காரணமாக கடந்த கால வரலாற்றுக்குப் புதிய விளக்கங்கள் தோன்றத் தொடங்கின. முற்போக்கு இலக்கியத்தின் தத்துவ அடிப்படையான மார்க்சியத்துக்கப்பால் சென்றுதான் இக்கோட்பாட்டைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சிலர் எண்ணினர். இத்தகைய கோட்பாட்டுத் தேடல் முயற்சியில் மு. தளைய சிங்கத்தின் 'போர்ப்பறை'யில் வரும் கட்டுரைகள் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. தளையசிங்கத்தின் இந்நூல் இக்காலத்து இலக்கியத் தேக்கத்தை எடுத்து விளக்க உதவும் முயற்சியாகவே அமைந்துள்ளது. அவரது புதிய 'மார்க்சியத்துக்கு அப்பாலான' கோட்பாட்டுத் தேடல் முயற்சி தனிப்பட ஆராயப்பட வேண்டியதொன்றாம். இவ்விடத்தில், அந்நூல், 1965-க்குப் பின் தோன்றிய தேக்கத்தை வன்மையாக எடுத்துணர்த்தும் நூல் என்பதையும், அத்தேக்கத்தை யுடைத்தெறிவதற்கு எடுக்கப்பட்ட நேர்மையான முயற்சியென்பதையும் மாத்திரம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். இன்னுமொன்று, இலக்கியகாரராகவே ஆரம்பித்த தளையசிங்கம் படிப்படியாகச் சமுதாயப் பிரச்சினைகளினால் ஈர்க்கப்பட்டு இறுதியில், அரசியற் சித்தாந்தத்தைப் பொறுத்த வரையில், அருகலைவியல் முரணறுவாதத்தை மேற்கொண்டுள்ளமை, இலக்கியம் தன்னுள் முடிந்த முடிவாக அமைவதில்லை என்றவுண்மையைக் காட்டுகின்றது. முற்போக்கு இலக்கியகாரர்களிலும் பலர் இலக்கியத்துக்குச் சமுதாய நோக்குத்தேடியே மார்க்சியவாதிகளாயினர் என்பதை மனத்திருத்துதல் அவசியம். இலக்கிய நேர்மையுள்ளோர் இத்தகைய கோட்பாட்டுத் தேடல் முயற்சியில் முனைந்து நிற்க முற்போக்கு எதிர்வாதிகள் ஒதுங்கியும் ஒதுக்கப்பட்டும் வாழ்கின்றனர். 1965 முதல் 70 வரையிலான ஈழத்திலக்கிய முயற்சிகளின் தத்துவார்த்த நிலைமை இதுவேயாகும்.

இதுவரை காலப்பகுப்பின் அவசியம் பற்றியும், ஒவ்வொரு காலப் பிரிவினது பொதுப்பண்புகள் பற்றியும் ஆராய்ந்தோம். மேற்போந்த காலப்பிரிவுகளின் பண்பு விளக்கத்தில் தனிமனித வாத விகாரங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடாமையே காரணம், தனி மனித வாதம் அடிப்படையான வரலாற்றோட்டத்தில் என்றும் தற்காலிகமான தென்பதனாலேயே, மேலும் ஆக்க இலக்கியகாரனின் தத்துவத்தை அவனது ஆக்கங்கள் பிரதிபலித்தல் வேண்டும். தனது ஆக்கங்களிற் காணப்படாத இலக்கியக் கோட்பாட்டைப் பற்றி பேசும் ஆக்க இலக்கியகாரன் தன்னைத் தான் அறியாதவனாகின்றான். தானே இயக்கமென்பவன் இயக்கத்தின் தன்மையை அறியாதவன். இத்தகைய போலித் தத்துவக் 'கடச்சல்' பயந்தோடிய பல்லியின் விடுபட்ட வால் ஆடும் மயக்க ஆட்டமேயாகும்.

4

அடுத்து, வெளியீடுகளின் பிரசுரவியல் ஆராயப்பட வேண்டியவொன்றாகும். நூற்பிரசுரத்தின் நிதிப்பகைப்புலம் முக்கியமானவொன்றாகும். அச்சிடப்பட்ட நியதியும் விநியோக முறைமையும், நிதிப்பகைப்புலத்தை எடுத்துக் காட்டுவன. ஆக்க இலக்கிய கர்த்தனின் ஆக்கம் வெளியிடப்பட்டு விற்பனையாகும்பொழுது, அவை தனி இலக்கியத்திறனைச் சமுதாய வளர்ச்சியுடன் இணைத்து விடுகின்றன. இலக்கிய இயக்கத்தின் மேற்கொண்ட வளர்ச்சியை இது தீர்மானிக்கும் பிரசுர இடம், பிரசுரப் பதிப்புக்கள் போன்ற விபரங்கள் இலக்கிய வளர்ச்சியின் உண்மையான நெறியைக் காட்டி நிற்கும்.

மேற்கூறப்பட்ட விவரங்களைப் பூரணமாக எடுத்துக் கூறுவதற்குக் குறிப்பிட்ட வெளியீடுகள் போதிய ஆதாரங்களைத் தரமாட்டா. ஆனால் இத்துறையில் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பு காரணமாகவும், நூல் வெளியீடுகளின் பின்னணியை ஓரளவு தெரிந்திருந்ததன் காரண

மாகவும் பிறரிடம் கேட்டறிந்ததைக் கொண்டும் இவ்விபரங்களை எடுத்துக்கூற முடிகின்றது.

பிரசுர விபரங்களின் பின்னர் இறுதியாக இவ்வெளியீட்டு விபரங்கள் மூலம் நாம் உய்த்துணரக்கூடியதாகவுள்ள பொதுப்படையான உண்மைகள் சில எடுத்துக் கூறப்படும்.

5

புனைகதை

(அ) சிறுகதை (ஆ) நாவல்

(அ) சிறுகதை

1. 1948-70-ல் வெளியான நூல்களின் தொகை—57
2. வெளியிடப்பட்ட காலப்பிரிவு 1948-55 —01
1956-65 —40
1966-70 —16
3. பல ஆசிரியர்களின் தொகுப்பு நூல்களாக வெளிவந்தமை 08
4. சிறுகதைப் போட்டி வைத்து வெளியிடப்பட்டவை 02
5. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சிறு கதைகளை வெளியிட்ட ஆசிரியர் தொகை 05
6. ஒரு நூல் மாத்திரம் வந்த ஆசிரியர் தொகை — 34
7. பிரசுர நிதி விபரம்
 1. ஆசிரியர் மூலதனத்துடன் வெளியிடப்பட்டவை (நூலாசிரியர் முழுத் தொகையையோ அன்றேல் தொகையில் ஒரு பெரும் பகுதியையோ கொடுத்து அச்சிடுவித்தவை)—

2. அச்சகத் தொழிலிலோ பிரசுரத் தொழிலிலோ தொழில் முறையாக ஈடுபட்டிருந்த ஆசிரியர் தொகை — 04
3. ஆசிரியரது அல்லாத பிறர் நிதிக்கொண்டு பிரசுரிக்கப்பட்டவை — 10
4. பிரசுர நிதி விபரம் தெரியாதவை — 02
8. இந்தியாவில் அச்சடிக்கப் பெற்றவை — 11
9. மொழிப் பெயர்ப்புக்கள் — இல்லை

(ஆ) நாவல்

1. 1948-70-ல் வெளியான நூல்களின் தொகை — 71
2. வெளியிடப்பட்ட காலப் பிரிவு 1948-55 — 10
1956-65 — 35
1966-70 — 26
3. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களை வெளியிட்ட ஆசிரியர் தொகை — 08
4. ஒரு நாவலே வெளியிட்ட ஆசிரியர் தொகை— 37
5. ஆசிரியர் பலர் எழுதிய தொடர் நாவல் — 01
6. பிரசுர நிதி விபரம்
1. ஆசிரியர் மூலதனத்துடன் அச்சிடுவிக்கப் பெற்றவை — 45
2. அச்சத் தொழிலை அல்லது பிரசுரத் தொழிலைத் தொழில் முறையாகக் கொண்ட ஆசிரியர் தொகை — 10
3. ஆசிரியரல்லாத பிறருடைய மூலதனத் தைக் கொண்டு பிரசுரிக்கப்பட்டவை— 11
4. பிரசுர நிதி விபரம் தெரியாதவை — 05

7. இந்தியாவில் அச்சடிக்கப் பெற்றவை — 15
8. மொழி பெயர்ப்புக்கள் — 05

புனைகதைத் துறைகள் பற்றிய குறிப்புகள்

புள்ளி விபரத்திற் காணப்பட்டது போன்று இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்ட எழுத்தாளர் தொகை மிகமிகக் குறைவே. வெளியிடப்பட்ட புத்தகங்களும் பதிப்புக்கு ஆயிரம் பிரதிகளே அச்சிடப்பட்டன. இவற்றுள்ளும் முழுப் பிரதிகளும் விற்பனையாகின என்று சொல்லிவிட முடியாது.

அச்சிடப்பட்ட நூல்களின் விற்பனை விநியோகத்திலும் ஆசிரியரே நேரடியாகத் தலையிட வேண்டியிருந்த தெனலாம். பெரும்பாலான ஆசிரியர்கள் அச்சிடுவதற்கான பணத்தைத் தாமே முதலீடு செய்தமையால் இந்நிலைமை ஏற்பட்டது. ஒரேயொரு பிரசுர நிலையத்தைத் தவிர வேறெந்தப் பிரசுர நிலையமும் இத்தகைய புதிய ஆக்கங்களைப் பிரசுரிக்க முன் வந்ததெனக் கூற முடியாது. இலங்கையின் நிலைபாடுடைய பிரசுரகர்த்தாக்கள் புனைகதைகளை அச்சிட முன் வரவில்லையென்றே கூறல் வேண்டும்.

பதிப்பு எண்ணிக்கை கொண்டும் விற்பனை விநியோகச் சீர்மையின்மை கொண்டும் பார்க்கும்பொழுது இப் புதிய நூல்களுக்கு வெகுசன வாசக வட்டம் இருக்கவில்லை என்பது துல்லியமாகப் புலப்படுகின்றது. தென்னிந்திய நாவல்களின் விற்பனையோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும்பொழுது இவ்வுண்மை மேலும் நன்கு தெரிய வருகின்றது. இலங்கையில் தென்னிந்திய நாவல்கள், சிறு கதைத் தொகுதிகள் விற்பனை பற்றிய நம்பகமான புள்ளிவிபரங்கள் இல்லையெனினும், இலங்கைத் தமிழ் புனைகதை வெளியீடுகள் தமிழகத்துப் புனைகதைகள் போன்று இலங்கையில் விற்கப்படவில்லை என்பது எல்லோர்க்கும் தெரிந்த உண்மையேயாகும்.

ஈழத்துத் தமிழ்ப் புனைகதைகளின் விற்பனை குறைவுக்கு ஒரு முக்கிய காரணம், அவை நாட்டின் கல்வியமைப்புடன் இணைக்கப்படாதிருக்கப்படுவதாகும். சிங்களத்தில், கல்விப் பொதுத் தராதர உயர்நிலைப் பரீட்சைக்கு வாழும் ஆசிரியர்களின் நூல்களே பாடப் புத்தகங்களாக உள்ளன. தமிழில் இந்நிலைமையில்லை. இலங்கை எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் பாட புத்தகங்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளமை குறைவு. நவீன இலக்கியவகைகளான நாவல், சிறுகதைகளைப் பொறுத்த வரையில் பிரசித்தி பெற்ற தமிழக எழுத்தாளர்களது நூல்கள்கூட பாட புத்தகங்களாக வைக்கப்படவில்லை. பேச்சுத் தமிழ் பற்றித் தவறான எண்ணம் நிலவியதாலேயே இந்நூல்கள் ஒதுக்கப் பட்டுள்ளன.

ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளரின் நூல்களின் விற்பனைக் குறைவுக்கு இவ்வெழுத்தாளரின் இலக்கிய நெறிச் செவ்வியும் ஒரு காரணமாகும். எமது எழுத்தாளர்களது இலக்கிய ஆக்கங்களில் இலக்கியப் பண்பு பெரிதும் போற்றப்படுவதால், அது பொழுது போக்குக்கான வாசக நூலாக அமைவதில்லை. சனரஞ்சகத் தென்னிந்திய எழுத்தாளரின் ஆக்கங்கள் பொழுதுபோக்கு அமிசங்கள் நிறைந்தனவாகவுள்ளன. எமது எழுத்தாளர்களின் இலக்கிய நெறிப்பட்ட செம்மை போற்றப்பட வேண்டியதே. ஆனால் இலங்கையிலுள்ள பொதுவான வாசகர்களிடத்து இவை பெருமதிப்பைப் பெறுவதில்லை. விற்பனைக் குறைவுக்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். இக்கண்ணோட்டங்கொண்டு பார்க்கும்பொழுது எமது இலக்கிய இயக்கமும், இலக்கிய ஆக்கங்களும் பொதுவில் எழுத்தாளர் சம்பந்தப்பட்டனவாகவும் காணப்படுகின்றனவே தவிரப் பொதுநிலை வாசகர்களை கவருவனவாக அமையவில்லை. இன்னொரு வகையிற் கூறினால், எமது இலக்கிய இயக்கங்களின் தாக்கம் இன்னும் எமது மக்களிடையே பூரணமாகச் சுவரவில்லை. தமிழகத்தின் மேன்மையிலுள்ள நம்பிக்கை எமது எழுத்தாளரின் ஆக்கத் திறனிலுள்ள நம்பிக்கையின்மை (இது

குடியேற்ற நாட்டாட்சி முறைமை எம்மிடையே தோற்று வித்த சுய அவநம்பிக்கை காரணமாகத் தோன்றியதாகும்) ஆகியனவும் இதற்குக் காரணமாகும்.

புனைகதைத் துறையின் விற்பனை நிலைமையும் அதன் பின்னணியாக அமையும் வாசகப் பண்பையும் பார்த்த நாம் அடுத்துப் புனைகதைத் துறையில் ஏற்படும் சில இலக்கிய மாற்றங்களைக் கவனிப்போம்.

சிறுகதையில் 1948—55-ல் ஒரு புத்தகம் மாத்திரமே வெளிவந்துள்ளதாக உள்ள கையேடுகள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் 1956—65-ல் இத்தொகை திடீரென 40 ஆக உயர்கின்றது. பின்னர் அடுத்துவரும் 5 வருட காலப்பிரிவில் வெளியிடப்பட்ட நூல்களின் தொகை 16 ஆகி விடுகின்றது. ஆனால் நாவல் துறையிலே 1948—55-ல் பத்து நூல்களும், 1956—65-ல் 35 நூல்களும் 1966—70-ல் 26 நூல்களும் வெளியாகின்றன.

இப்புள்ளி விபரம் 1956—65-க் காலப் பிரிவைச் சிறுகதையின் உன்னத காலமாகக் காட்டுகின்றது. அத்துடன் 1966-70-க்கான புள்ளிவிபரங்கள் நாவல்களே வளர்ச்சியுறுகின்றன என்ற உண்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இது புனைகதைத் துறையில் சிறுகதை, நாவல்களின் வளர்ச்சியின் சமூகவியலுண்மையை நிலைநிறுத்துவதாக அமைகின்றது.

சிறுகதை நாவலில் வளர்ச்சி நெறிபற்றிய விளக்கம் ஒன்றினை இக் கட்டுரையாசிரியர் தமது 'தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்' என்ற நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சமுதாய அமைப்பிலும் மனித உறவிலும் மாற்றங்கள் தோன்றி வளர்ந்து வரும் கால கட்டத்தில் வாழும் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களின் உணர்வினைத் தாக்குவது புதிய சூழ்நிலையில் தோன்றும் மனித இன்னல் அல்லது புதிய சூழ்நிலையால் ஏற்படும் நடைமுறையே. இதுவே சிறு

கதையின் கருவாக அமையும். குறிப்பிட்ட ஒரு சம்பவத்தில் (நிகழ்ச்சியில்) மனித மனம் படும்பாட்டை அல்லது ஒரு பாத்திரம் இயங்குகின்ற முறைமையைக் குறிப்பதுவே சிறுகதை.

சமுதாயத்தில் தோன்றி வளரும் அம் மாற்றங்களை நன்கு புலப்படப் புலப்பட அவற்றைப் பற்றிய அறிவு நன்கு தெளிவடையும். அப்பொழுது அம் மாற்றங்களை மனித வாழ்வுடன் தொடர்புறுத்திப் பார்க்கக்கூடிய அறிவுப் பின்னணி ஏற்படுகின்றது. ஏற்படவே சிறுகதையின் முக்கியத்துவம் குறையத் தொடங்கி நாவலின் முக்கியத்துவம் வளரத் தொடங்கும்.

ஈழத்துத் தமிழ்ப் புனைகதைகள் பற்றி குறிப்பிடும் பொழுது 'இலங்கை எழுத்தாளர் பலர் இலக்கிய நோக்குடனும் தத்துவ நெறியுடனும் எழுதுபவராதலின் சிறுகதையாசிரியர் நிலையிலிருந்து நாவலாசிரியர்களாக வளர்ச்சியுறுவதைக் காணலாம்' என்று 'தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்' எனும் நூலில் வரும் குறிப்புக் கூறுகின்றது.

புனைகதைத் துறைபற்றிய இவ்வளர்ச்சி நெறி இப் புள்ளி விபரங்களால் ஊர்ஜிதப் படுத்தப்படுவதை நாம் இன்று துல்லியமாகக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

புனைகதை வளர்ச்சியின் இன்னொரு முக்கிய அம்சம் மொழிபெயர்ப்புக்கள் அதிகம் இல்லாமையாகும். இது தமிழகத்துப் புனைகதை வளர்ச்சிக்கும் ஈழத்துத் தமிழ்ப் புனைகதை வளர்ச்சிக்கும் காணப்படும் முக்கிய வேறுபாடாகும். இங்கு பல மேனாட்டுப் புனை கதைகளும், பிற இந்திய மொழிகளிலுள்ள புனைகதைகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதற்கு முக்கிய காரணம் தமிழகத்தின் பிரசுரத்துறை முன்னேற்றமேயாகும். அரசாங்கமே, இந்திய மொழிகளில் வரும் புனைகதைகளின் மொழி பெயர்ப்பை ஊக்கி வருகின்றது. தமிழகத்தில்

வெளியாகும் மொழி பெயர்ப்பு நூல்களை ஈழத்தவரும் வாங்கி வாசிப்பதற்கான விநியோக வாய்ப்புக்கள் இருப்பதனால் ஓரளவுக்கு பிற மொழிக் கதைகளை அறிவதற்கான வசதியிருந்ததென்றே கூறவேண்டும். ஆனால் இலங்கையிலுள்ள பெரும்பான்மை மொழியான சிங்கள மொழியிலிருந்து ஒரேயொரு நூல்—மார்ட்டின் விக்ரமசிங்காவின் 'கம்பெறலிய' மாத்திரமே மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. சாகித்திய மண்டலத்தால் வெளியிடப்பட்ட இம் மொழிபெயர்ப்பு விற்பனை வெற்றியீட்டவில்லை. ஆயினும் சிங்களச் சிறுகதைகள் சஞ்சிகைகள் பலவற்றிலும் திண்பத்திரிகைகளின் வாரப்பதிப்புக்களிலும் வெளியாகின.

சுய ஆக்கங்களையே விற்பனை செய்துகொள்ள முடியாத நிலையில், மொழிபெயர்ப்பிற் கவனஞ் செலுத்துவதென்பது முடியாதவொன்றேயாகும். ஆயினும் இக்காலப் பிரிவுகளிற் காணப்பட்ட இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஒரு முக்கிய பண்பினை மொழிபெயர்ப்புக் குறைவு திறம்பட எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இக் காலகட்டத்தில் 'ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தமது 'வெளிப்பாட்டுத் திறனை' வெளிக்கொணருவதிலேயே அதிக கவனஞ் செலுத்தினர். தமது சூழலையும் தமது பிரச்சினைகளையும், சித்திரித்துக் காட்டுவதும் அவற்றை மதிப்பார்ந்த இலக்கியப் பொருளாக நிறுவுவதுமே அவர்களது முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது.

உண்மையில் அதற்காக அவர்கள் ஒரு போராட்டத் தையே நடத்த வேண்டியிருந்தது. இதனால் ஈழத்து வாழ்க்கை பற்றிய புனைகதைகளே முக்கிய இடம்பெற்றன. இக்கால கட்டங்களிற் பிரதேசச் சூழ்நிலையை சித்திரிப்பதே இலக்கியக் கோட்பாடாகக் காணப்பட்டது.

மேலும் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளரிடையே இரு சமூக நிலைப்பட்டோரைக் காணமுடியும். இச்சமூக நிலை பாடு 1953—65-ல் மிகத் துல்லியமாகத் தெரிந்தது. ஒரு பிரிவினர் ஆங்கில மூலங் கல்வி பெற்றுத் தமிழார்வத்

தினால் தமிழிலக்கியம் படைக்க முன் வந்தவர்கள்; இவர்கள் பிறமொழி இலக்கியங்களை ஆங்கிலத்திற் படித்தறியக்கூடிய வாய்ப்பினைப் பெற்றிருந்தனர். மற்ற பிரிவினர் தமிழ் மொழிமூலம் கல்வி பெற்றவர்கள். உண்மையில் இவர்களே ஆக்க இலக்கியத்தின் வேகத்தை நிர்ணயித்தவர்களாவர். தாம் வாழ்ந்த, தமக்குப் பழக்கமான வாழ்க்கைச் சூழலின் சுகதுக்கங்களைச் சித்தரிக்க முனைந்தனர். அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில், அதுவே முக்கிய இலக்கிய வேட்கையாக இருந்தது, தாம் வாழ்ந்த சமுதாயத்தின் (அதுவரை அறியப்படாத) அற்புத ஓவியர்களாக மாறினர். உண்மையில் ஈழத்துத் தமிழ்ப் புனைகதைக்குத் தமிழக இலக்கிய அரங்கிலும், ஓரளவுக்கு உலக அரங்கிலும் (செக், இரசிய, ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புக்கள் மூலம்) கணிப்பு நிலையைப் பெற்றுக் கொடுத்தோர் இவர்களே. தாம் கண்டறிந்த ஒரே வாழ்க்கை முறையை அம்மண்ணுக்கேயுரிய பிடிப்புடனும் (இலக்கிய) நாதத்துடனும் எடுத்துக் கூறினர். இது இலக்கிய உலகில் ஒரு புதுக்குரலை, அதுவரை கேட்கப்படாத குரலை வெளிக் கொணர்ந்தது. இத்தகைய சூழ்நிலையிலும் மொழி பெயர்ப்புக்கள் முக்கியத்துவம் பெறுவதில்லையென்பது இலக்கிய வரலாறு காட்டும் உண்மையாகும்.

புனைகதைத் துறை பற்றிய இன்னுமொரு குறிப்பு ஈழத்துத் தமிழ்ப் புனைகதைகள் சில இந்தியாவில் அச்சிடப்பட்டமையாகும். இலங்கையை விடத் தமிழகத்தில் அச்சுக் கூலி முதலியன குறைவெனினும், இந்தியப் பிரசுரத்தால் குறிப்பிட்ட ஆக்கம் பெருந்தொகையான இலக்கிய வாசகரை எட்டிற்று என்றே கூறவேண்டும். இந்தியாவில் அச்சடிக்கப்பெற்ற 15 நாவல்களில் 7 நாவல்கள் ஒருவரால் எழுதப்பட்டவையாகும். இது தனிப்பட்ட வாய்ப்பினை உணர்த்துவதாக அமையலாம். புனைகதைகள் பல உள்ளூரில் அச்சடிக்கப்பட, அச்சடிக்கப்பட அச்சடிப்புத் தரமும் படிப்படியாக உயர்ந்து வந்துள்ளமையை நாம் காணலாம். இலங்கையிலுள்ள தமிழ் அச்சுவசதிகளை நோக்குமிடத்து இம்முன்னேற்றம் மிக்க ஊக்கம் தருவதாக அமைந்துள்ளது.

6

கவிதை

1.	1948-70-ல் வெளியான நூல்களின் தொகை	—98
2.	வெளியிடப்பட்ட காலப்பிரிவு	
	1948-55	—09
	1956-65	—38
	1966-70	—43
	விபரம் தரப்படாதவை	—19
3.	பல கவிஞர்களின் ஆக்கங்களைக் கொண்ட தொகுதிகளின் தொகை	—09
4.	ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கவிதை நூல்களை வெளியிட்ட கவிஞர் தொகை	— 17
5.	பிரசுரநிதி விபரம்	
	1. ஆசிரியர் மூலதனத்துடன் அச்சிடுவிக்கப் பெற்றவை	—60
	2. பிறரால் அச்சிடுவிக்கப் பெற்றவை	—17
	3. நிதி விபரம் தெரியாதவை	—21
6.	ஒரு பதிப்புக்குமேல் வெளிவந்த கவிதை நூல்	—01
7.	இந்தியாவில் அச்சடிக்கப் பெற்றவை	—02
8.	மொழி பெயர்ப்புக்கள்	—07

கவிதை வெளியீடுகளை ஆராயும் பொழுது மிக முக்கியமான உண்மையொன்றினை மனத்திருத்துதலவசியமாகும். கவிதையை இலக்கிய வாகனமாகக் கொள்வோர் இருவகைப்படுவர்—(அ) கவிதையையே—திட்டவட்டமாகக் கூறுவதானால், செய்யுள் யாப்பே—உண்மையான இலக்கிய வடிவமெனக் கருதுவோர் (ஆ) கவிதையை உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டு இலக்கிய வாகனமாகக் கொள்பவர். புதிய பரம்பரைக் கவிஞர்கள் இரண்டாவது பிரிவினாள்ளேயே வருவர். முதலாவது பிரிவினர் தம்மை மரபு நெறிவருவோர் என நினைத்துக் கொள்வர். இவர்கள் வசனத்திற் கூறப்படக்

கூடியனவற்றையும் செய்யுள் யாப்பிலேயே கூறுவர். இக்காலப் பிரிவினாள் வரும் கவிதை (செய்யுள்) நூலொன்று வசனத்தில் ஏற்கெனவேயுள்ள ஒரு கதையினைச் செய்யுள் வடிவிலே தந்துள்ளது. கவிதை நூல்களின் தொகை புனைகதை நூல்களின் தொகையிலும் பார்க்க அதிகமாக இருப்பதற்கு இதுவொரு முக்கிய காரணமாகும். நூற்பட்டியல்களில் இடம்பெற்ற கவிதை நூல்களைவிடப் பிரதேச கோயில்களைப்பற்றிப் புலவர்கள் பாடிய பாக்கள் அநேகமுள்ளன. ஆனால் இவை இலக்கிய உந்துதல்கள் காரணமாக 'யாக்கப்' பெற்றவையன்று.

கவிதை நூல்களின் தொகை அதிகமாய்க் காணப் படினும் தற்காலக் கவிதை நூல்களுக்கான வாசக வட்டம் மிகச் சருங்கியதென்பது அனுபவவுண்மையாகும்.

தற்காலத் தமிழ்க் கவிதைத் துறையில் ஈழம் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றதுண்மையெனினும், 'கணையாழி', 'கசடதபற', 'வானம்பாடி' போன்ற தமிழகத்து சஞ்சிகைகளில் வெளியிடப்பட்டு வரும் 'புது'க் கவிதைகள் ஈழத்தில் 1970-க்குப் பின்னரே தொகுதிகளாக வெளியிடப் பெற்றன. இக்காலத்து ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளைப் பார்க்கும் பொழுதும் இந் நவ இயக்கம் ஈழத்திற் பெருவெற்றியீட்டவில்லை என்பது தெரியவரும். பொதுவில் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகள் ஓசையடிப்படையை விடுத்து சென்றுவிடவில்லை என்பது புலனாகின்றது.

கவிதைத் துறையில், இரண்டு நூல்கள் மாத்திரமே இந்தியாவில் அச்சிடப் பெற்றுள்ளன என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும். கவிதைப் பிரசுரத் துறையில் புனைகதைப் பிரசுரத்துக்குரிய நிதியுதவிதானும் இல்லையென்பதும் நடைமுறை உண்மையாகும். இதனால் பல கவிஞர் தமது ஆக்கங்களைத் தாமே மூலதனமிட்டு வெளியிட வேண்டியுள்ளது.

புனைகதை, நாடக இலக்கியங்களிற் காணப்படாத மதச் செல்வாக்கினைக் கவிதைத்துறையிற் காணலாம்.

சைவம், இஸ்லாம், கிறித்தவம் ஆகிய மதங்களின் நன்னெறிக் கருத்துக்கள், இறை ஈடுபாடுணர்வுகள் ஆகியன கவிதை நூல்கள் பலவற்றின் பொருளாக அமைந்துள்ளன.

7

நாடகம்

1. 1948—70-ல் வெளியான நூல்களின் தொகை—49
2. வெளியிடப்பட்ட காலப்பிரிவு

1948—55—05
1956—65—21
1966—70—19
விபரம் தரப்படாதவை —04
3. பிரசுர நிதிவிபரம்
 1. ஆசிரியர்மூலதனத்துடன் வெளியிடப்பட்டவை—36
 2. பிறரால் பிரிசுரிக்கப்பட்டவை —13
4. போட்டிப் பரிசில்களாக வெளியிடப்பட்டவை —03
5. போட்டிக்காக எழுதப்பெற்றுப் பின்னர் ஆசிரியரால் பிரசுரிக்கப்பட்டவை —07
6. கிராமிய நாடகங்கள் (பதிப்புக்கள்) —09
7. கவிதை நாடகங்கள் —06
8. மொழிபெயர்ப்பு நாடகங்கள் —03
9. இந்தியாவில் அச்சிடப்பெற்றது —01
10. நாடக நூற்பொருள் பற்றிய விபரங்கள் (நவீன முறை நாடக நூல்கள் பற்றியது)
 1. வரலாற்று, ஐதிகக்கதை நாடகங்கள் —30
 2. வர்த்தமானச் சமூகப் பிரச்சினைகள் பற்றிய நாடகங்கள் —10

கவிதை, புனைகதைத் துறைகளிற் காணப்படாத புதிய பல அமிசங்கள் நாடகத் துறையிற் காணப்படுகின்றன.

நாடகம் எப்பொழுது இலக்கியமாகின்றது என்பது முக்கியமானவொரு பிரச்சினையாகும்.

தமிழில் நாடக இலக்கியம் (மேனாடுகளிற் கொள்ளப்படும் முறையில்) இல்லை என்பது நிதரிசனமான உண்மையாகும். பரணி, குறவஞ்சி, குறம், பள்ளு முதலியன தோற்றத்தில் நாடக வடிவங்களே. அவை பின்னர் இலக்கியப் பிரபந்தங்களாக்கப்பட்டன. வசன நாடக நூல்கள் என்று சொல்லப்படுபவை உண்மையில் 18-ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரே தோன்றுகின்றன.

உலகின் சிறந்த நாடக இலக்கியங்களாகப் போற்றப்படும் நாடக நூல்கள் சமகால நாடக மேடைத் தேவைகளுக்காகவே எழுதப்பட்டன. ஈஸ்கிலஸ், சொக் போக்கிளிஸ், மெனாண்டர் செனெக்கா, சேக்ஸ்பியர், மொலியே, செக்கோவ், ரெனசி வில்லியம்ஸ், பிறெஹ், இயனஸ்கேர, பின்றர் முதலிய நாடகாசிரியர் யாவரும் நாடக மேடைத் தேவைகளுக்காகவே எழுதினர். ஆச்சங்களின் இலக்கியச் சிறப்புக் காரணமாக அவை இலக்கியமாக முகிழ்ந்தன; போற்றப்பட்டன. நாடகம் உயர்தர இலக்கியமாகவும் போற்றப்படும் சமுதாயங்களில் நாடகம், சமூக வரையறையற்ற கலையாகும். இந்தியாவில் இந் நிலைமையிருக்கவில்லை (காளிதாசனின் நாடகங்கள் அண்மனைத் தேவைக்கான நாடகங்களே). இங்கு நாடகம் சமூக அந்தஸ்துக் குறைந்தவர்களாலேயே பயிலப்பட்டது. இவ்வுண்மை தமிழ் நாட்டுக்கும் பொருந்தும். இதன் காரணமாக ஆட்டத்திற் பயன்படுத்தப்பட்டவை இலக்கியமாக யிளிரவில்லை. இதனாலேயே 'பாடல்' இலக்கியமாக, 'விலக்கு' இலக்கியமாகாமலிருந்தது. அண்மைக்காலம் வரை நாடகத்தின் நிலை இதுவே. இன்றும் நாம் நாடகம் என்று சொல்வது ஆங்கில அறிவுடைய மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் கலை முயற்சியையே. பாரம்பரிய நாடகங்களை

(கூத்துக்களை) நாம் இன்றும் 'நாகரிகமற்றவை' என்ற கண்கொண்டே நோக்குகிறோம்.

இப்பின்னணி காரணமாக நாடகங்கள் இலக்கியமாக ஏற்கப்படுவது குறைவே. ஆயினும் மேனாட்டுத் தாக்கம் காரணமாக இத்துறை வளர்ந்து வருகின்றது. மேடையேற்றப்பட முடியாத நாடகங்கள் இலக்கியப் போர்வையுடன் அளிக்கப்பட்டமை மாற்ற நிலைமையை உணர்த்தி நிற்கின்றன. மற்றும் வளரும் நாடக மேடைத் தேவைகளுக்கு நாடகங்கள் எழுதப்படும் பொழுதுதான் உண்மையான நாடக இலக்கியம் தோன்றும். ஈழத்திலும் வெளியான நாடகங்கள் பல இலக்கியமாகக் கொள்ளப்பெற்று எழுதப்பட்டவையே. தமிழில் நாடக எழுத்துப்பிரதி—என்ற கோட்பாடு இன்னும் அந்நியமானவொன்றாகவேயுள்ளது. இந்நிலைமை மாறுதல் வேண்டும். மாற்றுவதற்கான சூழ்நிலையை அண்ணாதுரை, கருணாநிதி போன்றோரின் நாடகங்கள் ஏற்படுத்தியுள்ளன. அவை அரசியல் இயக்கத்தோடு சம்பந்தப்பட்டபடியினாலேயே இம்மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன (திரைப்பட 'வசனங்கள்' நூல்களாக வெளியிடப்படத் தொடங்கியதும் இதனாலேயே).

மேடைக்கான நாடகங்கள் எழுதப்படுவதைப் போட்டிமுறை மூலம் இலங்கை கலைக் கழகத்தின் தமிழ் நாடகக் குழு ஊக்கப்படுத்திற்று. பரிசில் பெற்ற நாடகங்களை அது வெளியிட்டும் உதவிற்று.

ஈழத்து நாடக நூல்களைப் பொருள்கொண்டு ஆராயும் பொழுது வரலாற்று நாடகங்களே அதிகமாக இருப்பதைக் காணலாம். ஐதிகக் கதை கூறும் நாடகங்களாக்கப்பட்டுள்ளன. 1956-க்குப் பின் இலங்கைத் தமிழரிடையே தோன்றிய இன உணர்வும், தி.மு.க.வின் நாடகத்துறைச் செல்வாக்கும் இதற்குக் காரணங்களாகும், புனைகதைகளிலும் பார்க்க, நாடகம் மூலம் மொழியபிமானத்தை எடுத்துணர்த்துவது சுலபமாகும். கவிதைக்கும் இக்கூற்றுப் பொருந்தும்.

சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பொருளாகக் கொண்ட நாடகங்களின் தொகை மிக மிகக் குறைவே. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்கள் இத்துறையில் முன்னோடியாக விளங்குகின்றன.

நாடகப் பிரிவில் மொழி பெயர்ப்புக்கள் மிக மிகக் குறைவாகவேயுள்ளன. நவீன உலக நாடக அரங்கில் முக்கிய இடம் வகிக்கும் நாடகாசிரியர்களது ஆக்கங்கள் ஒன்றாவது தமிழில் வெளியிடப்படவில்லை. கவிதை நாடக நூல்கள் ஆறு வெளியாகியுள்ளன. தமிழகத்தைவிட இலங்கையில் கவிதை நாடகங்கள் மேடையேற்றத்தில் வெற்றியீட்டியுள்ளன என்பது திருப்தியளிக்கும் உண்மையாகும்.

ஆனால் ஓரங்க நாடகங்கள் அதிகமாக நூல்வடிவில் வெளிவரவில்லையென்றே கூறவேண்டும். இதுவரையில் ஓரங்க நாடகம் எனக் கூறப்படத்தக்க நாடகம் ஒன்றே அச்சிடப்பட்டுள்ளதெனலாம்.

ஈழத்துத் தமிழ் நாடகத் துறையின் அண்மைக்காலச் சாதனைகளில் ஒன்று கிராமிய நாடக மறுமலர்ச்சியாகும். இத்துறையில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் சேவை மதிப்பிடற்கரியவொன்றாகும். கலைக் கழகத் தமிழ்நாடகக் குழு மூலமும் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கம் மூலமும் அவர் ஆற்றிய தொண்டின் காரணமாகவே இம்மாற்றம் ஏற்பட்டதெனலாம். கிராமிய நாடகப் பதிப்புக்கள் வெளிவந்த கால விபரம் இவ்வுண்மையை விளக்கும்.

1948—55—00

1956—65—04

1966—70—05

கலாநிதி வித்தியானந்தன் 1956 முதல் தமிழ் நாடகக் குழுவின் தலைவராக இருந்துள்ளார். 1967-க்குப் பின்னர் 70-வரையில் அவர் அப் பதவியிலிருக்கவில்லை. அக்காலத்தில் கிராமிய நாடக முன்னேற்றம் தடைப்பட்டது.

உள்ள புள்ளி விபரங்களின்படி ஒரேயொரு நாடகநூலே தமிழகத்தில் அச்சடிக்கப் பெற்றுள்ளது. அதுவும் சாகுந்தலத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாகும்

நாடகத்துறையில் சமூக முற்போக்குக் கருத்துக்கள் முக்கிய இடம் பெறத் தொடங்கியமை அண்மையிலேயே யாகும். முருகையன் எழுதிய கடுழியம், சுந்தரலிங்கத்தின் விழிப்பு ஆகியன இத்துறையில் முதற்படிக்களாக அமைந்துள்ளன. ஆனால் இவை இன்னும் அச்சப் பதிவு செய்யப்படவில்லை. பிரதேச வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் கவிதை நாடகங்களும், வசன நாடகங்களும் ஒரு சிலவே அச்சேறி உள்ளன.

8

1940—70-ல் வந்துள்ள ஆக்க இலக்கிய நூல்கள் ஈழந்து இலக்கிய வளர்ச்சியின் அறிவு நிலைப்பட்ட தன்மையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. கோட்பாடு நெறிகளைக் கைவிடாது, ஆனால் சுருங்கிய அறிவு நிலை வட்டத்தை விட்டு இலக்கிய வளர்ச்சி மேற்செல்லின் ஈழத்திலக்கிய வெளியீடுகளுக்கான விற்பனை அதிகரிக்கும்.

ஈழத்திலக்கிய வெளியீட்டு வளர்ச்சியை நலியச் செய்த முக்கியமான அமிசம், தமிழகத்திலிருந்து வரும் இலக்கியங்களின் 'போட்டி'யாகும். பிரசுர வசதி, சந்தைப்படுத்தல் ஆகிய துறைகளில் தமிழகம் ஈழத்தைவிட எவ்வளவோ முன்னேறியுள்ளது. ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளன் இப்போட்டியை எதிர்த்தே செயற்பட வேண்டியுள்ளது. சிங்கள எழுத்தாளர்களுக்கு இப்பிரச்சினையில்லை யெனலாம். இத்தகைய போட்டிக்கிடையேயும் தமது இலக்கியத் தரத்தையும், திறனையும் நிலைநிறுத்தியுள்ள ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளரின் சாதனை போற்றப்பட வேண்டியதாகும்.

நாம் இப்பாழுது பார்த்துள்ள இம் முழுக்காலப் பகுதியையும், வருங்காலத்திற்கு பின்னோக்காகப் பார்க்கும்

இலக்கிய வரலாற்று மாணவன், 1948—1955 ஒன்றை ஒரு பிரிவாகவும், 1956-க்குப் பின்வரும் பிரிவை இன்னொரு பிரிவாகவும் (அதன் முடிவு இன்னும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை) கொள்ளலாம். ஆனால் இவ்வாறு நுண்ணிதாசு சம காலத்திலேயே நாம் இலக்கிய வளர்ச்சி நெறிகளைக் கூறுபடுத்தப் பார்ப்பது எமது வளர்ச்சியினை நாம் விளங்கிக் கொள்வதற்குப் பெரிதும் உதவும். சமகால சரித்திரச் சூழலை ஆராய்ந்து அந்நிலைக்கும் தேவைக்குமியையவே ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் தமது முன்னேற்றப் பாதையை வளர்த்துள்ளனர் என்பது இவ் இருபத்து மூன்று வருடகால இலக்கிய வரலாறு காட்டும் உண்மையாகும். இப்பண்பு 1947-க்குப் பின் அண்மைக் காலம் வரை தமிழகத்தில் ஏற்படவில்லை என்றே கூற வேண்டும்.

இம் முழுக்காலப் பிரிவின் இலக்கிய வரலாற்றைப் பார்க்கும்போது ஈழத்துத் தமிழ் ஆக்க இலக்கியமானது, இலக்கியத்தைச் சமுதாய நல் வேட்கைக்கான கோட்பாடாக எண்ணித் துணிந்து செயலாற்றுபவர்களாலேயே பெரிதும் வளர்க்கப்பட்டுள்ளதென்பதுண்மையாகும். இதன் காரணமாக இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிய முன்னேற்றக் கருத்துத் தெரிவு எழுத்தாளனிடம் எப்பொழுதும் (அவன் எந்தக் கட்சியினனுஞ்சரி) காணப்படுகிறது. இத்தகைய சமுதாய உணர்வு தமிழகத்து எழுத்தாளர் பலரிடத்து இல்லை என்பது பகிரங்க ரகசியமாகும். இலக்கியத்தை வெறும் பொழுதுபோக்கமிசமாகக் கொள்வதை இத்தகைய நோக்குத் தடை சொல்கின்றது. இலக்கிய வளர்ச்சியை இது எவ்வாறு தடுக்கின்றது என்பதை முன்னரே பார்த்தோம்.

இலக்கியமென்பது எழுத்தாளனின் சுய வெளிப்பாட்டுத் திறனுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்குவது என்ற கோட்பாட்டின் வன்மையான தொழிற்பாடு காரணமாக, ஆக்க இலக்கியத் துறையில் முன்னேற்றமடைந்தவை புணைகதை, கவிதை ஆகியனவே. ஆக்க இலக்கியத் துறையினுள் அடங்க வேண்டிய (ஆனால் சுயதிறன் வெளிப்பாட்டுக்கு மிதமிஞ்சிய

முக்கியத்துவம் கொடுக்காது, கருத்துத் தெளிவு, மொழித் திறன் எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் ஆகிய பலதிறப்பட்ட ஆக்கத்தொழிற்பாடுகளால் மாத்திரமே சிறக்கக்கூடியதான) குழந்தை இலக்கியம் நன்கு வளர்க்கப்படாமையை இங்கு குறிப்பிடல் வேண்டும். வளர்ந்த வாசகர்களிடையே நாம் எதிர்பார்க்கும் மண் வாசனை வேட்கை, தேசிய உணர்வு முதலியனவற்றைக் குழந்தைகள் நிலையில் உண்டாக்குதல் அவசியமாகும். அதற்கான ஆக்கத்திறனிற் பூரண கவனஞ் செலுத்தப்பட வேண்டுவதவசியமாகும்.

ஆக்க இலக்கியம் கல்வியமைப்புடன் நன்கு பிணைக்கப் பட வேண்டுவதன் அவசியத்தை இத்துறையும் உணர்த்துகின்றது.

ஆக்க இலக்கியமென்பது நாட்டு வளர்ச்சியின் உந்து சக்தி; வரலாற்றின் கண்ணாடி.

4. 1970-க்குப் பின் ஈழத்திலக்கியத்தில் தோன்றிய முக்கிய வளர்ச்சி நெறிகள்

முந்திய அத்தியாயங்களாக அமைந்த இரு கட்டுரைகளும் இலங்கையில் தமிழ் இலக்கியமானது தேசிய இலக்கியமாக முகிழ்த்தெழுந்த முறையினையும் அம் முகிழ்ப்புக் காரணமாகவும் அம் முகிழ்ப்பில் பரிணமிப்பாகவும் அமைந்த பண்புகளையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளன. 1970-ம் தசாப்தத்தின் இறுதியை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய கால கட்டத்தில் 1970-க்குப் பின்னர் தோன்றியுள்ள முக்கிய வளர்ச்சி நெறிகளை இந்நூலிற் சுட்டிக் காட்டுவது அத்தியாவசியமாகின்றது. ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக 1948—70-க் காலகட்டத்திற்கு செய்யப்பட்டது போன்ற, சான்றாதார வழி நிறுவப்பெற்ற ஆழமான ஆய்வு, 1970-க்குப் பின்வரும் காலகட்டம் பற்றிச் செய்யப் படவில்லை. ஆயினும் இக்கால கட்டத்திலே மேற்கிளம்பிய முக்கிய இலக்கிய வளர்ச்சி நெறி அம்சங்களைப் பருவரைவாக எடுத்துக் கூறலாம். வர்த்தமான நிகழ்வுகளுக்கு அண்மித்ததாகவுள்ள வளர்ச்சி நெறிகளை அவ்வாறு குறிப்பிடுவதுதான் ஓரளவுக்குப் பொருத்தமான முறையுமாகும்.

1970-க்குப்பின் ஈழத்திலக்கிய வளர்ச்சி நெறியில் முதலாவதாக எடுத்துக் கூறப்பட வேண்டுவது, ஈழத்துத் தேசியத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஸ்திரப்பாட்டுக்கு அரசாங்க மட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பாதுகாப்பு

நடவடிக்கையே ஆகும். 1970-ல் பதவியேற்ற அரசாங்கத்தில் இடதுசாரி கட்சிகளும் (பொதுவுடைமைக் கட்சியாரும் சமசமாஜக் கட்சியினரும்) மந்திரி சபை மட்டத்திற்கூட்டாட்சி நடத்தியமையால், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தேசியப் பரிணாமத்திற்காக முன்னின்றுழைத்த முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தினர் இப்பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை உருவாக்குவதில் இடம் பெற்றனர்.

ஈழத்தின் தனித்துவமான வளர்ச்சிக்கும், வியாப்திக்கும் ஊறாகத் தமிழகத்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படும் வர்த்தகமயப் படுத்தப்பட்ட சஞ்சிகைகளின் செல்வாக்குத் தொழிற்பட்டதென்பது பரவலாக நிலவிய கருத்தாகும். இலங்கையை பன்னெடுங்காலமாகத் தமது இலக்கியச் சந்தையாக மாத்திரம் பயன்படுத்தி இலங்கையின் இலக்கிய ஆக்கங்களுக்கு எவ்வித ஊக்கமும் கொடுக்காதிருந்து வந்த தமிழகத்து வணிகச் சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதியைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமெனத் தீர்மானிக்கப் பெற்றது. இதன் பயனாக ஆனந்தவிகடன், கல்கி, குமுதம், தினமணிகதிர் ஆகிய சஞ்சிகைகள் ஒவ்வொன்றும் வாரத்துக்கு நாலாயிரம் பிரதிகளும், கலைமகள், தீபம், தாமரை, ஜனசக்தி, மாத ஜோதிடம், அம்புலிமாமா, ஆராய்ச்சி முதலியன ஒவ்வொன்றும் இரண்டாயிரம் பிரதிகளும் இறக்குமதி செய்யப்படுவதற்கு இடமளிக்கப்பட்டன. திரைப் படங்கள் பற்றிய சஞ்சிகைகள் தடை செய்யப்பட்டன. இரண்டு மூன்று வருடத்திற்கொருமுறை இப்பட்டியல் மீண்டும் பரிசீலிக்கப்பெற்று, புதியன சேர்க்கப்படுவதற்கும் இடம் வகுக்கப் பெற்றிருந்தது.

இவ்விறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பெற்ற அதே வேளையில், இலங்கை அரசாங்கம் தனது அந்நியச் செலாவணித் தொகைப் பிரச்சினையைச் சமாளித்துக் கொள்வதற்காக இறக்குமதிகளைக் குறைத்தது. இப்பொதுக் குறைப்பினுட் புத்தகங்களும் இடம் பெற்றன. ஆங்கிலப் புத்தகங்களும் இக் குறைப்பினாற் பாதிக்கப்

பெற்றன. ஆனால் ஆங்கிலச் சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதியில் எவ்விதக் கட்டுப்பாடும் விதிக்கப் பெறவில்லை. தமிழைப் பொறுத்தவரையில், தேசிய இலக்கியத் தேவைகள் நிமித்தமாகவே அந் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதெனக் கூறப்பட்டது. இது, தமிழ் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்த இனநிலைப்பட்ட கட்சிகளினாலும் அக் கட்சிகளைச் சார்ந்த இலக்கியவாதிகளினாலும் வன்மையாகக் கண்டிக்கப் பெற்றது. உலகப் பொதுவான தமிழின உணர்வை இலங்கையில் அடக்குவதற்குச் செய்த முயற்சியாகவே இது அவர்களால் எடுத்துக் கூறப்பெற்றது, அத்துடன் தமிழகத்திலிருந்து அத்தகைய சஞ்சிகைகளை அதுகால வரை கட்டுப்பாடெதுவுமின்றி ஏற்றுமதி செய்து, அதன் பயனாக அதிக இலாபம் பெற்ற நிறுவனங்களாலும் இது கண்டிக்கப் பெற்றது.

இக்கட்டுப்பாட்டின் சாதக, பாதக அமிசங்கள் எவ்வாறு எடுத்துக் கூறப்பட்டனவென்பதை விடுத்து, இக்கட்டுப்பாடு ஏற்படுத்திய பன்முகப்பட்ட தாக்கங்களை அறிதல் அவசியமாகின்றது.

அவற்றுள் முக்கியமாக எடுத்துக் கூறப்படத்தக்கது இலங்கையிற் பிரசுரிக்கப் பெற்ற சஞ்சிகைகள் பிரசுர நிலை பேறுடைமை பெற்றதேயாகும். இதனால் “மல்விகை” எனும் இலக்கிய சஞ்சிகையும், “சிரித்திரன்” எனும் சஞ்சிகையும் தம் தம் வாசக வட்டத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டது மாத்திரமல்லாது, நிலையான பிரசுரங்களாகவும் வெளிவரத் தொடங்கின. திரைப்படத் துறையினைப் பொறுத்த வரையில் “சீதா” எனும் புதிய தமிழ்ச் சஞ்சிகையொன்று இலங்கையிற் பிரசுரிக்கப்படலாயிற்று. இவற்றை விட சிறுவர் இலக்கியச் சஞ்சிகைகளும் எழத் தொடங்கின. அந்நியச் செலாவணிப் பிரச்சினையும் சஞ்சிகை இறக்குமதி கட்டுப்பாடும் ஒருங்கியங்கிவந்த காரணத்தினால் தளர்வுற்றிருந்த தமிழ்ப் புத்தக இறக்குமதிக்கு ஈடு செய்யும் வகையில், இலங்கையில் புதிய வர்த்தக அமைப்புடைய ஒரு

பிரசுர நிறுவனம் இலங்கையின் முக்கிய தமிழ்த் தினசரிகளுள் ஒன்றான "வீரகேசரி"யினை வெளியிடும் நிறுவனத்தினரால் "வீரகேசரிப் பிரசுரங்கள்" என்ற பெயரிலே தொடங்கப் பெற்றது.

வீரகேசரிப் பிரசுர நிறுவனத்தின் தோற்ற முக்கியத்துவம் பற்றி ஆராய்வதற்கு முன்னர், இலங்கையிலிருந்து தமிழ் இலக்கியங்களை இந்தியாவிற்குள் இறக்குமதி செய்வதற்கு இந்திய அரசாங்கச் செலாவணி விதிகள் தடையா யிருந்தமையையும் இங்கு குறிப்பிடல் வேண்டும். தமிழ் நாட்டு வாசகர் ஒருவர் இலங்கைத் தமிழ் சஞ்சிகைகளுக்குச் சந்தாப் பணம் கட்டுவதற்குக்கூட அனுமதி வழங்கப்படுதல் இயலாதென எடுத்துக் கூறப்பட்டது. இக்காரணமும், புத்தக இறக்குமதி துறையில் ஏற்கெனவே நிலவிய ஒவ்வா நெறிகளும் நிலைமையைச் சிக்கற்படுத்தவே முதலாளித்துவச் சந்தை விதிகளின் இயல்பான தொழிற்பாட்டிற்கியைய வீரகேசரிப் பிரசுர நிறுவனம் தோன்றிற்று.

வீரகேசரிப் பிரசுர நிறுவன அமைப்பு ஈழத்தின் இலக்கியச் செல்நெறியைப் பெரிதும் மாற்றிற்று எனலாம். இலங்கைத் தமிழ்ப் புத்தகத் துறையினைப் பொறுத்தவரையில், இலங்கையின் வரலாற்றிலேயே முதல் தடவையாக நிலைபேறுடைய வர்த்தக நிறுவனமொன்று, அதுவும் நாளிதழொன்றினை நடத்திவரும் நிறுவனமொன்று, பாட புத்தகங்களல்லாத இலக்கியப் புத்தகங்களை வெளியிடத் தொடங்கிற்று. நாளிதழுக்கிருந்த விநியோக அமைப்பு மூலமும், நாளிதழ் வழங்கிய விளம்பர வாய்ப்பு மூலமும் இந்நிறுவனம் வெகு சீக்கிரத்தில் ஸ்திரமான நிறுவன அமைப்பாக இயங்கத் தொடங்கிற்று. வீரகேசரிப் பிரசுரம் என்ற இலச்சினையுடன் புனைகதைகள், பயண நூல்கள் முதலியன வற்றையும், ஜனமித்திரன் என்ற இலச்சினையுடன் (மித்திரன் என்பது வீரகேசரி நிறுவனத்தின் நாளாந்த மாலையிதழாகும்) இலக்கியக் கணிப்பற்ற பரபரப்பூட்டும் விடயங்கள், வாழ்க்கை வரலாறுகள் பற்றிய நூல்களையும்

சில நாவல்களையும் வெளியிடத் தொடங்கிற்று. 1977-ல் நான் மேற்கொண்ட ஓர் ஆய்வின்படி நான்கு வருட காலத்துள் இவ்விரு பிரசுரங்களின் வழியாக வெளிவந்த 65 நூல்கள் ஏறத்தாழ ஒரு லட்சத்துப் பதினாறாயிரம் வாசகர்களால் வாசிக்கப்பெற்றன என்பது தெரிய வந்தது.

இலக்கிய பிரசுரமான வீரகேசரிப் பிரசுர வரிசையில் ஈழத்தின் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தர்கள், ஏற்கெனவே இலக்கிய மதிப்புப் பெற்றிருந்த டானியல், கதிர்காமனாதன், சொக்கன், கனக செந்திநாதன், அருள் சுப்பிரமணியம், செங்கை ஆழியான் போன்றோரது ஆக்கங்கள் இடம் பெற்றன.

வீரகேசரிப் பிரசுர நிறுவனத்தின் தோற்றம் இலங்கையின் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில், முதல் தடவையாக வர்த்தக நோக்குடன் இயங்கும் பிரசுர நிறுவனத்தினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. வெகுசன ருசிக்கேற்ப ஆக்கங்கள் அமைய வேண்டுமென ஆசிரியர்கள் பணிக்கப் பெற்றனர். பணிப்புப் பெறாத ஆசிரியர்களும் அப் பண்புக்கேற்ற வகையிலேயே தமது ஆக்க இலக்கியங்களை அமைக்கத் தொடங்கினர். எனினும், வீரகேசரிப் பிரசுர நிறுவனம் வாயிலாக 1970-க்குப் பின்னர் இலங்கையில் எழுந்த முக்கிய நாவல்களுள் பல வெளிவந்தன எனும் உண்மை மறுக்கப்பட முடியாததாகும். செங்கையாழியானின் “வாடைக் காற்று” பால மனோகரனின் “நிலக்கினி” போன்றவை உதாரணமாகும்.

வீரகேசரிப் பிரசுர நிறுவனம் பிற பிரசுர கர்த்தர்களின் நூல்களுக்கும் ஒரோ வேளைகளில் விநியோக உரிமையையும் பெற்றிருந்தது. அருள் சுப்பிரமணியத்தின் “அவர்களுக்கு வயது வந்து விட்டது” எனும் நாவலை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம்.

நூலாசிரியனே பிரசுரகர்த்தனாகவும் விநியோகஸ்தனாகவும் இயங்கி வந்த ஈழத்து ஆக்க இலக்கியப் பிரசுரத்துறையில், வீரகேசரி நிறுவனம் பெருமாற்றத்தை ஏற்

படுத்தி ஆசிரியராகவும், பிரசுரகர்த்தர்களாக இயங்கும் தனி நபர் பிரசுர முயற்சிகளுக்கு வாய்ப்பளிக்காது தடுத்துள்ளதெனலாம்.

ஆனால் அதே வேளையில் இந்நிறுவனத்தின் வெற்றிச் சாதனைகள் பிறரை இத்துறையில் நிறுவன ரீதியாக இயங்க ஊக்கியுள்ளது. வரதர் வெளியீடு, மாணிக்கம் பிரசுரம் ஆகியவற்றை உதாரணமாகக் கூறலாம், தனிநபர் பிரசுரகர்த்தர்களின் மீதான இவ்வணிக நிலைத் தாக்கம் முற்போக்குப் பொருள் அமைதியுடைய நூற்பிரசுரத்துக்குத் தடையாக இருத்தல் கூடாதெனும் நோக்கத்துடன் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் உபநிறுவனமான எழுத்தாளர் கூட்டுறவு பதிப்பகத்துக்கு மீண்டும் புத்துயிர் அளிக்கப் பெற்றது.

இவ்வாறாக இலக்கிய பிரசுர முறைமை பெரிதும் மாறியுள்ளமை, 1970-க்குப் பின் காணப்படும் இலக்கியப் பண்புகளில் ஒன்றாகும். அடுத்து, முக்கிய இடம் பெறுவது சிங்கள, தமிழ் எழுத்தாளர் கூட்டுறவும் இலக்கியப் பரிவர்த்தனையுமாகும். 1970 முதல் 77 வரை ஆட்சியிலிருந்த அரசாங்கத்தில் இடதுசாரிக் கட்சிகள் 1975 வரை கணிசமான வலுவுடன் இயங்கி வந்தமையால் இக்கூட்டுறவு வளர வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்டன. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை வற்புறுத்தியதன் காரணமாகவும், பொதுவுடைமைக் கட்சி சார்புடைய மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணி சிங்கள-தமிழ் எழுத்தாளர்களை ஒரே நிறுவனத்தில் அங்கம் வகிக்க ஊக்கியமையாலும் தேசிய புத்தக அபிவிருத்திச் சபை சாகித்திய மண்டலம் போன்ற அரசாங்க நிறுவனங்கள் சிங்கள-தமிழ் இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியில் ஓரளவு சம கவனம் செலுத்தியமையாலும் இக் கூட்டுறவு பலப்படுவதற்கு வாய்ப்புக்கள் பல தோன்றின. இதன் காரணமாகச் சிங்கள சிறுகதைகள் தமிழிலும் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன.

இத்துறையில் கனகரத்தினம், சிவா சுப்பிரமணியம், நாணயக்கார வஜ்ரசேன ஆகியோரது பணி கணிசமானதாகும். ஆயினும், சிங்கள இலக்கியங்கள் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட அளவுக்குத் தமிழ் இலக்கியங்கள் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட வில்லையெனலாம்.

நாடகத்துறையில் இக் கூட்டுறவு நன்கு துலங்கிற் றெனலாம், இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையினால் தனித் தனியே நடாத்தப் பெற்று வந்த வருடாந்த நாடக விழா 1977-ல் முதல் தடவையாக இரு நாடகத் துறைகளையும் இணைந்த தேசிய நாடக விழாவாகக் கொண்டாடப் பெற்றது.

தேசிய இணைப்புச் சக்திகள், இடதுசாரி இயக்கம் காரணமாக ஒன்றிணைந்து தொழிற்பட்ட இதே காலப் பிரிவில் தமிழின் தனித்துவத்தை வற்புறுத்தும் இலக்கிய வாதிகளின் இலக்கிய இயக்கங்களும் முனைப்புடன் இயங்கி வந்தன. “சுடர்” என்னும் அவர்களது சஞ்சிகை இவ்வியக்கத்தின் நிலைக்களனாக விளங்கிற்று.

மேலும் இக் காலகட்டத்தில் மார்க்சிய நெறி சார்ந்த முற்போக்கணியினருடன் சாராமலும், அதே வேளையில் இனவாதச் சார்புடையோருடன் சாராமலும் இயங்கி ஒரு தனிநிலை இயக்கத்தினரும் வலிமை பெற்றனர். “மார்க்சியத்துக்கு அப்பாலான” விமரிசனத்திலும் ஆக்க நெறிகளிலும் ஈடுபட்டு வந்த இவர்களுக்கு மு. தளைய சிங்கம் வழிகாட்டியாக விளங்கினார். அவரின் மறைவின் பின்னர் இவர்கள் மார்க்சிய எதிர்ப்பு நிலைப்பட்ட அழகியல் வாதிகளாக மாறினர் எனலாம். இக்குழுவினரின் தோற்றம் ஈழத்து இலக்கிய விமரிசனப் போக்கில் ஒரு முக்கிய மாற்றத்தையுண்டாக்கிற்றெனலாம்.

இலக்கியச் சூழல் பற்றிய இக்கால கட்டப் பண்புகளில் முக்கியமானதாக அமைவது, சஞ்சிகை இறக்குமதிக் கட்டுப் பாடு கொண்டுவரப்பட்ட பொழுது எடுத்துக் கூறப்பட்ட தமிழக இலக்கியத் தொடர்புச் சிதைவு பற்றிய பயம்

பொய்யாக்கப் பட்டமையாகும். அதற்கு முற்றிலும் மாறாக, இக்கால கட்டத்தில் தமிழகத்து இலக்கிய இயக்கங்களுடன் ஈழத்து இலக்கியகர்த்தர்கள் பூரணமான தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். ஈழத்து முற்போக்குவாதிகளுக்கும் தமிழகத்து முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளுக்கு மிடையே நிலவி வந்த ஒற்றுமையையும், கருத்துப் பரிவர்த்தனையையும், அதே போன்று மார்க்சிய எதிர்ப்பணியினரான தமிழகத்து இலக்கியவாதிகளுக்கும் ஈழத்து இலக்கியவாதிகள் சிலருக்குமிருந்த தொடர்பையும் இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். இக்கூட்டுறவின் இலக்கிய முனைப்பினை புதுக்கவிதை இயக்கத்தின் முனைப்பிலும் இலக்கிய விமரிசன முனைப்பிலும் காணக் கூடியதாக இருந்தது. 1970-க்கு முன்னர் காணப்பட்டது போன்று, இக்கால கட்டத்திலும் ஈழத்து இலக்கியகர்த்தர்களின் பிரசுரங்கள், சிறப்பாக இலக்கிய விமரிசனப் பிரசுரங்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளியிடப் பெற்றன.

1970-க்கு பின்னர் தோன்றி முகிழ்ந்த ஈழத்து இலக்கியச் செல் நெறிகளைப் பொறுத்தவரையில் மிக முக்கிய இடம் பெறுவது புதுக்கவிதை இயக்கம் ஈழத்திற் பெற்ற வேகமான வளர்ச்சியே. ஈழவாணன், கனகராசன் ஆகியோரது புதுக்கவிதைத் தொகுதிகள் வெளியாயின. புதுக்கவிதையின் இலக்கிய ஏற்புடைமை பற்றி மு. பொன்னம்பலம், முருகையன், கைலாசபதி, எம். சிறீபதி யோகராசா, கா. சிவத்தம்பி ஆகியோர் விமரிசனக் கட்டுரைகளை எழுதினர். புதுக்கவிதையின் வரலாறு பற்றி சிறீபதியும் யோகராசாவும் செய்த ஆய்வுகள் முக்கியமானவையாகும். 'தீப'த்தில் வல்லிக்கண்ணனது புதுக்கவிதை பற்றிய கட்டுரைத் தொடர் வெளிவருமுன்னரே இம்முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டனவென்பது கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

புதுக்கவிதை வியாப்தியினை அடுத்து முக்கியத்துவம் பெறுவது, மேலே குறிப்பிடப் பெற்ற "மார்க்சியத்துக்கு

அப்பாலான'' மெய்யுட் பாட்டு விமரிசன முறைமைஆகும். செய்யுள் என்பது மனிதனது ஆத்ம மலர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டும் இலக்கிய வடிவமாக பொருளாக முகிழ்க்கும் நவஇலக்கிய அம்சம் என இக்குழுவினர் வாதிட்டனர். மு. தளையசிங்கத்தினால் தொடங்கி வைக்கப் பெற்ற இவ்வியக்கம் அவர் மறைவின் பின்னர் ஓரளவு வலு விழந்ததெனலாம்.

இதே வேளையில் பொதுப்படையான முற்போக்கு வாதத்துக்கும் மேற்சென்று பிண்டப் பிரமாணமான மார்க்சிய விமரிசனக் கோட்பாடுகளை இலக்கிய அளவு கோலாகக் கொள்ள வேண்டுமென்ற இயக்கமும் இக்கால கட்டத்தில் வலுவடையத் தொடங்கிற்று.

புனைகதைத் துறையினைப் பொறுத்த வரையில் அது காலவரை ஈழத்து இலக்கியத்திற் பெரு முக்கியத்துவம் பெறாதிருந்த பிரதேசங்களைக் களமாகக் கொண்டு நாவல்கள், சிறுகதைகள் எழுதப்படும் பண்பும் வலிமை பெறத் தொடங்குகின்றது. வன்னியப் பிரதேச வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கும் பால மனோகரனின் "நிலக்கிளி" இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும். திருகோண மலையைக் களமாகக் கொண்டதாயினும், தமிழ்-சிங்கள உறவை கலையழகும் யதார்த்தமும் அற்புதமாக இணையச் சித்திரித்த அருள் சுப்பிரமணியத்தின் "அவர்களுக்கு வயது வந்து விட்டது" எனும் நாவலும் இக்கால கட்டத்திலேயே (1974) தோன்றியது. ஆனால் இவ்விரு ஆசிரியர்களும் பின்னர் வீரகேசரிப் பிரகர வெளியீடுகளாக வந்த அவர்களது நாவல்களில் தமது ஆக்கத் திறனின் வளர்ச்சியினைக் காட்டத் தவறி விட்டனரெனலாம். இதனை சுய குறைபாடாக மாத்திரம் வர்த்தக மயப் படுத்தப்பட்ட இலக்கிய வெளியீட்டு முறைமையின் தாக்கமாகவும் கொள்ளல் வேண்டும்.

இலக்கியச் செல் நெறிகளை விடுத்து இலக்கிய வளர்ச்சியின் கல்வித்துறைத் தொடர்பினை நோக்கும் பொழுது, 1970-க்குப் பின்னர் கல்வித் துறையில் நவீன இலக்கியக் கோட்டுபாடுகள் கனிஷ்ட பாடசாலை நிலையிலிருந்தே இலக்கியங் கற்பித்தலில் முக்கிய இடம் பெற்றன.

5. ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கிய விமரிசனம்

தற்காலத்தமிழ் இலக்கியத்தின் பன்முகப்பட்ட பல்தேச நிலைப்பட்ட சமகால வளர்ச்சியில், இலங்கை—விமரிசனத் துறையில் முன்னணியில் நிற்கின்றமை யாவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் ஓர் உண்மையாகும்.

இலங்கையினது விமரிசனத்துறை முதன்மையும், விமரிசனத்துறைக்கு இலங்கையில் வழங்கப் பெறும் முக்கியத்துவம் எவ்வாறு ஏற்பட்டுள்ளன என்பதை நோக்கல் வேண்டும். உயர்தமிழ் இலக்கியக் கல்விக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் ஆதாரமாக அமையும் விமரிசன நூல்கள் இலங்கையரால் எழுதப்பட்டு வரும் பண்பு கனகசபைப் பிள்ளையின் “1800 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட தமிழர்” என்ற நூல் முதல் நின்று நிலவி வருகின்றதென்பது கண்கூடு.

இதைவிட முக்கியமானது, விமரிசன நூல்கள், ஆராய்ச்சிகள் இலங்கையில் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக உள்ள இலக்கியப் பயில்நிலைப் பின்னணியாகும். இங்குள்ள இலக்கியப் பயில்வாளர்கள் (எழுத்தாளர்கள் ஆசிரியர், மாணவர், அறிவு நிலைப்பட்ட வாசகர்கள்) யாவரும் இலக்கிய ஆக்கத்தையும் மதிப்பீட்டையும் இணைத்து நோக்கும் பண்பாகும். ஆக்க இலக்கியங்களை யாதேனு மொரு இலக்கியக் கோட்பாட்டுக்கு—அன்றேல் கண்ணோட்டத்துக்கிடையே எழுத முனைவதிலும், வாசிக்கும் இலக்கியங்கள் முழுமையான ஒரு வாழ்க்கைநோக்கினை—அன்றேல் கண்ணோட்டத்தினை ஏற்படுத்துகின்றனவா

என்று பார்ப்பதிலும் எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும் கவனஞ் செலுத்தி வந்துள்ளமை ஒரு முக்கிய அமிசமாகும். பொதுப்படையான வாசகர்களை உள்ளடக்காத இலக்கிய சர்ச்சை எதுவும் இலங்கையில் இதுவரை நடந்ததில்லையெனலாம். மேலும் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தர் எனத் தம்மைக் கருதிக்கொண்ட யாவருமே விமரிசனத்துறையிலும் ஈடுபாடு செலுத்தி வந்துள்ளனர்.

இந்நிலையில் எழுத்தாளர்கள்—வாசகர் நிலையில் இலக்கிய விமரிசனத்தின் பயன்பாட்டினை அறிந்து கொள்வது அவசியமாகின்றது.

இலக்கியம் ஆற்றல் மிக்க தொடர்பு முறைமை என்னும் உணர்வு அறிவு ரீதியாக ஏற்பட்டுத் தொழிற் படுகின்ற பொழுதுதான், இலக்கியத்தின் தன்மை, அதன் நோக்கம், அது ஏற்படுத்தக்கூடிய தாக்கம் ஆகியன பற்றிய அறிவு நிலைநின்ற தேடுதல் ஆரம்பமாகின்றது. இத்தேடுதல் முயற்சியே இலக்கிய விமரிசனமாகும். இது ஒரு முனையில் இலக்கியக் கோட்பாட்டு ஆய்வாகவும் மறு முனையில் அக்கோட்பாடுகளைப் பிரயோகித்துத் தனிப்பட்ட அன்றேல் ஒரு தொகுதியான ஆக்கங்களை ஆராயும் ஆய்வாகவும் அமையும். இவ்விரண்டும் ஒரு நாணயத்தின் இருபுறங்கள் போன்றனவே.

இலக்கியத்தின் “தொடர்பு முக்கியத்துவம்” விளங்கிக் கொள்ளப்படும் பொழுது, அதாவது எழுத வேண்டியன பற்றிய எண்ணத்துணிவும் உணர்ச்சித் தெளிவும் ஏற்படுகின்ற பொழுது, அதற்கு முன்னர் தோன்றிய ஆக்கங்கள் பற்றியும், சமகால சிந்தனைகள் பற்றியும் “பாரம்பரியம்” “மரபு” பற்றியும் ஆய்வுகள் தோன்றும் இலக்கிய விமரிசனம் கோட்பாட்டு நிலையிலும் பிரயோக ஆய்வு நிலையிலும் பாரம்பரியத்துக்கும் சமகால இலக்கிய நிகழ்வுகளுக்கும் எதிர்கால இலக்கியத் தேவைகளுக்கும் இணைப்பினையும் இயைபினையும் ஏற்படுத்துகின்றது— அன்றேல் ஏற்படுத்த முனைகின்றது எனலாம். மூன்று.

காலங்களையும் உள்ளடக்காத இலக்கிய விமரிசன உணர்வு உண்மையான இலக்கிய விமரிசன ஆக்கங்களுக்கு, இடமளிக்க முடியாது. இலக்கியக் கோட்பாடுகள் விமரிசன நிலைப்பட்ட ஆய்வுகளிடையே தோன்றுபவை. பிரயோக விமரிசனங்கள் இலக்கியக் கோட்பாடுகள் வழி நின்று செய்யப்படும் நுண்ணிதான ஆய்வுகளேயாகும்.

இத்தகைய இலக்கிய போதம் சிறப்பாக இலங்கையில் ஏற்பட்ட தன்மையினையும் முறைமையினையும் இருநிலைப் படுத்தி ஆராயலாம்.

அ. இந்நிலைமை ஏற்படுவதற்கான அடிப்படை வரலாற்று கல்விக் காரணிகள்.

ஆ. இலக்கிய விமரிசன மரபின்படி நிலையான ஆழ அகல வளர்ச்சி. இவ்வளர்ச்சிப் படிகள், கடந்த காலத்து விமரிசன மரபுத் தோட்டங்களை பயன்படுத்திக் கொள்ள முறைமை.

முதலில் வரலாற்றுக் காரணிகளை நோக்குவோம்.

இலங்கையில் தனிப்பட்ட இலக்கிய ஆர்வமும் தனிப்பட்ட இலக்கிய முயற்சிகளும் தோன்றிய காலந்தொட்டே, இலக்கியங்களை இலங்கையின் சமூக, பண்பாட்டுக் கோலத்துடன் இணைத்துப் பார்ப்பதில் ஆர்வம் காட்டப்பெற்று வந்துள்ளது.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் நிலவிய கல்வியமைப்பில், சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் அமெரிக்க மிசனரிமார் தோற்றுவித்த கல்விப் பாரம்பரியத்தில் இப்பண்பை நாம் காணலாம். ஆங்கில வழி வந்த நவீன அறிவியற்றுறைகளை இலங்கையின்பால் ஆற்றுப்படுத்துவதற்கான மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளை அமெரிக்க மிசனரிமார் மேற்கொண்டிருந்தனர். மேலும் அப்புதிய கல்வித் துறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழிலும் அவ்வத் துறைகளை வளர்ப்பதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இது பிரயோக விவேகமுள்ள

அறிவாளர் பரம்பரையொன்றினைத் தோற்றுவிக்க உதவியற்று.

இதைவிட ஈழத்தின் பாரம்பரிய ‘சைவத்தமிழ்’ அறிஞர்களைப் பொருத்தவரையில், சைவ சித்தாந்தப் பாரம்பரியத்தில் வரும் இலக்கியங்களை ‘இனங்கண்டறிந்து’ போற்றுவதிலும், சைவ சித்தாந்தக் கலாசாரத்தினைப் பேணுவதிலும் அவர்கள் அதிக கவனஞ்செலுத்தி வந்தனர். யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தில் கந்தபுராணம், பெரியபுராணத்துக்கு வழங்கப்பட்ட முதன்மைக்கு எடுத்துக் கூறப்பட்ட இலக்கிய, தத்துவ காரணங்களை மனங்கொள்ளல் அவசியமாகும். சிலப்பதிகாரம் போன்ற இலக்கியங்களை, அவை ‘நரஸ்துதி’ செய்கின்றன என்பதாய்ப் பெரிதுங் கொண்டாடாது விட்டமையை இந்நோக்கிற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். அதாவது, தமிழகத்து இலக்கியங்களைத் தமதாக்கிக் கொள்ளும் பொழுது தமது பண்பாட்டு தேவைகளுக்கேற்றவையையும், தமது தனித்துவத்துக்கு உரமூட்டுவனவற்றையுமே இவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர் எனும் உண்மை இதனால் புலப்படுகின்றது. இந்நோக்கு இலக்கிய ஏற்புடைமைக்கு அடிப்படையான ஒரு திறனாய்வு நோக்கினை அஸ்திவாரமாக்கிக் கொள்கின்றது. நடைமுறைத் தூய்மையும், கண்ணோட்ட இலட்சிய நேர்மையுள்ள வகையிலேயே மதமும் இலக்கியமும் இணைக்கப்பட வேண்டுமென்றும் போற்றப்பட வேண்டுமென்றும் இவ்வியக்கம் வற்புறுத்திற்று. இவ்வாதார சுருதியான விமரிசன நோக்கு ஆறுமுகநாவலர் காலத்துக்கு முன்னரே நிலவியிருப்பினும் அவர் காலம் முதலே முனைப்புடன் போற்றப்பட்டு வந்ததெனலாம்.

மேற்கூறிய பண்பின் தொடர்ச்சி முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு வரலாற்றுக் காலகட்டத்தில், தேசிய இலக்கியக் கோஷமாக முகிழ்த்தது ஆச்சரியமன்று.

அடுத்தது, இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியப் பயில்வாளர்கள், இந்தியத் தமிழிலக்கியப் பயில்வாளரிலும் பார்க்க பிற தேச,

பிற பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களை அறிவதற்கும் தழுவி அமைத்துக் கொள்வதற்கும் இருந்த வாய்ப்புக்களாகும்.

இதற்கான ஊற்று இலங்கையில் ஆங்கில ஆட்சி யமைக்கப்பட்டிருந்த முறைமையே ஆகும். மேலே கூறிய கிறித்துவ மிசனரிக் கல்வியமைப்பு இப்பண்பினை வளர்த்தது. மேனாட்டர் வருகையும் வழியாக வரும் அவர்களது இலக்கியப் பரிச்சயமும் ஒப்பியல் நோக்கினை இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் இன்றியமையாதப் பண்பாக நிறுவிற்று எனலாம். ஆறுமுக நாவலரது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு இப்பரிச்சயங்கள் பெரிதும் உதவியுள்ளன என்பது வரலாறு நிறுவும் உண்மையாகும். மிசனரிமார் களின் மொழிபெயர்ப்புப் பணி இதற்குப் பசளையாக அமைந்ததெனலாம்.

இலங்கையின் இலக்கியக் கல்வியமைப்பு-போதனை முறைமை இலக்கிய விமரிசன உணர்வினை வளர்ப்பதற்கு வாய்ப்பாக இருந்தது. பாரம்பரியக் கல்வி நிலையில் இப்பண்பு தொழிற்பட்ட முறைமையினையும், மிசனரிமார் களது கல்வி நிலையங்களில் இது நிறுவப்பட்ட முறையினையும் ஏற்கெனவே பார்த்தோம்.

இலக்கிய விமரிசன ஆய்வுநோக்கு வளர்வதற்கு, 1942 முதல் தனிப்பட்ட பல்கலைக் கழகமாக இயங்கி வந்த இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த்துறை, நடைமுறைப்படுத்தி வந்த பாட விதான அமைப்பு முக்கிய பங்காற்றுகின்றது. இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்த்துறையின் இப் பணி 1950, 60-களிலே அதிமுக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முதல் தமிழ் பேராசிரியராக விளங்கியவர் சுவாமி விபுலானந்தர் ஆவர். இவர் தமது முக்கிய ஆராய்ச்சி நூலான யாழ் நூலில் பெளதிக விஞ்ஞானத்தையும் தமிழறிவையும் இணைத்த ஆய்வு முறை பின்பற்றப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

விபுலானந்தரின் தனிப்பட்ட ஆய்வு நெறியிலும் பார்க்க முக்கிய இடம் வகிப்பது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எனும் பாட நிர்ணயமே.

இலக்கியத்தை முழுமையாகப் பார்க்கும் பண்பு விமரிசனத்துக்கு அச்சாணியாகும். தமிழ் இலக்கியத்தினை முழுமையாக எடுத்துக்காட்டி அம் முழுமையின் செல் நெறிகளையும் பாங்குகளையும் உணர்த்துவது இலக்கிய வரலாறு எனும் பாடமேயாகும். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை முதன் முறையாக, வரன்முறையான பாடமாகப்போதித்தது இலங்கைப் பல்கலைக் கழகமே ஆகும். இது, பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் தீட்சணய நோக்கினால் ஏற்படுத்தப்பெற்ற புரட்சிகர மாற்றமாகும்.

அடுத்து, இலக்கிய விமரிசனத்தையும் முதன் முதலில் ஒரு பாடமாக, சிறப்புத் தமிழ் மாணவர்களுக்கு மாத்திர மல்லாது, தமிழை ஒரு பாடமாகப் பயின்ற பொதுக் கலை மாணவர்களுக்குப் பயிற்றிய பெருமையும் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்துக்குண்டு. தமிழக அறிஞர்கள் விமரிசன நூல்களென கண்ணோட்டத் தெளிவற்ற ஆங்கில மேற்கோட் கலைகளை வெளியிட்டு வந்த காலத்தில் ஐ.ஏ.நிர் சாட்சின் இலக்கிய விமரிசனக் கோட்பாடுகளுக்கு இயையத் தமது விரிவுரைகளை அமைத்து மாணவரின் இலக்கியக் கண்ணோட்டத்தினை செம்மைப் படுத்தியவர் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் ஆவர். இவரே முதன் முதலில் வரலாற்று நோக்கில் எழுதப் பெற்றதும், பின்னர் பலராலும் கடப்பாட்டுத் தெரிவிப்புடனும் அல்லாமலும் பின்பற்றப் பட்டதுமான தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூலை எழுதியவர்.

மேலும், இலக்கிய வெளிப்பாடு என்பது உயர்இலக்கிய வகைகள் பற்றிய வரையறைப்பட்ட ஆய்வாக மாத்திரம் இருத்தல் முடியாது; அது நாட்டுப்பாடல், நாட்டுக் கூத்து முதலியனவற்றையும் உள்ளடக்குமென்பதைத் தனது ஆய்வுகளின் மூலம் தெளிவாக்கியவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஆவர். யாவற்றுக்கும் மேலாக, முதன் முதலில் நவீன தமிழ் இலக்கியங்களை சிறப்புத் தமிழ்த் தேர்வுக்குப்

பாட நூல்களாக்கிய பெருமையும் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தையே சாரும். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் இம்முன்னோடிச் சாதனை பற்றி மறைமலையடிகள் தமது 'சிந்தனைக் கட்டுரைகள்' நூல் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். 1950-களிலேயே "புதுமைப்பித்தன்" கதைகள் பாட புத்தகமாக விதிக்கப் பெற்றிருந்தது. இதனால் தற்காலத் தமிழ் இலக்கிய ஆக்க எழுத்தாளர்கள் பரீட்சைத் தேவைகளுக்காக வரன் முறையாக ஆராயப்படும் ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டது.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் வேறு தனித்தனிப் பல்கலைக்கழகங்களின் தோற்றத்துக்கு இடமளித்தபொழுது (1971-ன் பின்னர் இவை தனியொரு பல்கலைக் கழகத்தின் பல்வேறு வளாகங்களாக ஆக்கப் பெற்றன.) அத்தகைய பல்கலைக் கழக மொவ்வொன்றிலும் பட்டதாரி மாணவ நிலையில் தமிழிலக்கியம் பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து ஆராயப்பட்டது. உதாரணமாகக் கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்திற் கைலாசபதி பாடாந்தரத் திறனாய்வு (Textual criticism) இலக்கியக் கோட்பாடுகள் (Literary concept) எனும் பாடங்களையும் பூலோக சிங்கம் ஈழத்தின் இலக்கிய வரலாறு எனும் துறையையும் பயிற்றி வந்தனர். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தில்லைநாதனும் வித்தியானந்தனும் நாடக வரலாற்றினை போதித்தனர். வித்தியோதயப் பல்கலைக் கழகத்தில் இலக்கிய வரலாறு எனும் பாடம் "சமூக சிந்தனையும் இலக்கிய வளர்ச்சியும்" என்ற பெயரின் கீழ் இந்நூலாசிரியராற் புதிதாக அமைக்கப் பெற்று பயிற்றுவிக்கப்பட்டது. அத்துடன் அங்கு மொழி பெயர்ப்பு முறைகளும் பயிற்சியும் பொதுத் தேர்வுக்கான உபபாடமாக்கப் பெற்றது.

இத்தகைய பாடவிதான அமைப்புக்களின் முன்னணி வழியாக வந்த மாணவர்கள் விமரிசனத்துறையில் முன்னணி இடத்தினை பெறத் தொடங்கினர். பெரும்பாலான

பட்டதாரிகள் ஆசிரியர்களாக தொழில் மேற்கொண்டமையால் இவ்வணுகு முறைகள் தேசப் பொதுவாக்கப்பட்டன.

இவற்றுடன், நவீன இலக்கியமும் விமரிசனமும் ஆசிரியப் பயிற்சிக் கலாசாலை நிலையிலும் பாடசாலைகளில் உயர் வகுப்புக்களிலும் மிக முக்கியமான துறைகளாக அமைக்கப் பெற்றன. இவை காரணமாக ஆசிரியர்கள் மட்டத்திலும் வாசகர்கள் மட்டத்திலும் நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகள், விமரிசன மரபுகள் பற்றிய அறிவு பரப்புப் பெற்றது.

இலங்கையிற் கல்வியும் இலக்கியமும் சனநாயகப் படுத்தப்பட்ட முறைமையும் வேகமும் தமிழகத்திலிருந்து வேறுபட்டதென்பதையும் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் எழுத்தறிவு விகிதமும் (70%க்கு மேல்) தமிழ்நாட்டின் எழுத்தறிவு விகிதமும் (39.9%) வேறுபட்டனவென்பதையும் மனத்திருத்தி நோக்கும்பொழுது மேற்கூறிய பண்புகளின் பொது நிலைப்பட்ட தாக்கத்தினை நன்கு விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

இவற்றால், இலக்கிய விமரிசனம் முனைப்படைவதற்கான கல்விப் பின்னணியொன்று இலங்கையில் நிலவிற்று என்பதும் தெளிவாகின்றது.

ஆக்க இலக்கிய கர்த்தர்களின் மட்டத்திலும், ஆக்க இலக்கிய பிரசுர மட்டத்திலும் நிலவிய பண்புகளும் விமரிசன உணர்வு முனைப்புக்கு உதவிற்று எனலாம். முதலாவதாக எடுத்துக் கூறப்பட வேண்டியது, மிக்க அண்மைக் காலம் வரை இலக்கியப் பிரசுரம் வர்த்தக மயப் படுத்தப் படாதிருந்தமையாகும். இதன் காரணமாக இலக்கிய ஆக்கம் என்பது கருத்து நிலைப்பட்ட ஒரு முயற்சியாகக் கொள்ளப்பட்டது. இந்நிலை வாசக வரையறைகளை ஏற்படுத்தியது உண்மையே. ஆனால் எழுத்தாளர்களிடையே மிகக் கூரிய விமரிசனப் பிரக்ஞையை ஏற்படுத்திற்று.

இத்தகைய விமரிசனப் பிரக்ஞை காரணமாக ஆக்க இலக்கிய கர்த்தர்களுக்கும் விமரிசகர்களுக்குமிடையே ஒருவர் கருத்துரைகளினால் மற்றவர் நன்மையடைய ஒரு பரஸ்பர நல்லுறவு நிலை நிலிவற்று. இது ஒவ்வொரு கருத்துக் குழுவையும் சார்ந்த இலக்கிய கர்த்தர்களிடையே யும் விமரிசகர்களிடையேயும் காணப்பட்டது. எதிர் கருத்துக் கொண்டோருடன் வன்மையான கருத்து மோதல்கள் இருந்தவிடத்தும் விமரிசகன் கூறுவதை ஆக்க இலக்கிய கர்த்தன் எதிர்நோக்கி நிற்கும் பண்பு வளரத் தொடங்கிற்று.

இவ்வாறு பல காரணிகளினால் முனைப்புப் பெற்ற இலக்கிய விமரிசன நோக்கின் பிரத்தியட்ச தொழிற் பாட்டினைக் கீழ்காணும் இரு அமிசங்களிலும் காணக் கூடியதாக இருந்ததெனலாம்—

அ. விமரிசனம் இலக்கிய ஆக்க நெறிகளுக்கு வளமூட்டும் தன்மை.

ஆ. தமிழகத்து இலக்கியங்களின் இயைபை நிர்ணயித்துக் கொள்வதிலுள்ள சிரத்தையும் கவனமும்.

இலக்கியம் தொடர்பு முறைமையாக இயங்கும் முறை மையை உணர்ந்தோர் நிலையில் இலக்கிய விமரிசனம் முக்கிய இடம் பெறுவது இயல்பே, ஆனால் அது “வெகு சன”த் தொடர்பு முறைமையாக மாறிச் சந்தை விதி களுக்கு ஆட்படும் பொழுது இலக்கிய விமரிசனம் தரநிர்ணய சக்தியாகத் தொழிற்பட முடியாது.

இலக்கிய விமரிசன முனைப்புக்கான காரணிகளைப் பார்த்த நாம் அடுத்து, எம்முறையில் வளர்க்கப்பட்ட தென்பதனைப் பார்ப்போம். இங்கு ஈழத்தின் இலக்கிய விமரிசன மரபில் முக்கிய இடம் பெறுபவர்களின் பெயர் களே—அதாவது குறிப்பிட்ட செயல் நெறிகளின் பிரதிநிதி களாக விளங்குபவர்களின் பெயர்களே—குறிப்பிடப்படும்.

வரலாற்று நிலைப்படுத்திப் பார்க்கும்பொழுது பின் வரும் குழுவினர் ஈழத்தின் இலக்கிய விமரிசன மரபுவளர்ச்சியில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றனர் எனலாம்.

1. ஈழத்து இலக்கிய உரைகாரர்கள்
2. ஆசிரியப் பரம்பரை முக்கியஸ்தர்கள்.
3. பத்திரிகைத் தொடர்புடைய அழகியல் வாத விமரிசகர்கள்.
4. அ. மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரிடையே தோன்றிய சமூக நோக்குடைய, இலக்கிய விமரிசனத்திறன் வாய்ந்த ஆக்க இலக்கிய கர்த்தர்கள்.
ஆ. முற்போக்கு இலக்கிய வாதத்தின் முன்னோடிகள்.
5. அ. பல்கலைக்கழக வழி வந்த முற்போக்கு விமரிசகர்கள்.
ஆ. முற்போக்கு இலக்கியத் தாக்கம் காரணமாக அதனை ஆதரித்தும் எதிர்த்தும் நின்று ஆக்க இலக்கிய கர்த்தர்களாகிய விமரிசகர்கள்.
6. கல்விப் பயிற்சி வழியாக இலக்கிய விமரிசனத்தை தமது ஆய்வுத் துறையாகக் கொண்டுள்ள விமரிசக ஆய்வாளர்கள்.

இவர்களின் முதலாது பிரிவினரே காலத்தால் முந்திய வர்களாவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களிலும் இவர்களின் பணி முக்கியத்துவம் பெற்றன. இக்குழுவின்கருள் முக்கிய இடம் பெறுவோர்களுள், சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்கள், புராணபழ மரபு, கம்பராமாயண விளக்க மரபில் முக்கிய இடம் பெற்றவரான வித்துவ சிரோன்மணி பொன்னம்பலப்பிள்ளை, கந்தபுராண உரையாசிரியர்களான உடுப்பிட்டிச்சிவசம்புப்புலவர், வல்லை வயித்தியலிங்கம் பிள்ளை ஆகியோராவர். இப்பெரு மரபின் இறுதி மலர்களாக தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் கணேசையர் திருவாசக விளக்க உரையாசிரியர் நவந்த கிருஷ்ண

பாரதியார், பதிற்றுப்பத்து உரையாசியர் அருளும் பலவாணர் ஆகியோரைக் கொள்ளல் வேண்டும்.

அடுத்து முக்கிய இடம் பெறுபவர்கள் நிறுவன அமைப்புடன் நிலவிய உயர்கல்வி நிலையங்களில் சிறப்பாக ஆசிரிய கலாசாலைகளிலும் பல்கலைக் கழகத்திலும் கடமையாற்றிய ஆசிரியப் பெருமக்களாவர். இவர்களும் முக்கிய இடம் பெறுவோர் பண்டிதமணி சி. சண்பதிப் பிள்ளை, பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை, ச. மகாலிங்கசிவம், சுவாமி விபுலானந்தர், வி. செவ்வநாயகம் முதலியோராவர்.

1930-களில் துளிர்விடத் தொடங்கிய மணிக்கொடியின் சமகால ஆக்க எழுத்தாளர்களுள் விமரிசன உணர்வுடன் தொழிற்பட்டு விமரிசனத்தை இலக்கிய ஆக்கத்தின் அடிநாத மாக்கியவர்களும் முக்கியமானோராக அ.செ. முருகானந்தத்தையும் அ. ந. கந்தசாமியையும் குறிப்பிடல் வேண்டும். இதே காலப் பிரிவில் முற்போக்கு இலக்கிய வாதத்தின் முன்னோடியாக விளங்கிய “பாரதி” எனும் சஞ்சிகையை நடத்திவந்த ஆக்க இலக்கிய கர்த்தரான கே. கணேஷ் முக்கிய இடத்தைப் பெறுபவராவர்.

பல்கலைக் கழக வழி வந்த விமரிசகர்களின் முக்கிய இலக்கியப் பணி பண்டைய காலம் முதல் தற்காலம் வரை உள்ள தமிழ் இலக்கியத்தின் தொடர்ச்சியை வற்புறுத்திய மையே. இவர்களுள் நவீன சமூக, பொருளியற் கோட்பாடுகளிடையில் தமிழ் இலக்கியத்தை விளக்கும் பணியில் முதலிடம் பெற்ற அதே வேளையில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்துடன் இணைந்து நின்று தொழிற்பட்டனர். இவர்களுள் தமிழகத்து விமரிசகர்களுடன் (ரகுநாதன், எஸ். ராமகிருஷ்ணன், அ. சீனிவாசராகவன் போன்றோருடன்) தொடர்பு கொண்டு தம் பணியினை ஆற்றி வந்தனர்.

இவர்களுள் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்கள் க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, இ. முருகையன், சி. தில்லைநாதன் ஆகியோராவர். எம். எம். பஃரூப் முற்

போக்கு இயக்கத்தைச் சார்ந்து நிற்கவில்லை யெனினும் அவரது விமரிசனக் கட்டுரைகள் முற்போக்குக் கண்ணோட்ட வளர்ச்சிக்கு உதவின. 1960-களில் முற்போக்கு நெறிச் செல்லாத சில விமரிசகர்கள் தோன்றினர் இவர்களுள் முக்கியமானவர் மு. தளையசிங்கமாவர்.

முற்போக்கு வாதத்தை விமரிசன ரீதியாக எடுத்து விளக்கிய ஆக்க இலக்கியகர்த்தர்களுள் இளங்கிரேனர் நீர்வை பொன்னையன், டொமினிக் ஜீவா, ரகுநாதன் போன்றோர் முக்கியமானோராவர். முற்போக்கு வாதத்தை முனைப்புடன் எதிர்த்த ஆக்க இலக்கிய விமரிசகர்களுள் முக்கியமானவர் எஸ். பொன்னுத்துரையாவர்.

ஆறாவதாகக் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள விமரிசக ஆய்வாளர்களுள் முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்கள், கவிதை வரலாற்றில் ஈடுபாடுடைய யோகராசா, புதுக் கவிதை வரலாற்றினை எழுதிய எம். சிறீபதி, நவாலிலக்கிய ஆய்வாளர்கள் சிவநேசச் செல்வன், சுப்பிரமணிய ஐயர், சண்முகலிங்கம், நாடகத்துறை ஆய்வாளர் மௌன குரு, பொது இலக்கிய வரலாற்றாய்வாளர் சித்திரலேகா மௌனகுரு, அழகியற் கோட்பாட்டின் விளக்கவாதி யோகராசா முதலியோராவர். இவர்களுடன் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி நெறிகளை ஆங்கில மொழி வாசகர்களுக்கு எடுத்துக் கூறும் முக்கிய பணிகளைச் செய்து வரும் கே.எஸ். சிவகுமாரன் பெயர் சேர்க்கப்படுதல் அவசியமாகும்.

6. ஈழத்துத் தமிழ் நாடகங்கள்- வகைகளும் வளர்ச்சியும்

நாடக வளர்ச்சியை பல்வேறு நோக்குகளிலிருந்து அணுகலாம். நாடகத்தின் உருவ அமைப்பு, நாடகப் பொருள்—கதை—அமைப்பு, நடிப்பு முறைகள், நாடகத்தின் சமூக முக்கியத்துவம், நாடகம் எவ்வாறு கருத்துப் பரிவர்த்தனை சாதகமாக விளங்குகின்றது எனும் தன்மை ஆய்வு, எனப் பலப்பல கண்ணோட்டங்களில் ஆராயலாம்.

இலங்கையிற் பயிலப்படும் தமிழ் நாடக வகைகளின் வளர்ச்சி பற்றியறிய முனையும் நாம், முதன் முதலில் அவற்றை வகைப்படுத்தும் முறையினை அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

வகையின் தன்மை வகைப் படுத்துபவரின் தேவையையும் நோக்கையும் பொறுத்துள்ளது. இலங்கையிலுள்ள தமிழ் நாடகங்களைப் பொறுத்தமட்டில், வர்த்தமான ஆசிரியர்கள், விமரிசகர், பார்வையாளர் முதலியோர் நாட்டுக் கூத்து, தற்கால நாடகங்கள் என்ற பகுப்பினையே பெரிதும் கூறுவர்.

இவ்வாறு பிரிப்பதிலே சில இடர்ப்பாடுகள் உள்ளன. ஒன்று இப்பகுப்பு முறை, நாட்டுக் கூத்து மரபையும், முற்றிலும் தற்கால மரபையும் சாராத, பார்சி வழிவந்த ஸ்பெஷல் நாடக அரங்கினைப் புறக்கணித்து விடுகின்றது. இன்னொன்று தற்கால சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கொண்டு அரங்கேற்றப்படும் நாட்டுக் கூத்து முறை நாடகத்தினை எவ்வகைக்குள்ளேக் கொண்டுவருவதென்பதாகும். நாட்டுக்

கூத்து, தற்கால நாடகம் என்னும் இப்பிரிவு உண்மையில் ஆட்ட உத்திபற்றியதாகவேயுள்ளது. நாடக அரங்கேற்ற உத்தி முறைகள் கொண்டு நாடகங்களை வகைப்படுத்த முயன்றால், வகையின் தொகை பெருகலாம். சிங்கள நாடக உலகில் நவீன நாடகங்கள் பல மரபு வழிவரும் ஆட்ட உத்திகளையே பயன்படுத்துகின்றன.

கீழைத்தேய நாடகங்களை வகைப்படுத்தி ஆராயும் ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் சமயச் சடங்கான நாடகங்கள், அவையல்லாத நாடகங்கள் என வகுப்பர். சமயச் சடங்காக அரங்கேற்றப்படும் நாடகங்கள் பல உள்ளன. மேலும் சமயச் சடங்காக அரங்கேற்றப்படும் நாடகங்கள் சடங்கு என்ற பார்வை வட்டத்துள் மாத்திரம் வைத்து இரசிக்கப் படுவதில்லையென்பதும் இன்றைய இலங்கைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அக அமைப்பு, கலைவடிவங்களை அவற்றின் பூர்வீக நிலையான சமயக் காரணங்களாகக் கொள்ளும் நிலையினது அல்ல என்பதும் இத்தகைய வகைப் படுத்தலை பயனற்றதாக்கி விடுகின்றது.

கலைத்துறையைச் சேர்ந்தனவற்றை வகைப்படுத்தும் பொழுது அவ்வக்கலையின் வரலாற்று ரீதியான நிலைமையாது என்பதை அறிதல் அவசியமாகின்றது. வரலாற்று நிலைப்பட்ட முறையில் வகைப்படுத்தினால், வளர்ச்சியை அறிவது சுலபமாகலாம். எனவே கருத்து நிலைமையைக் கணக்கெடுத்தே நாடகங்களை வகைப்படுத்தல் வேண்டும்.

நாடகங்களின் கதை இயைபு, ரசனை நெறிகள், தனித்துவம் ஆகிய பண்புகளை உரைகல்லாகக் கொண்டு பார்க்கையில் மரபுவழி நாடகங்கள், நவீன நெறி நாடகங்கள் என இரண்டு பெரும்பிரிவுகளாக வகுக்கலாம்.

எமது நாட்டின் வரலாறு காரணமாக இரு கிளைப் பட்ட வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. அந்நிய ஆட்சியும், ஏகாதிபத்திய ஆட்சி முறையினால் ஏற்பட்ட சமூகநிலைத் தாக்கமும் இதற்குக் காரணமாக அமைந்தன. நாடகம் பற்றிய உண்மையான மக்கள் மரபு, அம்மக்களின் பொரு

வாதார, அரசியல், பராதினம் காரணமாக கிராமியக் கலைகளாகத் தாழ்ந்தன. அந்நிய ஆட்சிக்காலத்துச் சுதேச வளர்ச்சி நெறி வர்க்க நிலைப்பட்டு நிற்பதைக் காண்கிறோம். ஆங்கிலப் பரிச்சயமுடைய மத்திய தர வர்க்கத்தின் வளர்ச்சி, அவ்வர்க்கம் போன்றே முற்றிலும் புதிய கோட்பாடுகளைக் கலையிலாயினும் சரி, அரசியலிலும் சரி—கொண்டுவந்தது. பல்லாண்டு காலமாக நிலவிவந்த இவ்வேறுபாடு காரணமாக கிராமப்புறங்களிலும் (அதாவது புராதன பொருளாதார சமூக அமைப்புக்கள் உடையாத இடங்களிலும்) மேனாட்டுத் தொடர்புள்ள நகர்ப்புறங்களிலும் (அதாவது புதிய பொருளாதார அமைப்பும் சமூக உறவு முறையும் ஏற்பட்ட பகுதிகளிலும்) நாடகக் கலை தனித்தனி கோலத்துடன் வளர்ந்தது. நாட்டில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற உணர்வு ஏற்பட்டபொழுது தோன்றிய கலை பற்றிய விழிப்புக்கூட புராதனக் கலை வடிவங்களை இருந்த நிலையில் வைத்தே பேண விரும்பின. இதனால் உருவ அமைப்பு நிலையிலும் சமூக ஏற்புடைமை நிலையிலும் வேறுபட்ட வகைகளாகவே இக்கலை உருவங்கள் போற்றப்பட்டன, எனவே மரபுவழி நாடகங்கள், நவீன நாடகங்கள் என்ற இரு பெரும் பிரிவுகளை வகுத்துக் கொள்வது பிழையாகாது.

மரபுவழி நாடகங்கள் எனும்பொழுது அவை எத்தகைய சூழலிலே பயிலப்படுகின்றன என்பது தெரிய வருகின்றன. அதாவது புராதன பொருளாதார சமூக அமைப்புக்கள் பூரணமாக உடைக்கப்படாத இடங்களிற் பயிலப்படுவனவற்றையே இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம்.

இத்தகைய மரபுநிலைச் சூழலிற் பயிலப்படும் நாடகங்களை மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணர், மன்னார், புத்தளம், சிலாப்பகுதி, மலையகம் ஆகிய இடங்களிற் காணலாம். இப்பிரதேசங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பயிலப்படும் மரபுவழி நாடகங்களை ஆராய்ந்தால், மரபுவழி வரும் நாடகங்களுள் உள்ள வேறுபாடுகளையும் அறியலாம்.

மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம், மன்னார், புத்தளம் சிலாபப் பகுதி ஆகிய இடங்களிலுள்ள மரபுவழி நாடகங்கள் பற்றிய விவரண ஆய்வுகள் பல எழுதப்பட்டுள்ளன. இத்துறையில் மட்டக்களப்புக் கூத்துக்கள் பற்றி பலர் எழுதியுள்ளனர், நாடக நிலைப்பட்ட நோக்குடன் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அவர்களே. இவர் மன்னாரிலுள்ள மரபுவழி வரும் நாடகங்கள் பற்றியும் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். புத்தளம், சிலாபப் பகுதி நாடகங்கள் பற்றிச் சிறிது கூறியுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்து மரபுவழி நாடக மரபுகள் பற்றிப் பூரணமாக விளக்கம் அறிஞருலகில் இன்னும் ஏற்படவில்லை என்றே கூறல்வேண்டும். மலையகத்திலுள்ள மரபுவழி நாடகங்கள் பற்றி அறிமுக ஆய்வு கூட இன்னுஞ் செய்யப்படவில்லை.

இலங்கையில் பயிலப்படும் மரபுவழி நாடகங்களுள், புராதன சம்பிரதாயங்களுடன் நெறி பிறழாது போற்றப்பட்டு வருபவை மட்டக்களப்பிலுள்ள மரபுவழி நாடகங்களே. இவற்றை நாட்டுக் கூத்து என்பர். நாட்டுக் கூத்து எனும் சொற்றொடரில் வரும் கூத்து எனுஞ் சொல்கதை தழுவிவரும் ஆட்டத்தைக் குறிப்பது. 'நாட்டு' எனுஞ் சொல் கிராமத்தைக் குறிப்பது. அதுவே புராதனத்தை எடுத்துணர்த்துவதாக உள்ளது. இது நவீன மயமாக்கற் சூழலில் நவீன நெறிக்குட்படாத ஒரு கலை வடிவத்துக்கு இடப்பட்ட அடைமொழியாகவே அமைந்துள்ளது எனலாம்.

மட்டக்களப்பிலுள்ள நாட்டுக் கூத்துக்கள், வடமோடி தென்மோடி என இருவகைப் படுத்திக் கூறப்படும். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள நாட்டுக்கூத்துக்களும் இவ்வாறு வகைப்படுத்திக் கூறப்படுவதுண்டெனினும், வேறுபாடுகளை மட்டக்களப்பு மரபிற் காண்பது போன்று யாழ்ப்பாணத்திற் காண முடியாது.

இவ்வுட் பிரிவுகள் பற்றி ஆராய்வதற்கு முன்னர் நாட்டுக் கூத்துக்கள் என வழங்கும் நாடகங்களுக்கு சங்க காலத்தில் அரங்கேறிய நாடகங்களுக்குள்ள ஒற்றுமைகள் சிலவற்றை அறிந்து கொள்ளல் நன்று இந்த ஒரு அமிசமே தனியொரு கட்டுரையாக விரிக்கப்படக் கூடியது. அதனை மிகச் சுருக்கமாக நோக்குவோம். குரங்கு பலாப்பழத்தை வைத்திருக்கும் காட்சியொன்றை விவரிக்கும் புலவர் ஒருவர் கோடியர் தமது முழவுடன் நிற்பதை உவமைக் கூறுகின்றார் (அகம். 852). இன்றும் அண்ணாவிடார் மத்தளத்தை இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு வட்டக்களரியில், ஆட்டக்காரருக்கு (ஏறத்தாழ)ப் பின்பக்கத்திலே நின்று வாசிக்கின்றார். சங்க காலத்திலும் கூத்துக்கள் விழாக் காலத்தில் மன்றிலும்—பொது இடத்திலும்—தெருவிலும் நடைபெற்றன (பட்டினப்பாலை 252 புறம் 29) அகநானூறு 3-ம் பாடலில் வரும் 'தொகுதிசொற் கோடியர்' என வரும் வரிகட்குத் தரப்பட்டிருக்கும் உரைகளும், கோடியர் பற்றிய ஆட்ட விவரக் குறிப்புகளும் இன்றைய நாட்டுக் கூத்துக்களில் வரும் கட்டியக்காரன் விருத்தம், சபைக்கவி ஆகியன சங்ககால மரபைச் சேர்ந்தவை என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மட்டக் களப்பு நாட்டுக்கூத்துக்கள் மரபுத் தொடர்ச்சியை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

கதையமைப்பு, உடை, இசையமைப்பு ஆகிய ஒவ்வொரு துறையிலும் வடமோடி, தென்மோடிக் கூத்துக்கள் ஒன்றுக் கொன்று வேறுபடும். இவை பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்த பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் இவற்றின் வேறுபாட்டைப் பின் வருமாறு எடுத்துக் கூறுவார். 'வடமோடிக் கூத்துக்கள் போர் பற்றியனவாக, இறுதியில் அவலச் சவையுடன் முடிவனவாயிருக்கும். தென்மோடி நாடகங்கள் காதல் பற்றியனவாய் மங்கல முடிவுடையனவாயிருக்கும். தென்மோடி இசை தமிழ் நாட்டினிசையாகவுள்ளது. வடமோடியில் பின் இசை மரபுகளும் கலந்து வருகின்றன. தென்மோடி ஆட்டங்கள் நுண்ணியவை.'

வடமோடி, தென்மோடி என்ற பதப்பிரயோகம் தமிழ் நாட்டின் மரபுவழி நாடக வரலாற்றிற் பயன்படுத்தப் படுவதில்லை. வடமோடி, தென்மோடி என்னும் பகுப்பினை உணர்ந்து கொள்வதற்கு உதவியாக ஆந்திரத்து யட்சகானமும், மலையாளத்துக் கதகளியும் அமைந்துள்ளன. வடமோடி நாடகங்களுக்கும் யட்சகானங்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமைகளையும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தொட்டுக் காட்டியுள்ளார். ரங்கநாத் என்பார் கூறும் விவரங்களை வைத்துக் கொண்டு பார்க்கும் பொழுது இவ்வொற்றுமைகள் ஆராயப்பட வேண்டியனவே. கதகளியிற் காணப்படும் ஒற்றுமைகளிலும் பார்க்க, யட்சகானத்துடனுள்ள ஒற்றுமைகளே முக்கியமானவையாகும். யட்சகானங்கள் என்ற அப்பெயருடனே தமிழில் நாடகங்கள் இருந்ததாகப் பம்மல் சம்பந்த முதலியார் கூறுகின்றார்.

வடமோடி என்னும் சொற்றொடர் வடக்கேயுள்ள பாணி என்ற கருத்தினைத் தருவதாகும். தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்திற்கு வடக்கேயுள்ள பாணி என இதனை விரித்துப் பொருள் கொள்ளலாம். கன்னட, தெலுங்குப் பிரதேசங்களில் வழங்கிய நாடக மரபினையொட்டிய நாடகங்கள் என்றே வடமோடி நாடகங்களைக் கொள்ள வேண்டும். யட்சகானம், பயலாட்டா (வயலாட்டம்) ஆகிய நாடக மரபுகளிற் காணப்படும் ஆடல் மரபினையும், உடையமைப்பினையும் வடமோடி நாடகங்களிற் காணலாம்.

வடமோடி நாடகங்கள் வடஇந்தியக் கதைகளான இராமாயணம் மகாபாரதத்தைக் கதைப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளன எனும் விளக்கம் ஒன்றும் உள்ளது. இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய கதைகள் இந்தியாவின் வடபுலத்துக்கேயுரியன வென்ற கருத்து இந்திய மக்களிடையே கிடையாது. இந்தியாவின் எப்பகுதியில் வாழ்பவர்களும் இவ்விரு கதைகளையும் தத்தம் பிரதேசத்துடன் இணைத்தே கூறுவர்; தென்பகுதி மக்கள் கூறும் கதைகளே மகாபாரதத்தில் போர்களை விரித்துக் கூறுவனவாக உள்ளன என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர். இந்தியாவை வடக்குத்

தெற்காகப் பிரித்துப் பார்க்கும் வழக்குக் கிறித்தவப் பாதிரி களின் தாக்குதலின் பின்னர் தோன்றிய திராவிட இன உணர்வு வாதத்தினையடுத்தே தோன்றியது. எனவே இதனை நாம் பொதுவானவோர் இந்தியப் பண்பாட்டுணர் வாகக் கொள்ளக் கூடாது.

எனவே வடமோடியில் வரும் 'வட' என்னும் சொல்லை வடஇந்தியாவாகக் கொள்ளாது தமிழ்ப் பிரதேசத்துக்கு வடக்கேயுள்ள பகுதி அதாவது தெலுங்கு, கன்னடப் பகுதி என்று கொள்வதே பொருந்தும்.

இவ்வாறு நோக்கும் பொழுது தென்மோடி என்பது தமிழ் நாட்டின் தெற்குப்பகுதிகளிற் காணப்படும் மரபைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

மன்னாரிலும் இத்தகைய ஒரு பிரிவு காணப்படுகின்றது. அங்குள்ள மரபு வழி நாடகங்கள் மாதோட்டப் பங்கு, யாழ்ப்பாணப் பங்கு என இரு வகையாகப் பிரிக்கப் படுகின்றன. இப்பிரிவு பெரும்பாலும் கூத்தின் செய்யுளமைப்புப் பற்றியதாயிருக்கும். அங்கு வாசகப்பா என்ற ஒரு பிரிவும் உண்டு. நாடகங்களின் சுருக்கங்களாக அமைவனவே வாசகப்பாக்கள். உரையிடையிட்ட பாக்களையே அதாவது வசனம் கலந்த பாக்களையே இவ்வாறு குறிப்பிடுவர். வாசகப்பா கதைகூறும் உத்தியே. இதனைத் தொடர்நிலைச் செய்யுள் பற்றிய ஓர் உத்தி யாகவே கொள்ளல் வேண்டும்.

மன்னார் பகுதி நாடகங்கள் பெரும்பாலும் கத்தோலிக்க கிறித்துவ நாடகங்களே. இலங்கையின் கத்தோலிக்கக் கிறித்துவ நாடகங்களை ஆராய்ந்த எம். எச். குணதிலக்க மன்னார்ப்பகுதிக் கத்தோலிக்க நாடகங்களில் போர்த்துக்கேய மரபில் வரும் நாடக சம்பிரதாயங்கள் போற்றப்பட்டுள்ளன என்று கூறுகின்றார். கத்தோலிக்க நாடகங்களை ஆராயும் பொழுது அவற்றிற் காணப்படும் போர்த்துக்கேய மரபுகளைக் கண்டறிந்த பின்னரே, அவற்றிலுள்ள தமிழ் நாடகப் பண்புகள் பற்றி எடுத்துக்

கூறவேண்டும். தமது மதத்தைப் பரப்பிய கத்தோலிக்க மதகுருமார், தம் நாட்டு மரபையும், தமிழ் நாட்டு மரபையும் இணைத்தே நாடகங்களை அரங்கேற்றினர். மன்னார் கத்தோலிக்க நாடக உருவங்களைக் கலப்புருவங்களாகவே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

மலையகத் தொழிலாளரிடையே காணப்பெறும் காமன் கூத்து, இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலுள்ள ஒரு மரபுவழிக் கூத்தாகும், மனிதவியலாளர் கொள்கைப்படி இது கருவளச் சடங்கை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தென்னிந்தியாவிலுள்ள லாவணி என்னும் பாரம்பரியக் கலைவடிவத்திலும் காம தகனம் பொருளாகப் பேசப் படுகின்றது. மலையகத் தொழிலாளர், 19-ம் நூற்றாண்டில் இலங்கை வந்தடைந்த தமது மூதாதையர் தமது பிறப்பிடங்களிற் பயின்று வந்த காவடி, கரகம் போன்ற கலைவடிவங்களை இன்றும் போற்றி வருகின்றனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பாரம்பரிய நாடக வடிவங்களில் ஒன்று விலாசம் என்பதாகும். இதன் அமைப்பு முறை என்ன என்பது இன்னும் பூரணமாக ஆராயப்படவில்லை. விலாசம் என்ற பெயர் நூல் வடிவத்தில் எழுதப்பெற்ற நாடகங்களிலும் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. அரிச்சந்திர விலாசம் பூதத் தம்பி விலாசம் என்பன நூலாகவுள்ள நாடகங்களின் பெயராகும். தமிழில் முதன் முதலிறோன்றிய சமூக நாடகமும் விலாசம் என்றே கூறப்பட்டுள்ளது. காசி விஸ்வநாத முதலியார் டம்பாச்சாரியின் அழிவு பற்றிய நாடகத்தை டம்பாச்சாரி விலாசம் என்றே குறிப்பிட்டார். எனவே விலாசம் என்ற பெயரை மாத்திரம் கொண்டு அதன் பண்புகளை மாட்டிட முடியாதிருக்கின்றது, ஆனால் மரபுவழிவரும் விலாச நாடகங்களைப் பார்க்கும் பொழுது இந் நாடகங்களில் சாஸ்திரீய கர்நாடக இசை முக்கியத்துவம் பெறுவதைக் காணலாம். விலாசம் என்பது நாடக நூலைக் குறிக்கும் எனத் தமிழ் லெக்சிக்கன் கூறும்.

மரபுவழி நாடக வகைகளின் பொதுப் பண்புகளையும் சிறப்புப் பண்புகளையும் பார்த்தமை, இனி அவை போற்றிப்

பேணப்பட்டு வந்தமைக்கான காரணங்களை அறிதல் வேண்டும்.

இந்நாடகங்களைப் பேணி வந்தோர் தமது பொருளாதார சமூக நிலைகள் காரணமாக ஒதுக்கப்பட்டு வாழ்ந்தமைக்கு ஒரு முக்கியக் காரணமாகும்.

மரபுவழி நாடகங்களுட் பெரும்பாலானதை சமய வழி பாட்டுச் சடங்குகளுடன் சம்பந்தப் பட்டவையாக விளங்கியமையால் அவை தொடர்ந்து போற்றப்பட்டு வந்தன. மத நம்பிக்கைகளின் அறாத் தொடர்ச்சி நாடகங்களும் தொடர்ந்து நிலைப்பதற்கு உதவிற்று.

மரபுவழி நாடகங்கள் ஒரே வேளைகளில் சாதியமைப்புடனும் இணைந்து நின்றமையாற் குறிப்பிட்ட குழுவினராலேயே இந் நாடகங்கள் ஆட்டப்பட்டு வந்தன.

இலங்கைத் தமிழரிடையே நிலவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பு விவசாய பிரதேசங்களில் தொடர்ந்து நிலவி வந்தமையால் இந்நாடகங்கள் நின்று நிலவின. அப்பொருளாதார அமைப்பு முற்றிலும் அழியாதிருக்கும் வரை அதன் கலைவடிவங்களும் தொடர்ந்து வாழும். அடிப்படையமைப்பு மாறியபின்னரும் கூடக் கலைவடிவங்கள் தொடர்ந்து வாழும் என்பர். மரபுவழி நாடகங்கள் வன்மையுடன் காணப்படுவதற்கான காரணங்கள் தெளிவாகின்றன.

தேசிய உணர்வு ஏற்பட்ட பொழுதும், கடந்த காலப் புறக்கணிப்பால் அவற்றுக்கு ஏற்பட்ட தாழ்வினை நினைத்து அவற்றைப் பேணுவதற்குப் பிரக்ஞை பூர்வமான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதனாலும் மரபுவழி நாடகங்கள் முக்கிய கலைவடிவங்களாகத் தொடர்ந்து விளங்குகின்றன.

அடுத்து மரபுவழி நாடகங்களுக்கும், நவீன நாடகங்களுக்கும் வரலாற்று முறையிலும், கலைப்பண்பிலும் இடைப்பட்ட விளக்கமாகக் கூறுவதானால்—பாலம் போன்றமைந்த நாடகவகைப்பற்றிப்பேசுதல் வேண்டும். அதுதான்

பார்சி நாடக இயக்க வழி வந்த நாடகங்களாகும். பார்சி நாடக இயக்கம் தமிழகத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தின் பயனாகக் தோன்றியது இது. 'ஸ்பெஷல் நாடகங்கள்' என இவை தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் மேடையேற்றப் பட்டுவந்தன. இலங்கையில் இவை 'டிறாமாமோடி நாடகங்கள்' எனச் சமகாலத்தவரால் குறிப்பிடப் பெற்றன. அண்ணாவி மரபு நாடகங்கள் எனவும், குறிப்பிடப்படுகின்றன. கொட்டகைக்கூத்து என்ற பொருந்தாப் பெயரும் சிலரால் வழங்கப்பெற்று வருகிறது. இம்மரபு நாடகங்களை வளர்த்த பெருமை சங்கரதாஸ்கவாமிகளுக்குண்டு. சங்கரதாஸ் கவாமிகளே யாழ்ப்பாணத்திற் சிறிது காலம் தங்கியிருந்தார். இவ்வகைநாடகங்களின் சிறந்த நடிகர்களாகிய எம். ஆர். கோவிந்தசாமி, எஸ். ஜி. கிட்டப்பா, வேலுநாயக்கர் முதலியோர் யாழ்ப்பாணத்தில் நடித்தனர். இந்நாடகங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் மேடையேற்றப்பட்ட பொழுது யாழ்ப்பாணத்தில் புதியதொரு நாடக விழிப்பு உண்டாயிற்று. யாழ்ப்பாணத்தவர் பலர் இம்மரபு நாடகங்களில் நடிக்கத் தொடங்கினர். நாட்டுக் கூத்து மரபிற்காணப்படாத காட்சியமைப்பு, விறுவிறுப்பான கதையோட்டம் இந்நாடகங்களிற் காணப்பட்டன. ஆனால் இந்திய நடிகர்களது நாடகங்களுக்குக் கிடைத்த வரவேற்பு உள்ளூர் நடிகர்களது நாடகங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லையென்றே கூறவேண்டும். இதனாலேயே முதன் முதலில் நகர்ப்புறங்களிலும் மேடையிடப் பெற்ற இந்நாடகங்கள் படிப்படியாகக் கிராமியச் சூழலைச் சென்றடைந்தன. மத்தியதர நிலவுடைமை வர்க்கங்களினது ஆதரவு இல்லாது போகவே இதுவும் ஏறத்தாழக் கிராமிய நாடகமாகவே மாறியது. ஆனால் இந்நாடகங்களே வளர்ந்து வரும், ஆங்கிலந் தெரிந்த மத்திய வர்க்கத்தினருக்கு—புதிதாகத் தோன்றிய நகரவாசிகளுக்கு தமிழ் நாடகம் பற்றிய ஆர்வத்தை ஏற்படுத்திற்று.

இம்மரபு இப்பொழுது தளர் நிலையை எய்தியுள்ளது. ஆயினும் காங்கேசன் துறை வி. வைரமுத்துவின் நடிப்புத்

திறன் இசை ஆற்றல் காரணமாக ஓரளவு போற்றப்பட்டு வருகின்றது.

பார்சிச் செல்வாக்கால் தோன்றிய நாடகம் பற்றிய ஆய்வு எம்மை நவீன நாடக வளர்ச்சிக் காலத்துக்கு இட்டு வந்துவிடுகின்றது.

நவீன நாடக வளர்ச்சி பற்றிய ஆய்வு, மரபுவழி பற்றிய நாடக ஆய்விலும் சிக்கலுடையதாக இருக்கின்றது. ஏனெனில் இங்கு நாம் உருவ அமைப்புக் கொண்டு, நாடகங்களை வகைப்படுத்த முடியாதிருக்கின்றது. நாடகப் பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டும், நாடக மொழி நடையை அடிப்படையாகக் கொண்டும் பலர் பலவகையாகப் பிரிப்பர். நாடக வரலாறு இல்லாததனாலேயே இத்தசைய தடுமாற்றம் ஏற்படுகின்றது.

நாடக வகைகளைப் பற்றி ஆராய்வதற்கு முன்னர் நவீன நெறிகள் ஈழத்துத் தமிழ் நாடகத் துறையில் வந்தடைந்த வரலாற்றுப் போக்கினை அறிந்து கொள்ளல் அவசியமாகும்.

ஈழத்தில் நவீன தமிழ் நாடகமரபு கலையரசு சொர்ண லிங்கத்துடனேயே ஆரம்பமாகின்றது. ஸ்பெஷல் நாடக மரபு என்னும் பார்சிச் செல்வாக்கு வழிவந்த நாடகங்களே தனது நாடக ஆர்வத்தினை வளர்த்ததாகக் கலையரசு அவர்கள் தமது நூலிற் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர் தமது குருவான பம்மல் சம்பந்த முதலியார் வழிச் சென்று இலங்கையில் அக்காலத்திற் பெருமதிப்புப் பெற்றிருந்த ஆங்கில நாடகக் கோட்பாடுகளுக்கியைய குறைந்த நேரத்தில், பொருத்தமான அரங்க அமைப்பும், வேடப் புனைவும், நடப்புத் துரிதமும் கொண்ட நாடகங்களை மேடையேற்றினார். தமிழ் நாட்டில் வழிவழியாக வந்த பௌராணிக இதிகாசக் கதைகளும், ஆங்கில நாடகங்களின் தமிழாக்கமுமே இவர்களது நாடகங்களின் கதைப்

பொருளாக அமைந்தன. சம்பந்த முதலியாரும் இத்தகைய நாடகங்களையே மேடையேற்றினார்.

நாடகத்துறையில் வளரும் மத்தியதர வர்க்கத்துக்கேற்ற ஒழுக்க சீலர்களை இவர், தமது குருவைப் போன்று வற்புறுத்தினார். ஸ்பெஷல் நாடகங்களில் பெண்கள் பங்கு பற்றி வந்தனர். இவர்களிற் பலர் தேவதாசிக் குடும்பத் தொடர்புடையவர்கள். இதன் காரணமாக உயர்குடும்பத்தினர் நாடகத்தைப் பயில் தொழிலாக ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. சம்பந்த முதலியாரும் அவரைப் போன்று சொர்ணலிங்கமும், பெண்கள் வேடத்தில் ஆண்களை நடிக்கச் செய்தனர். இதனால் நாடகம் மத்தியதர வர்க்கத் தமிழர்க்கு ஏற்புடைத்தான ஒரு கலை வடிவமாயிற்று. ஆனால் கதையமைப்பிலோ, கருத்து முனைப்பிலோ புதிய மாற்றமெதுவுமிருக்கவில்லை. மனோகரா, வேதாள உலகம், சபாபதி போன்ற நாடகங்களை இவர்கள் மேடையேற்றினர். ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களையும் தமிழ்ப்படுத்தி மேடையிட்டனர். அமலாதித்தன், வெனிஸ் நகர வணிகன் போன்ற நாடகங்கள் மேடையிடப்படலாயின. சமூகப் பிரச்சினைகள், தேசியப் பிரச்சினைகள் இவர்களின் நாடகங்களில் இடம் பெறவில்லை.

பிற சனரஞ்சகக் காட்சிகள் இல்லாத அக்கால கட்டத்தில் நகர்ப்புறத் தமிழர் இந்நாடகங்களைப் பெரிதும் விரும்பிப் பார்த்தனர்.

ஆனால் மத்தியதர வர்க்க நிலைப்பட்ட தமிழ் நாடக வளர்ச்சி கலையரசு அவர்களுடன் நின்றுவிடவில்லை. இலங்கைப் பல்கலைக் கழகமும் அதன் விளைகளமாக அமைந்தது. பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளையின் நாடகங்கள் பல்கலைக்கழக அரங்குக்காக எழுதப்பட்டு நடிக்கப்பட்டன. இவருடைய நாடகங்கள் முற்றிலும் சமூக உணர்வுடையனவாகக் காணப்பட்டன. யாழ்ப்பாண மத்தியதர வர்க்கத்துக் குடும்பப் பிரச்சினைகள் சமூகப் பிரச்சினைகள்

யாவற்றையும் பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை தமது நாடகங்களில் அலசி ஆராய்ந்தார். பேராசிரியருடைய நாடகங்கள் 1936 முதல் மேடையேற்றப்பட்டு வந்தன.

பல்கலைக்கழக நிலையில் சுதேசச் சமூக உணர்வு நாடகத்தில் வளர்க்கப்பட்டு வந்த அதே காலகட்டத்தில் இன்னொரு முக்கிய மாற்றம் ஏற்படலாயிற்று. ஏறத்தாழ 1940-க்குப்பின்னர் தமிழ் திரைப்படங்கள் சனரஞ்சகமாயின. 1948 முதல் வேலைக்காரி முதல்—தமிழ் திரைப் படங்கள் சமூக மாற்றத்திற்கான சாதனமாக மாற்றப்படவே திரைப் படங்களைப் பிரதிபண்ணும் நாடகங்கள் தோன்றலாயின. இந்தக் காலகட்டத்தில் நாடகத்தைச் சுய திறனைக் காட்டுவதற்கான ஒரு வாயிலாகக் கொண்ட இளம் வயதினர் அந்நோக்குடன் நாடகத்தைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். சமூகத்தின் பிற ஆக்கியற்றுறைகளிலே ஈடுபடாது, ஈடுபடவாய்ப்பில்லாத, ஆனால் சுயதிறமை பற்றிய தன்னம்பிக்கை உள்ள இளைஞர்கள் நாடகம், சமூக மாற்றச் சாதனமாகத் தென்னிந்தியாவில் மாற்றப்பட்டதைக் கண்டு, இங்கும் அத்தகைய நெறியிற் செல்ல விரும்பினர். இத்தகையோருக்கு நாடகமும், நாடகத்திற்கான பூர்வாங்க முயற்சிகளும், நிறைவற்ற அன்றாட வாழ்க்கையினின்றும் தம்மை விடுவித்துத் தாம் வாழ விரும்பும் இலட்சிய உலகின் நெறிக்கேற்பக் கண நேரந்தானும் வாழ இடமளிப்பவையாய் அமைந்தன. இதனால் அத்தகையோர் நாடகங்கள் பல தயாரிக்கத் தொடங்கினர்.

இத்தகைய சூழ்நிலையிலேதான், 1956-க்குப் பின்னர், சிங்கள நாடக உலகில் புதியதொரு விழிப்பு ஏற்பட்டது. தமிழ் நாடகத்துறையில் இப்புதிய விழிப்புணர்வினை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறை ஏற்படுத்திற்று.

இப்புத்துலகம் காரணமாக மேனாட்டு நாடகப் பரிச்சயம் சமூகப் பிரச்சினையுணர்வு, தேசிய உணர்வுக் கடப்பாடு கொண்ட புத்தி ஜீவிகள் நாடக உலகிற்கு வந்தனர்.

இவ்வாறாக நவீன தமிழ் நாடகம் பன்முகப்பட்டு வளர்ந்தது.

இவ்வளர்ச்சி நெறிகள் எத்தகைய நவீன நாடக வகைகளை அன்றேல் நாடக வடிவங்களைத் தோற்று வித்துள்ளன என நோக்குவோம்.

நாடகத்தை தனியொரு கலைவடிவமாகக் கொண்டு பார்க்கும் பொழுது மேலே குறிப்பிட்ட வளர்ச்சியால் மூன்று வகைப்பட்ட நவீன நாடகங்கள் தோன்றியுள்ளன என்பது தெரியவரும்.

- (அ) வரலாற்றுக் கதைகளையும் ஐதீகக் கதைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட நாடகங்கள்.
- (ஆ) யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் பிரதேச மொழிவழக்கு நாடகங்கள் (சற்று விரிவான நிலையில் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்துச் சமூகப் பிரச்சினைகளைச் சித்திரிக்கும் நாடகங்களையும் இதனுள் அடக்க வேண்டியவரும்).
- (இ) பொதுவான சமூகப் பிரச்சினைகளைச் சித்திரிக்கும் பொதுத்தர மொழி வழக்கினைக் கொண்ட நாடகங்கள்.

இவை மூன்றும் நவீன அரங்க உத்தி நெறிகளைப் பயன்படுத்தி அரங்கேற்றப் படுகின்றனவெனினும், அரங்க நிர்மாணம், ஒலி, ஒளி அமைப்பு என்பனவற்றைப் பொறுத்த வரையில் முதலாவதே முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. திரைப்படங்களின் பாதிப்பினை முதலாம், மூன்றாம் வகை நாடகங்களிற் பெரிதும் காணலாம். நடிப்பு, மேடையமைப்பு முதலியனவற்றில் இவை திரைப்படப் பாணிகளைப் பின்பற்றுவது கண்கூடு. இவ்விருவகை நாடகங்களிலுமே நாடக எழுத்துப் பிரதி பற்றிய பிரக்ஞை அதிகம் காணப்படுகின்றது. ஆயினும் பொதுவாக இவ்விருவகை நாடகங்களிலுமே பேச்சிலும் பார்க்கக் காட்சிக்கே முக்கியத்துவம் அதிகமாகக் கொடுக்கப் படுகின்றது. பாத்திரங்களின்

உரையாடல் இலக்கிய வழிப்பட்ட உணர்ச்சி வெளிப்பாடாக அமையாது திரைப்பட பாணியைப் பின்பற்றுவதாகவே உள்ளது.

மேற்குறிப்பிட்ட நாடக வகைகளுள்ள இரண்டாவதாக வுள்ள யாழ்ப்பாண வழக்கு மொழி நாடகம் தனியே ஆராயப்பட வேண்டுவது. கொழும்பு நகர வாழ்க்கை, கிராம வாழ்க்கையிலும் பார்க்கச் சிறந்தது என்ற ஏகாதிபத்திய தாசானுதாச உணர்வு மேலிட்டு நின்ற காலத்தில் கிராமப் புறத்துக் கதாபாத்திரங்களைக் கேலிக்கிடமாகச் சித்திரிக்கும் ஒரு பண்பு நிலவியது. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்களில் வரும் கதாபாத்திரங்களின் சிந்தனா நெறியும், பேச்சு மொழியும், யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் அடிப்படை முரண்பாடுகளை எடுத்துக்காட்டின. இப்பண்பு நாடகத்தை நகைச்சுவையுடையதாகக்கிற்று. மேலும் பார்சி மரபுவழி வந்த ஸ்பெஷல் நாடக மரபிலோ நாட்டுக்கூத்து மரபிலோ மொழிநடையைக் கொண்டு நடிகரிடையேயும், பார்ப்போரி டையேயும், ஓர் அந்நியோந்நிய உறவினை ஏற்படுத்த முடிய வில்லை. நாடகத்தில் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு மொழி கையாளப் பட்டதும் அந்த உணர்வு ஏற்பட்டது. ரசிகர்கள் தம்மை மறந்த நிலையில் நாடகத்தில் ஈடுபாடு காட்டும்பொழுது ஏற்படும் கலகலப்புணர்வும் இந்நாடகங்களிலே காணப்பட்டன.

மேற்குறிப்பிட்ட பண்புகளின் தொழிற்பாட்டினைப் பூரணமாக விளங்கிக் கொள்ளாத சிலர், யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கு என்பது சிரிப்பூட்டுதற்கானது என்ற தப்பிப் பிராயத்துடன் பேச்சு மொழியுடன் அங்கசேஷ்டைகளையும், நையாண்டியையும் இணைத்துச் சிரிப்பினை ஏற்படுத்தினர். இதனால் ஈழத்து வழக்கு மொழிப்பேச்சு நாடகத்தில் சிரிப்பூட்டுவதற்கான நிச்சயமான வழி என்னும் நிலை ஏற்பட்டது. இத்தகைய நாடகங்கள் தயாரிப்பு நிலையில் நவீன உத்திகளைப் பயன்படுத்தின எனக்கூறுதல் முடியாது. நாடக எழுத்துப் பிரதியும் இத்தகைய நாடகங்களில் முக்கிய இடம் பெறுவதில்லை.

நவீன நாடகங்களின் வளர்ச்சியை ஆராயும் பொழுது வானொலி என்னும் வெகுசனத் தொடர்பு சாதனத்தின் முக்கியத்துவத்தினையும் நாம் மனங் கொள்ளல் வேண்டும். செவிப் புலனுக்கேயுரியதும் தொழில் நுட்ப வழிவருவதுமான இச்சாதனம் நாடகங்களை ஒலிபரப்பத் தொடங்கிற்று. வானொலி வன்மையானதோர் சாதனமாக வளர வளர வானொலி நாடகங்களின் முக்கியத்துவம் வளரத் தொடங்கிற்று. வானொலியிலும் மேற்குறிப்பிட்ட மூன்று வகை நாடகங்களும் செவிப்புலனுக்வுக்கேற்ற வகையில் தயாரித்தளிக்கப்பட்டன. முதலாம் மூன்றாம் வகை நாடகங்களின் இலக்கியத்தரத்தை உயர்த்திய அளவுக்கு வானொலி இரண்டாம் வகை நாடகத்தினை இழி நிலைக்குத் தள்ளியது. மேடை நாடகங்களில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகங்கள் தவறாக விளங்கப்பட்டுக் கேலி நாடகங்களுக்கு வழிவகுத்தது போன்று வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்ட 'விதானையார் வீட்டில்' 'சிறாப்பர் குடும்பம்' அகிய தொடர் நாடகங்கள் நையாண்டி நாடகங்கள் பலவற்றுக்கு வழிகோலின.

ஆயினும் இந்நிலை இப்பொழுது படிப்படியாக மாறி வருகின்றது. கேலி மொழி வழக்கு நாடகங்கள் படிப்படியாக குறைந்து வருகின்றன.

நாடகங்களைக் காட்சிக் கலையும் இலக்கியமும் இணைந்த கலை வடிவங்களாகப் படைக்கும் பண்பு முளைவிடும் அதே நேரத்தில், நகைச்சுவை நாடகங்கள் சமூக முரண்பாடுகளை எடுத்துக்காட்டி முற்போக்கு வழியைக் கூறுவனவாகப் பரிணமிக்கத் தொடங்கியுள்ளன, முந்தியதற்கு உதாரணமாக 'சுழீயம்', 'வீடும் வெளியும்', 'காலங்கள் அழுவதில்லை' போன்றவற்றையும், பிந்தியதற்கு உதாரணமாக 'வெளிக்கிடடி விசுவமடுவுக்கு' போன்றவற்றையும் கூறலாம்.

இக்கட்டத்தில் கவிதை நாடகத்தின் நாடக முக்கியத்துவத்தைப்பற்றி ஆராயவேண்டுவதவசியமாகின்றது.

கவிதை நாடகம், வசன நாடகம் என்ற பிரிவு நாடக இலக்கியத்தின்பாற்பட்ட ஒரு பிரிவாகும். கவிதை நடையைக் கையாளும் பொழுது உணர்ச்சி முனைப்பும், எண்ண வெளிப்பாட்டுச் செறிவும் முரண்பாட்டுச் சித்தரிப்பில் தெளிவும், உணர்வுத் தாக்கமும் அதிகம் ஏற்படுகின்றன; (ஏற்படல் வேண்டும்) ஆனால் அதே வேளையில் இது உயர்ந்த ரசனை மட்டத்தை வேண்டி நிற்கும்.

நவீன நாடகங்கள் நாடெங்கணும் வரவேற்கப் படுகின்றனவா எனும் பிரச்சினையும், நாடகத்தை மக்கள் வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனமாகப் பயன்படுத்துகின்றார்களா எனும் பிரச்சினையும் எழுதுவது இயல்பே.

நாடகத்தை தொழில் முறையாகக் கொண்டுள்ளோர் தொகையை ஆராயின் மரபுவழி நாடகத்துறையிலுள்ளோர் தொகை கூடுதலாகவும், நவீன நாடகத் துறையிலுள்ளோர் தொகை குறைவாகவும் காணப்படும். தொழில் முறையாக இயங்காத நவீன நாடக இயக்கம் பெருவெற்றிகளை ஈட்ட முடியாது. எமது சமுதாய அமைப்பில் விருப்ப முயற்சிகள் வரையறுக்கப்பட்ட நன்மைகளையே தருவனவாகவுள்ளன.

கருத்து கடப்பாடும், ஆர்வ உத்வேகமும் இல்லாத தொழில் முறை நடிகர்களால் நாடகக்கலை நிலைகுலையுமே தவிர வளராது. இவ்விரு உண்மைகளையும் எடுத்து விளக்குவதற்கு ஈழத்துத் தமிழ் நாடக உலகிற் போதிய உதாரணங்கள் உள.

7. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியம்

[ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றாய்வினை எதிர் நோக்கும் பிரச்சினைகள், அக்கவிதைப் பாரம்பரியத்தில் நவீன கவிதைத் தோற்றம் வரை காணப்பட்ட வளர்ச்சி நெறிகள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு.]

ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியம்
(ஆய்வு பற்றிய பிரச்சினைகளும் 1950 வரையுள்ள
வரலாறும்)

1

ஒரு மொழியின் இலக்கிய வரலாற்றினுள், அவ்விலக்கியத்தினுள் ஓரம்சமான கவிதை வரலாறு பெறும் இடம் யாது என்பது சுவாரசியமான ஒரு வினாவாகும். இத்தகைய ஒரு வினா, இலக்கிய வரலாற்றினுள் ஒவ்வொரு இலக்கிய வடிவத்துக்கும் தனித்தனி வரலாறு உண்டா என்ற இன்னொரு வினாவையும் உள்ளடக்கி நிற்கும்.

தற்கால உலகின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகளைப் பொறுத்தவரையில் இவ்வினா மேலும் முக்கியமாகின்றது. ஏனெனில், தற்காலத்தின் பண்புகளைச் சித்திரிப்பதற்கான தனித்துவச் சிறப்புடைய இலக்கியம் கவிதையன்று. புனைகதை (நாவல், சிறுகதை)யே என்பது எல்லேராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் ஒன்றாகும். அத்தகைய ஒரு நிலையிலும் கவிதை இலக்கியத்தின் வரலாறு அறியப்பட வேண்டு

மென்று கூறும்பொழுது, அவ்வரலாற்றினால் எத்தகைய அறிவினைப் பெறமுடியும் என்பது முக்கியமாகின்றது.

பெலிக்கன் நூற்றொகுதியில் வெளிவந்த ஆங்கில இலக்கிய வரலாற்றின் இறுதிப்பகுதியான “த மொடென் ஏஜ்” (The modern Age) எனும் நூலில் (1961) வரும் “இன்றைய கவிதை” எனும் அத்தியாயத்தில், அவ்வத்தியாயத்தை எழுதிய சார்ள்ஸ் ரொம்லின்சன் (Charles Romlinson-இவர் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு கவிஞரும், விமர்சகருமாவார்.) கூறியுள்ளது கவிதையின் முக்கியத்துவத்தை நன்கு எடுத்துக் காட்டுவதாகவுள்ளது. “கவிஞரின் கலை எம்மைப்பற்றிய உண்மையான மதிப்பீட்டினைத் தராவிட்டால் நாம் எம்மைச் சரிவர அறிந்து கொள்ள முடியாது.” இது இலக்கியப் பேருண்மை பொதிந்த ஒரு வாசகம். உண்மையான கவிஞனே தனது வாகனமாக அமையும் மொழியினைப் பேசும் கூட்டத்தினரின் வர்த்தமான நிலைபற்றிய மதிப்பீட்டினைத் தருபவன் ஆவான். இவ்வமிசத்தில் கவிஞன் புனைகதை ஆசிரியனைவிட முக்கியமானவனாவான். புனைகதையாசிரியன் சமூகப்பிரச்சினையுடன் தனிமனிதனை இணைத்து நோக்கி அந்தப் பின்னணியில் சமூக வலு, வலுவின்மையைக் காட்ட, சிறந்த கவிஞனோ தனது சித்திரிப்புகள் மூலம் எமது அற வலுவையும், பண்பாட்டு வலுவையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றவனாக அமைவதைக் காணலாம். “நாம் இன்றுள்ள நிலைமைபற்றிய தீர்க்கமான உருவப்படிமத்தையும், நாம் எய்த விரும்பும், அல்லது எய்தக் கூடிய நிலைமைபற்றிய தீர்க்கதரிசனமான உருவப்படிமத்தையும் உண்மையான மஹாகவிகள் தருகின்றனர்” என ரொம்லின்சன் தொடர்ந்து கூறுவது இவ்வுண்மையை வலியுறுத்துகின்றது.

எனவே, மற்றெந்த இலக்கிய வடிவத்திலும் பார்க்கக் கவிதையிலேதான் சமகால நிலையும், எதிர்காலத் தீர்க்கதரிசனமும் பண்பாட்டுப் பெறுமானப் பொலிவுடன் சித்திரிக்கப்படுகின்றன எனலாம். எனவே ஒரு மொழியின்

கவிதை வரலாறு, வர்த்தமான நிலை பற்றிய உண்மையான மதிப்பீட்டையும், வருங்காலத்துக்கான தீர்க்கதரிசனத்தையும் இணைத்துக் காட்டுகின்ற ஒன்றாக அமைந்து விடுகிறது.

இதுவரை கூறியது தமிழிலக்கிய வரலாறு முழுவதற்கும் பொருந்தும் உண்மையாகும். இளங்கோ, கம்பன், பாரதி தத்தம் காலத்து தமிழகத்தின் சமகால நிலைமைகளையும் எதிர்கால எதிர்பார்ப்புகளையும் ஆக்கச் சிறப்புடனும், கவிதை வலுவடனும் கூறிச் சென்றுள்ளனர். இவர்களைத் தமிழர் யாவரினதும் சொத்தாகவே கொள்கிறோம். ஆனால் இங்கு நாம் ஈழத்தில்—தமிழ் பேசப்படும் இடங்களில் ஒன்றாகிய இலங்கையில்—தமிழ்க் கவிதையின் வரலாற்றினை அறிய விரும்புகிறோம். இந்த 'இலக்கியக் களம்' தமிழ் இலக்கியக் களத்தின் ஒரு பகுதியென்கின்ற காரணத்தினால் இது தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் ஓரம்சமேயாகும். வரையறைவுள்ள இந்த இலக்கிய வட்டத்தினுள் 'நிஜமும், நினைப்பும்' எவ்வாறு தொழிற்பட்டுள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்ள முனைதல் வேண்டும்.

கவிதை வரலாற்றினை இத்தகைய கோணத்தில் நோக்குதல் தமிழுக்கே புதியவொன்றாகும். எனவே அப்பண்புகளை முற்றுமுழுதாக வெளிக் கொணருவதற்கு இக்கட்டுரை போன்ற ஓர் அறிமுகக் கட்டுரை போதாது. இதில் நாம் முதலில், தமிழ்க் கவிதை மரபு என்ற பெரு வட்டத்தினுள் இயைந்து கிடக்கும் இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியம் தனக்கெனச் சில பண்புகளைக் கொண்டுள்ளதா, அவ்வாறாயின் அப்பண்புகளின் இன்றைய நிலைமை யாது என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். அவ்வாறு அறிந்து கொள்ளும்பொழுது கவிதை இலக்கியம் மாத்திரமே காட்டக்கூடியவை என்று ரொம்லின்சன் கூறுபவற்றையும் காணமுடிகிறது என்பதையும் பார்க்கலாம்.

2

இலங்கையில் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியத்தினை ஆராயப் புகும் பொழுது நம்மை எதிர்நோக்கும்

பிரச்சினைகள் சிலவற்றை முதலில் எடுத்துக் கூறுதல் அவசியமாகும்.

தமிழிலக்கியம் பெரு வட்டத்தினுள் இலங்கைத் தமிழிலக்கியம் பெறும் இடம் பற்றிய உன்னிப்பான ஆய்வுகள் கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் இவ்வாய்வில் புனைகதை (நாவல், சிறுகதை), விமர்சனம் இடம் பெறும் அளவுக்குக் கவிதை இடம் பெறுவதில்லை. மஹாகவி முருகையன் போன்றோரது ஆக்கங்கள் அங்கு அச்சிடப்பெற்றும், ஓரோ விடங்களில் இலக்கிய நுண்ணறிவுடையோரால் நன்கு சுவைக்கப் பெற்றுமுள்ளன (உ-ம் மஹாகவியின் புள்ளியளவில் ஒரு பூச்சி அக்கறை இலக்கியம்), அத்துடன் இலங்கைத் தமிழ்ப் புதுக்கவிதை தமிழகத்துப் புதுக்கவிதைக் காரர்களையும், புதுக் கவிதையாளர்களையும் கவர்ந்துள்ளனவென்பதும் உண்மையே. ஆனால் இவற்றின் தாக்கம், செல்வாக்குகள் பற்றிய ஆழமான ஆய்வேதும் கிடையாது. கவிதையைத் தமது ஆளுமையையும், சிந்தனையையும் புலப்படுத்தும் புலமை வாதங்களுக்கு (Intellectual argument) தளமாகப் பயன்படுத்தும் பண்பு இலங்கையில் வளர்ந்துள்ள அளவுக்குத் தமிழகத்தில் வளரவில்லை என்பதையும் அவதானிக்கலாம்.

அடுத்து, ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியத்தின் பல்வேறு சட்டங்களில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களது பங்களிப்புக் கணிசமாகவுள்ளது. இப்பண்பினை நவீன தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியத்திலும் பார்க்க நவீன காலத்துக்கு முற்பட்ட பிரபந்தச் செய்யுட் பாரம்பரியத் தாலேயே அதிகம் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. எவ்வாறாயினும் தமிழ்ச் செய்யுள் மரபின் ஒருமைப்பாடு நிலைநிறுத்தப் படுவதை இது காட்டுகின்றது. கூறங்கைத் தம்பிரான், நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார், சு. நடேசபிள்ளை ஆகியோரே இங்குக்குறிப்பாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்றனர்.

மூன்றாவதாக எம்மை எதிர்நோக்கும் பிரச்சினை ஈழத்தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியம் பேணப்பட்டுள்ள முறையும், தன்மையும் பற்றியவையாகும்.

எமக்குக் கையளிக்கப்பட்டுள்ள பாரம்பரியத்தினை நோக்கும் பொழுது “சைவமும் தமிழும்” என்ற பண்பாட்டு வட்டம் சார்ந்த இலக்கிய ஆக்கங்களே மேலாண்மை காண்டனவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். கிறிஸ்தவம் (சிறப்பாகக் கத்தோலிக்கம்), இஸ்லாம் ஆகியன பற்றிய செய்யுள் ஆக்கங்கள் பலவிருப்பினும், விதந்தோதப்படுவது “சைவமும் தமிழும்” மரபு சார்ந்தவையே யாகும். இதில் இன்னொரு முக்கிய அம்சம் அவதானிக்கப்படல் வேண்டும். கிறிஸ்துவமும், இஸ்லாமும் பிரதானமாக அடிநிலை மக்கள் நிலையிற் காணப்படுவனவும், பெரும்பாலும் வாய்மொழி நிலைப்பட்டனவுமாகிய இலக்கிய வடிவங்களையே பயன்படுத்தச் சைவமோ தொல்சீர் பிரபந்த வடிவங்களையே பயன்படுத்தி வந்துள்ளது.

ஆகம நெறிப்பட்ட சைவவணக்கம் மென்மேலும் வற்புறுத்தப்பட்டும், அழுத்திக் கூறப்பட்டும் வரும் பண்பினை ஈழத்தின் செய்யுட் பாரம்பரியத்தில் அவதானிக்கும் அதே வேளையில், நடைமுறை வழிபாட்டு நிலையிலிருக்கும் வழிபாடுகள் பற்றி (உ-ம். கண்ணகி வழிபாடு) நாட்டார் இலக்கிய வடிவமே பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதையும் அவதானிக்காமலிருக்க முடியாது. சமய வழிபாட்டிற் பெரும் பாரம்பரியத்தையும் சிறு பாரம்பரியத்தையும் இணைக்கும் முயற்சியின் தவிர்க்க முடியாத இலக்கியப் பிரதிபலிப்பு என்றே இதனைக் கொள்ளல் வேண்டும்.

தொல்சீர் செய்யுள் மரபு சமயஞ்சார்ந்ததாகவே போற்றப்படுவதை ஏற்கெனவே கட்டினோம். இது பற்றி ஈழத்து இலக்கிய ஆர்வலர்களிடையே, முக்கியமாகச் சென்ற தலைமுறையைச் சேர்ந்த தமிழறிஞர்களிடையே நிலவிய, ஆனால் எவராலும் அச்சிற் பொறிக்கப்படாத ஒரு சுருத்தினை இங்கு எடுத்துக் கூறுவது அத்தியாவசியமாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூற்றில் நடைபெற்ற சைவ

மீட்பு இயக்கத்தின் பொழுது, ஈழத்து இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் எப்பொழுதும் சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் இணையறாத் தொடர்பு இருந்ததென்பதை வலியுறுத்துவதற்காக யாழ்ப்பாணத்தில் அக்காலத்தில் நிலவிய சமயச்சார்பற்ற இலக்கியங்களை வேண்டுமென்றே பேணாது விட்டனர் என்பதே அக் கருத்தாகும். ஈழத்துத் தமிழ்ச் செய்யுள் மரபில் எடுத்துக் கூறப்படும் நூல்கள், ஆக்கங்கள் பெரும்பாலும் சைவம் சார்ந்தனவையாகவே உள்ளன. சமயஞ்சாராத இலக்கியங்கள் அக்காலங்களில் தோன்றவில்லையென்றும் கூறிவிட முடியாது. சுப்பையா என்பவரது கனகி புராணம் என்னும் அங்கத நூலில் பார்க்கும் பொழுது மிகச் சிறந்த லௌகீகக் கவிமரபு ஒன்று யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவியுள்ளது என்பது புலனாகிறது. ஆனால் கனகி புராணம் முற்று முழுதாக எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. சமயஞ்சாராத இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரையிற் சில "செம் பொருள் அங்கதம்" என்று கூறப்படத்தக்கனவாய் அமைந்தன. சமயஞ்சாராதவையைப் பிரக்ஞை பூர்வமாக ஒதுக்கியதால், இவற்றுட் பெரும்பாலானவை அசப்பியமாக எழுதப்படும் தன்மையும் தொடங்கிற்று. (உ-ம் கல்லடி வேலுப்பிள்ளையால் பாடப் பெற்ற அழகம்மா கும்மி) கோட்டுப்புராணம், தால புராணம் போன்ற சமூகத் தொடர்புடைய நூல்கள் இப்புறக்கணிப்பால் அழிந்தன.

இங்குள்ள தனிப்பாடல் மரபினை ஆராயும் பொழுதுஞ் சமஞ்சாராத ஒரு சவிமரபு நிலவிற்று என்றே கூறலாம். அச்சியந்திர வசதியில்லாத அக்காலத்தில் மூல ஏடு பிரதிபண்ணப்படாது விட்டாலே ஆக்கம் முற்றாக அழிந்துவிடும் மனம் வைத்து ஒன்றை அழிக்க வேண்டியதில்லை புறக்கணிப்பே அழிவை ஏற்படுத்திவிடும்.

இவ்வாறு சமயஞ்சாராத இலக்கியங்களைப் புறக்கணித்து விட்டு சமயஞ் சார்ந்த இலக்கியங்களையே விதந்து கூறும் இலக்கிய மேலாண்மை நிலவிய சூழலில் அக்கருத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டவர்களும், மறுக்க

மன வலிமையற்றவர்களும் பின்னர் பொதுப்படையாக “ஈழத்துத் தமிழ்ப்புலவர்களால் யாக்கப்பட்ட செய்யுளிலக்கியங்களும், தனிப்பாடல்களும் ஈழத்து இயற்கைச் சூழலினடியிற்றோன்றியவை; மக்கள் தம் பண்பாட்டினையும், வாழ்க்கை முறைகளையும் தமிழ் மரபு பிறழாது கூறுபவை; ஈழத்துக்கே சிறப்பாகவுரிய நல்லை, நயினை, மாவை கோணாமலை, கதிர்காமம் முதலிய நூற்றுக்கு மேற்பட்ட தலங்களின் பெருமையைப் பக்திரசம் ததும்ப உணர்த்துபவை; இந்து, இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ தமிழ் மக்களது பண்பாட்டின் ஒருமையையும் சொல்லோவியங்களில் வடித்துக் காட்டுபவை” (ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்: முகவுரை) என்று கூறிப் புறக்கணிக்கப்பட்டவையை விட்டு, பேணப்பட்டவற்றை மாத்திரம் மனங்கொண்டு ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை மரபின்பண்புகளை வரையறுக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். பேணப்பட்ட-இலக்கியங்களே தோன்றிய முழு இலக்கியமும் எனும் தவறான கொள்கையினடிப்படையில் இலக்கியப் பண்புகள் வகிக்கும் வழக்கம் தமிழ் வரலாற்றாசிரியர்களிடையே காணப்படும் பலவீனமாகும்.

எனவே இன்று எமக்குக் கையளிக்கப்பட்டுள்ள நவீன காலத்துக்கு முற்பட்ட காலத்துத் தமிழ்ச் செய்யுளிலக்கியங்கள் ஒரு பக்கச் சார்புடையனவே எனும் கருத்தினையும் நாம் மனத்திருத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்து, ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை மரபினை ஆராயும்போது யார், யாரை எத்தகைய இலக்கியங்களை ஆராய வேண்டும் என்ற பிரச்சினையாகும். இப்பிரச்சினையை பண்டிதமணி கணபதிப் பிள்ளை அவர்கள் தமது இலக்கிய வழி (1964) எனும் நூலில் முனைப்புற எடுத்துக் கூறியுள்ளார். அந்நூலுக்கான முன்னுரையில் “அரசகேசரியிலிருந்து நம் கண்முன்னிருந்த கணேசையர் பரியந்தம் ஒலிக்கியவழி தொடர்ந்து வந்திருக்கின்ற தென்பது ஊகிக்கத்தக்கது” என்று கூறிய பண்டிதமணி

அவர்கள், அந்நூலில் வரும் “ஈழநாட்டுப் புலவர்” எனும் பகுதியில் புலவர்கள் என்ற தலைப்பின் கீழ் அரசகேசரி, சபாபதி நாவலர் போன்ற மகாவித்துவான்களையும், சங்கர பண்டிதர் ஞானப் பிரகாசர் போன்ற பண்டிதர்களையும், வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலம் பிள்ளை போன்ற உரையாசிரியர்களையும், சுவாமி விபுலானந்தரையங் கூடச் சேர்த்துக் கொள்ளாது, “நல்லறிஞர்களாய், நன்மைக்குப் பாதகமில்லாத இனிய கவிகள் புனைபவர்களையே புலவர்கள் என்று இங்கு எடுத்துக் காட்ட முயலுகிறேன்” என்று கூறுவது மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும். ஏனெனில் அவர் அக்கட்டுரையிற் பிறிதோர் இடத்திற் கூறுவது போன்று “கவித்துச் சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவர்களாய் இனித்த கவிகள் செய்தவர்களையே” கவிதை மரபு பற்றிய ஆய்வுக்குப் பொருளாக்க வேண்டும். அத்தகைய ஒரு பரம்பரையையும் அவர் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. அப்பட்டியல் சின்னத்தம்பிப் புலவருடனேயே (1716-1780) தொடங்குகிறது.

“ஈழமண்டலத்திலே நல்ல பேரறிஞராய்க் கவித்துவ சாமர்த்தியத்திலே தலை சிறந்தவர் சின்னத்தம்பிப் புலவர். இவர் காலத்தினாலும் முற்பட்டவர். இவருக்கு அடுத்த படியில் வைத்து எண்ணுதற்குரிய புலவர் முத்துக்குமார கவிராச சேகரர்..... முத்துக்குமார கவிராச சேகரருக்கு அடுத்த படியில் சொல்லக் கூடியவர் இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியார்.....அடுத்து, உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர் வரத்தக்கவர்”

என்று கூறி இப்பரம்பரையின் தொடர்ச்சியாகச் சோம சுந்தரப் புலவரையும் எடுத்துக்காட்டி முடித்துக் கொள்கிறார். 1964-ல் வெளியான இந்நூலில் பண்டிதமணி அவர்கள் சோம சுந்தரப் புலவரின் (1878-1953) பின்னர் வந்த புலவர்களையும் (சருக்கமாகச் சொன்னால் 1950, 60-களிலே எழுதிக் கொண்டிருந்த புதுமைக் கவிஞர்கள் எவரைத்தானும் பெயர் சொல்லிக் குறிப்பிடவில்லை

யெனினும், கவித்துவப் பாரம்பரியத்தின் ஊற்றுக் கால்களாகக் கொள்ளப்படும் பல புலவர்களை (உ-ம் அரசகேசரி போன்றோரை)ச் சேர்த்துக் கொள்ளாது விட்டுள்ளாரென்பதையும் கவனித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

பண்டிதமணியை எதிர் நோக்கிய பிரச்சினை இக் கட்டுரையில் ஆராயப்பட வேண்டிய ஓர் அடிப்படையான பிரச்சினையாகும். கவித்துவ ஆற்றலில் நேரடிச் சம்பந்தமற்ற செய்யுள் ஆக்கங்களை இயற்றியோரையும், புலவர்கள் என்றும் அவர்கள் ஆக்கமரபும் தமிழ்க்கவிதை மரபோன்றும் கொண்டாடும் மரபு எவ்வாறு தோன்றிற்று என்றும் அதற்குக் காரணமாக இருந்த இலக்கியக் கோட்பாடு யாது என்பதையும் அறிந்து கொள்ளல் வேண்டும். இல்லையெல் பண்டிதமணி சேர்த்துக்கொண்ட புலவர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள விரும்பாத புலவர் பலரையும் தொகுத்து ‘‘ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்’’ இதுதான் என்று முன்வைத்த பழமை பேண மரபினையும் விளங்கிக் கொள்ள முடியாது போய்விடும்.

ஈழத்தின் தமிழ்க்கவிதைப் பாரம்பரியம் பற்றி ஆராய முனையுமெவரும் தம் கணிப்பிற் கொள்ள வேண்டிய ஒன்று, தற்காலக் கவிதை மரபேமேலாண்மை செலுத்தும் இன்றைய சூழலிலும் பாரம்பரியக் கவிதை மரபு சமூக அத்தியாவசியத்துடன் பேணப்படும் பண்பாகும். 1946, ஆடிமாத, மறுமலர்ச்சி இதழில் அ. செ. முருகானந்தம் சோமசுந்தரப் புலவர் பற்றி எழுதியுள்ளதை இங்கு நினைவுகூரல் அவசியமாகின்றது.

‘‘நவாலியூர்ப் புலவர் பொது சனங்களிடையே பெற்றுள்ள பிராபல்யம் அளவு யாழ்ப்பாணத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் தெய்வங்களிடையேயும் பெற்றிருப்பாரோ என்று எனக்கு ஒரு சந்தேகம். ஏனென்றால் அவ்வாறு தொகையில் தெய்வங்கள் பேரில் தோத்திரப் பாக்களும், பதிகங்களுடாகப் பாடித் தள்ளியுள்ளார்.’’

“புலவருடைய இலக்கியச் சிருஷ்டிகளை விட பொது வைபவங்களுக்குப் பாடிக் கொடுத்த வாழ்த்தும், வரவேற்பும், வந்தனோபசாரமும் மிக அநேகம்.”

1946-ல் நிலவிய பண்பு இன்றும் தொடர்ந்து காணப்படுகிறது. 1946-ல் சோமசுந்தரப் புலவர் இலக்கிய நுகர்ச்சிக்கும் முற்று முழுதான சமூகக் காரண நுகர்வுக்கும் வேண்டிய பாடல்களை இயற்றினார். இன்றுள்ள முக்கியமான கவிஞர்கள் சரமகவிகளும், வாழ்த்துப் பாக்களும் கிராமத்துக் கோவிலிலுள்ள சுவாமி மீது ஊஞ்சலும், திருப்பள்ளி எழுச்சியும் பாடுவதில்லையென்றாலும் அந்த ஆக்க மரபு இன்றும் போற்றப் படுவதைக் காணலாம். இது கரண நிலைத் தேவையாக இருக்கலாம். ஆனால் இது இன்னும் நிலவுகிறது. இது யாழ்ப்பாணச் சமுதாயம் நவீனமாக்கத்தின் பின்னர் தொடர்ந்து பேண விரும்பும் இரு இணைப்பாடான நிலைமையின் இலக்கிய வெளிப்பாடாகும். இந்த மரபு முற்று முழுதாகக் கவிதை சாராதது என்று கூறிவிட முடியாது. ஏனெனில் இத்தகைய ஒரு சரமகவி, வாழ்த்துப்பா மரபு காரணமாகத்தான் நாடக நடிகன் கரவெட்டி எம். வி. கிருஷ்ணாழ்வாரின் கவித்துவம் தெரிய வந்தது.

3

இத்தகைய வரையறைகளுக்கிடையேதான் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை மரபின் வரு நெறிகளையும், செல் நெறிகளையும் கண்டறிந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. மேற் சென்ற பகுதியிலே கூறப்பட்டுள்ள பிரச்சினைகளுக்கான விளக்கத்தை ஓரளவேனும் பெறத்தக்க வகையில் நமது அணுகுமுறைகள் அமைவது அத்தியாவசியமாகும்.

அத்தகைய ஓர் ஆய்வானது செய்யுள் மரபையோ, கவித்துவ சக்தியையோ மாத்திரம் காட்டுவதாக
ஈ. த-11

அமையாது. இலக்கியச் சிந்தனைகள், அவற்றிற்கான சமூகப் பின்னணி சிந்தனைகளின் உய்த்துணர்விலும், வெளிப்பாட்டிலும் தொழிற்பட்ட அழகியல் அடிப்படைகள் ஆகியனவற்றையும் சிறிதளவேனும் எடுத்துக் காட்டுவதாக அமைதல் வேண்டும்.

அவ்வாறாயின் அத்தகைய ஓர் ஆய்வு பின்வருவன வற்றை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தெளிவுபடுத்துவனவாக அமைதல் வேண்டும்.

- (அ) ஈழத்தின் இலக்கிய உருவாக்கத்திற் கவிதை/செய்யுளுக்கிருந்த இடம்.
- (ஆ) இந்த இலக்கிய உருவாக்கத்தின் சமூகவியல் அடிப்படைகள்; இச்சமூக அடிப்படையின் இலக்கியத் தேவைகள்.
- (இ) இலக்கியத் தேவைகள், அழகியற்றொழிற் பாடுகள் ஆகியவற்றின் ஊடாட்டமும், அந்த ஊடாட்டத்தினடியாகத் தோன்றிய ஆக்கங்களும், அந்த ஆக்கங்களை இயற்றிய வர்களும்.

இந்தக் கண்ணோட்டம் வரலாற்றுப் பின்னணியில் காலமும் கருத்தும் இயங்கியல் நெறியில் ஒன்றை மற்றது பாதித்த முறைகளினைக் கோடிட்டுக் காட்டிச் செல்வதாகவமைதல் வேண்டும்.

அத்தகைய ஒரு விரிவான ஆய்வினை இங்கு மேற்கொள்ளாது, இவ்வணுகுமுறை நெறி நின்று ஆனால் சுருக்கமாக வரலாற்றுச் சக்திகளின் மேலாண்மையைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகவே இக்கட்டுரை அமையும்.

எத்தகைய சுருக்கமான கட்டுரையானாலும் கவிதை வளர்ச்சியின் கால கட்டங்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வதவசியமாகும். ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியத்திற் பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம்

சங்ககாலம், யாழ்ப்பாணத் தமிழ் வேந்தர்காலம் (1216—1621) போத்துக்கேயர் காலம் (1658—1796) ஆங்கிலேயர் காலம் (1796—1947) தேசிய எழுச்சிக் காலம் (1948—) எனப் பிரித்துள்ளார். இந்நூலின் முதற் கட்டுரையில் இத்தகைய முறையிற் காலகட்டங்களை வகுப்பதிலுள்ள இடர்ப்பாடுகளை எடுத்து விளக்கி, போத்துக்கேய ஒல்லாந்த காலங்களின் இலக்கிய உருவாக்கத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஒன்றாக நோக்கப்பட வேண்டுமென்றும் அதே காரணத்துக்காக ஆங்கிலேயர் காலம் எனப்படுவது நான்கு முக்கிய உப கட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் தேசிய இலக்கிய காலம் 1956 முதலே கணக்கிடப்படல் வேண்டுமெனவும் எடுத்துக் கூறியுள்ளேன்.

இந்த வரலாற்றுப் பின்னணி பற்றிய பிரக்ஞையுடன் சமூகத்தின் தனித்துவமான கவிதைப் பாரம்பரியத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சியை நோக்குவோம்.

4

இலங்கையின் தனித்துவமான தமிழிலக்கியத் தோற்றத்துக்கும், இலங்கையில் தமிழர்களின் தனித்துவமான அரசவதிகாரதாபனத்துக்கும் தொடர்பு உண்டு. யாழ்ப்பாண அரசின் தோற்றத்துக்கும், ஆரியச் சக்கரவர்த்தி கால இலக்கியத்துக்கும் காலசம்பந்த மாத்திரமல்லாமல் அதிகார நிர்ணயம் பற்றிய தொடர்பு முள்ளது. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் கால இலக்கியத்தை நோக்கும் பொழுது வரலாற்றுணர்வுடன் இயற்றப் பெற்ற நூல்களே பெருமளவு முக்கியத்துவம் பெறுவதை அவதானிக்கலாம். அந்த வரலாறு, காலத்தின் தன்மைக்கேற்ப ஐதீகச் சார்பானதாயிருந்தால் அவற்றை வெறும் புராணங்களென்று ஒதுக்கி விட முடியாது தக்கிணகைய புராணம், கோனேசர் கல்வெட்டு, வையாபாடல், கையாயமாலை ஆதியன இலங்கையில் அப்பொழுது தோன்றியிருந்த புதிய அரசி

யலுருவாக்கமொன்றினது (அதாவது யாழ்ப்பாண அரசின்) இலக்கிய வெளிப்பாடாகும். மற்றைய இலக்கியங்களுள் முக்கியமானவை கண்ணகி வழக்குரை கதிரைமலைப்பள்ளு, இரகுவம்சம், செகராசசேகரம் என்பனவாகும். முதலிரண்டும் இலங்கையின் மதவழிபாடுகள் பற்றியவை. செகராச சேகரம் வைத்தியநூல், இரகுவம்சம் வடமொழி முதலூலின் மொழி பெயர்ப்பு.

மேலே குறிப்பிட்ட நூல்கள் இக்கால கட்டத்திலே இயற்றப்பெற்றன என்று கூறும்பொழுது தமிழ்நாட்டிலிருந்து இங்கு வந்து வழக்கிலும் கல்விப் பயிற்சியிலும் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்த பேரிலக்கிய, சிற்றிலக்கிய நூல்களுக்கும், இலக்கண நூல்களுக்கும் மேலாக இவை இங்கு எழுதப்பட்டன என்பதே கருத்தாகும். தமிழகத்தின் தலை சிறந்த இலக்கிய இலக்கணப் படைப்புகள், தமிழ் கூறும் நல்லுலகின் ஒரு பகுதியாக விளங்கிய இலங்கையில், குறிப்பாக இலங்கையின் வடபகுதியிற் பயிலப்பட்டு வந்தன என்பதற்கு சாட்சியாக அமைவது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பழந்தமிழ் நூற்பதிப்பு முயற்சிகளின் பொழுது பயன்படுத்திய யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ஏட்டுப்பிரதிகளாகும் கந்தபுராணம் முதல் கம்பராமாயணம்வரை தொல்காப்பியம் முதல் நேமிநாதம் வரை பெரும்பாலான நூல்களுக்குரிய ஏடுகள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தும் பெறப்பட்டன வென்பது அவ்வந்நூல்களின் பதிப்புரைகளிலிருந்து தெரிய வருகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் இவ்வேட்டுப் பிரதிகள் எவ்வாறு கிடைத்தன, இவை எங்கிருந்து கொண்டுவரப்பட்டன, இவற்றின் மூலப்பிரதிகள் எங்கிருந்தன, பிரதியெடுப்பு எவ்வாறு நடைபெற்றது என்பது போன்ற வினாக்களுக்கு விடையிறுக்க முனையும்பொழுது, யாழ்ப்பாணத்தில் நிலையான தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியமொன்று நிலவி வந்துள்ளது என்பதும், அந்தப் பாரம்பரியத்தின் தன்மைகளின்படி தமிழ்க்கல்விக்குப் பொதுவாகப் பயன்பட்ட இலக்கிய, இலக்கண நூல்களுக்கு மேல், இலங்கையின் தனித்துவமான சமூகப் பண்பாட்டு உந்துதல்களுக்கு இட

மனிக்கும் இலக்கியங்களே இங்கு தோன்ற வேண்டியிருந்தது என்பதும் தெரியவரும்.

ஆனால் சோதிட நூலையும், தலபுராணத்தையும், ஐதிகக் குறிப்பினையும் இலக்கியம் என்ற உணர்வுடன் தோற்றுவிக்கும் உணர்வு எவ்வாறு ஏற்பட்டது என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

இப்பிரச்சினைகளுக்கான திறவுகோலாயமைவது இக்காலகட்டத்தில் தமிழகத்தில் இலக்கியம் பற்றி நிலவிய கருத்துக்களாகும்.

ஈழத்தில் தமிழில் தனித்துவமான அரசு உருவாக்கம் 14-ம் நூற்றாண்டிலே நிகழ்கிறது. 14-ம் நூற்றாண்டிலே புலவன் பற்றியும், புலவனது ஆக்கம் பற்றியும், செய்யுள் பற்றியும் தமிழில் எத்தகைய கருத்துக்கள் நிலவின என்பதை அறிவதற்கு நன்னூல், வெண்பாப்பாட்டியல் ஆகிய நூல்கள் உதவுகின்றன, 12-ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கும், 13-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திற்கும் உள்நிற்கும் காலப் பகுதியிலேயே மேற்குறிப்பிட்ட இந்நூல்களும் தோன்றுகின்றன. செய்யுள் பற்றிய நன்னூல் சூத்திரம் (268) இலக்கிய ஆக்கத்தை அவயவிக் கோட்பாட்டினடிப்படையில் நோக்குவதாக, அணியைப் பொருளிலிருந்து பிரித்துப் பார்ப்பதாக, இலக்கிய ஆக்கம் 'உணர்வினின் வல்லோருக்கே' (அதாவது கல்வியறிவினால் செய்யுளியற்ற வல்லோருக்கே) உரியதென்று கூறுகிறது.

செய்யுள் சொற்களாலானதென்றும், சொற்கள் எழுத்துக்களாலானதென்றும், செய்யுளுக்கான எழுத்துக்களுக்கு வருணம் வகுக்கலாமென்றும், இன்ன இன்ன எழுத்துக்கள் இன்ன இன்ன வருணத்தைச் சார்ந்தனவென்றும், இன்ன நட்சத்திரத்துக்கு இன்ன எழுத்துப் பொருந்தும் என்றும், இவ்வாறாக எழுத்துக்களை வகுத்துள்ளமையை நோக்கும் பொழுது செய்யுளாக்கமென்பது கவித்துவத்தின் பிரவாகம் அன்று என்றும், அது பிரக்ஞை பூர்வமாகக் கட்டியெழுப்பப்

பட வேண்டிய நுண்ணிதான கட்டிடம் என்பதும் தெரிய வரும்.

புலவர்களை வெண்பாப் பாட்டியல் நான்கு வகையாக வகுக்கும் (கவி, கமகன், வாதி, வாக்கி). கமகன் என்போன் ஞாபகத்தாலேனும், கல்விப் பெருமையாலேனும் எப்பொருளையும் கூறுவோன். ஏது, மேற்கோள் எடுத்துக் காண்பித்து தன்கோட்பாட்டை நிலைநிறுத்துவோன் வாதி. நான்கு புருடார்த்தங்களும் தம்மில் விரவாமல் கேட்போர் விரும்ப இலக்கணத்தை யாதல், இலக்கியத்தை யாதல் செஞ்சொல்லால் விளக்கஞ் சொல்வோன் வாதியாவான். கமகன், வாதி, வாக்கி என்போரை புலவர் எனும் கருத்து வட்டத்துட் கொண்டுவர வேண்டியிருந்தமையின் சமூகப் பின்னணி முக்கியமானதாகும்.

கவிதைகளை வகுத்துள்ள முறைமையும் அக்காலத்திற்கு கவிதை பற்றி நிலவிய கோட்பாடுகளை எடுத்துக் காட்டுவதாகவுள்ளது. வெண்பாப் பாட்டியல் “கவிகள் தாம் ஆசு. மதுரமே, சித்திரம், வித்தாரம் எனப் பேசுவோர் நால்வர்க்கும் பேர்” ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரகவி, வித்தாரகவி ஆகியோருக்குத் தரப்படும் வரைவிலக்கணங்களைப் பார்க்கும்பொழுது அவர்களது ஆக்கங்கள், சங்க இலக்கியங்கள், தேவார பாசுரங்கள், கம்பராமாயணம் போன்றகவிப்பேற்றாக்கங்களிலிருந்துபெரிதும் வேறுபட்டன வென்பதும் சோழர் காலத்துப் பிற்பகுதி பாண்டியர்காலம் விஜயநகர காலச் சிற்பங்கள் போன்று மிதமிஞ்சிய வேலைப் பாடுகளும், சித்திர நுணுக்கங்களும் கொண்ட ஆக்கங்களே என்பதும் தெளிவாகிறது. எழுத்துக்களுக்குச் சாதி கற்பித்த இலக்கியக் கோட்பாட்டினடியாகத்தான் இக் ‘கவிதை’களும் ‘கவி’களும் தோன்றினர்.

மேலும் இக்காலத்திலே தோன்றிய இலக்கியங்களை நோக்கும்பொழுது உரையாசிரியர்களையும், யாப்பமைதி பெறத் தத்துவ இலக்கண சிந்தனைகளைப் பொறித்

தோரையும், இலக்கிய கர்த்தாக்களாகவே கொள்ள வேண்டியிருந்தது என்பது தெரிய வரும்.

இத்தகைய இலக்கியச் செல்வாக்கினிடையேதான் இரகு வமிசமும், தக்கண கைலாசபுராணமும் தோன்றின.

பிரபந்தங்களையேபிரதான இலக்கிய வடிவங்களாகவும், தொடர்நிலைச் செய்யுளை அளவு கொண்டு அகலக் கவியாகவும் பார்த்த ஓர் இலக்கியக் கோட்பாட்டின் பின்னணியிலே தோன்றியவையே ஈழத்தின் முதற்கட்டக் கவிதை இலக்கியங்கள்.

இந்தப் பண்புகள்தான் ஈழத்து இலக்கியத்தின் அடிக்கற்களாக அமைந்தன. இதனாலேதான் மகாவித்துவாண்களையும், உரையாசிரியர்களையும் இவர் போன்ற பிறரையும் புலவர்கள் என்று கொள்ளும் மரபு தோன்றிற்று. ஆரம்பத்திலேயே இப்பண்பு காணப்பட்டதனாலேதான் அந்தப் பாரம்பரியம் போற்றப்படும் சமூகங்களிலே அத்தகைய 'புலவர்'களும் போற்றப்படுகிறார்கள், தேவைப்படுகிறார்கள்.

இத்தகைய இலக்கியக் கோட்பாட்டினடியாகத் தோன்றும் செய்யுளிலக்கியங்கள், கம்பன் கோதாவரியினிற் கண்ட சான்றோர் கவி போன்றல்லாது, சரியுறத் தெளிவற்றதாய், தண்ணென்ற ஓசையோடு தட்டச் செல்லும் பண்பற்றதாய், சித்திர வேலைப்பாடுகளுக்கு இடமளிப்பதாய், கருத்துத் தட்டாமாலை ஆட்டங்களுக்குமிடங் கொடுப்பதாய், "சொல்லணி, பொருளணி நிரம்பி அரிதின் உணர்த்தப் பாலனவாகிய சொற்றொடர்கள் பொலியப் பெற்று விளங்குவனவாகவே" இருக்கும்.

ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையின் தொடக்கமே இத்தகைய செய்யுளியற்றற் பாரம்பரியமாக இருந்து விட்டதனால் உண்மையான கவிஞர்களிலும் பார்க்க மகாவித்துவாண்களும், அவர்கள் போன்றோரும் தம் வித்துவச் செருக்கைக் காட்டுவதற்கு இச் செய்யுள் மரபு இடமளித்தது.

கவிதையை மாத்திரமே தமது இலக்கிய வெளிப்பாட்டுச் சாதனமாகக் கொள்ளும் ஒரு பரம்பரை தோன்றும் வரை (அத்தகைய பரம்பரை பாவலர் துரையப்பாப் பிள்ளை காலம் முதலே ஈழத்துத் தமிழிலக்கியப் பரப்பிற் காணப்படுகின்றதெனலாம்.) செய்யுளியற்றல் என்பது பரீட்சை வழி வரும் திறனாகவே கருதப்பட்டது. ஈழத்தின் கவிதை மரபினை எதிர்நோக்கி நிற்கும் பிரச்சினைகளி லொன்றெனச் சற்று முன்னர் குறிப்பிடப் பெற்ற இரு கிளைப்பாடு இன்னும் தொடர்ந்து நிலவுவதற்குக் கவிதை யின் தோற்றம் பற்றிய வெண்பாப்பாட்டியற் கருத்துக்களும் காரணமென்பது இப்பொழுது ஓரளவு தெளிவாகிறது.

இவ்வடிப்படைக் கோட்பாட்டியைப் விட அக்காலத் திலே நிலவிய செய்யுள் மரபு பற்றிய கருத்துக்கள் இன்னொரு வகையிலும் ஈழத்திற்குப் பொருந்துவதாக அமைந்தது.

சமூகத்தில் நிலவும் அதிகார முறைமைக்கும், இலக்கிய வகைகளுக்கும் தொடர்புண்டு என்பது இப்பொழுது, வலியுறுத்தப்பட்டுவரும் சமூக-இலக்கியக் கோட்பாடாகும். இந்தக் கருத்தினை மையமாகக் கொண்டே ஓரளியன் கோல்ட்மான் நாவல் இலக்கியம் பற்றிய தமது கருத்தினை விரித்துக் கூறியுள்ளார்.

தமிழ்ச் செய்யுட் பாரம்பரியத்தினை எடுத்து நோக்கும் பொழுது அரசின் தோற்றத்திற்கும், அகவலிற் பயிலும் வீரப் பாடல்களுக்கும், பின்னர் அதிகார முழுமையுடைய பேரரசுத் தாபிதத்துக்கும் தொடர்ச் சிக்கும் காப்பிய இலக்கியங்களுக்கும் கால சம்பந்தம் நிலவுவதை அவதானிக்க முடியாமலிருக்க முடியாது. அந்தப் பேரமைப்புச் சிதைவுறத் தொடங்கியதும் முன்னர் அரசனையும், அவன் போன்ற தெய்வத்தையும் பாடப் பயன்படுத்தப் பெற்ற இலக்கிய வடிவங்கள் பின்னர் குறுநில மன்னர்களையும், நிலப்பிரபுக்களையும் புகழ் வதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பொழுது அச் சிறுநிலை

ஆளுநர்கள் பெருந்திருப்தியடைந்தனர். பேரரசு போனதும் காவியம் சிதைந்தது. சிற்றரசர்கள் போன்று சிற்றிலக்கியங்களே கோலோச்சத் தொடங்கின. பாட்டியல் நூலார் வருணத்துக்கும், பதவிக்குமேற்ப பாக்களையும், இலக்கிய வகைகளையும், பாடற்றொகைகளையும் நிர்ணயித்துள்ள முறைமை கூர்ந்து நோக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். உதாரணமாக பன்னிரு பாட்டியலில் வெண்பா அந்தணர்களுக்கும், ஆசிரியம் அரசர்க்கும், கலி வணிகர்க்கும், வஞ்சி எஞ்சியுள்ள வேளாண் சாதியினருக்குமுரியதெனக் கூறப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ‘அந்தச் சாதிக் கந்தப்பாவே தந்தனர் புலவர் தவிர்ந்தனர் வரையார்’ என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கலம்பகம் என்னும் இலக்கிய வகையின் பாடற்றொகை அமைய வேண்டிய முறைமையையும் அந்நூல் கூறிச் செல்கிறது. (தேவர் 100, முனிவர் 95, அரசர் 90, அமைச்சர் 70, வணிகர் 50, வேளாளர் 30, பன்னிரு பாட்டியல் 14 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்று கருதுவர்) 13 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் தமிழ்நாட்டின் ஆட்சிச் சிதறலுக்கும் சிற்றிலக்கிய வகைகளின் விருத்திக்கும் தொடர்பிருப்பது இப்பொழுது புலனாகலாம்.

ஈழத்தில் தமிழ்ப் பகுதிக்கான தனிப்பட்ட அரசு உருவாக்கம் இக்காலத்திலேயே (14 ஆம் நூற்றாண்டில்) நிகழ்ந்தது. ஆனால் இவ்வுருவாக்கம் தமிழ் நாட்டில் அரசுவுருவாக்கம் ஏற்படுத்திய உணர்விறுக்கத்தினை ஏற்படுத்தியதாகக் கொள்ள முடியாது. அதாவது தமிழகத்தில் மூவேந்தர்கள் தனித்தும் ஒருமித்தும் ஏற்படுத்திய உணர்வொருமை, பற்றுறுதியிறுக்கம் போன்ற ஓர் உணர்வு நிலையினை யாழ்ப்பாண அரசு மக்களிடத்தே ஏற்படுத்தவில்லை. அப்படியான உணர்வுத் தளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அந்த அரசு ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்ததாகக் கூறமுடியாது* யாழ்ப்பாணத்து அரசு பரம்பரை

* இலங்கைச் சிங்கள மக்களிடையே இந்த உணர்விறுக்கம் பெரிதும் காணப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பண்பாட்டுத்தளத்தை நிறுவவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்த நிலப்பிரபுக்களை மீறிய, பிரதேசப் பொதுவான ஓர் அரசு ஈடுபாடு யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவியதாகத் தெரியவில்லை. கைலாயமாலை, வையாபாடல் யாழ்ப்பாண, வைபமாலை போன்ற வரலாற்றிலக்கியங்களை நோக்கும் பொழுது யாழ்ப்பாண அரசின் உருவாக்கத்திற் பிரதேச நிலப்பிரபுக்களும், சாதிக்குழுமங்களும் முக்கிய இடம்பெறுவதை காணலாம். யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் பல்வேறு முதலி குடும்பங்களே நிலப்பிரபுத்துவமையங்களாக விளங்கின (இந்த அமிசம் யாழ்ப்பாணத்து நிலவுடைமையை மட்டக்களப்பு நிலவுடைமையிலிருந்து பிரித்துக் காட்டுவதாகும்).

யாழ்ப்பாண அரசின் மேற்கூறிய பண்புகள் காரணமாக அதன் அரசியலடிப்படை கவிதையாக்கத்துக்கான ஓர் உணர்ச்சி உந்துதலை ஏற்படுத்தவில்லை என்றே கருத வேண்டும்.

இக்காலத்தில் நிலவியதாகக் கொள்ளப்பட்ட கவிதையாக்கக் கருதுகோள்களை முன்னர் பார்த்தோம். செய்யுளியற்றல் என்பது பிரக்ஞை பூர்வமாக மேற்கொள்ளப்பட்டு, உணர்வின் உந்துதலிலும் பார்க்க அறிவின் தொழிற்பாட்டுக்கு அதிக இடம் கொடுப்பதாக வமைந்த முறைமையினை நோக்கினோம். யாழ்ப்பாண அரசுக் காலத்தின் முக்கிய இலக்கிய ஆக்கமென்று கூறப்படத்தக்க இரகுவம்சம் மேற்கூறிய பண்புகளுக்கு உதாரணமாக

இப்பொழுதும் காணப்படுகின்றது. 1815-ல் கடைசிச் சிங்கள அரசாட்சி (ஆண்ட மன்னர்கள் நாயக்க மன்னர் வழியாகவிருந்தாலுங்கூட) அகற்றப்பட்ட பின்னர், அரசுரிமை கோரிக் கிளம்பிய சிங்களத்தலைவர்கள் முத்துசாமி, கண்ணுசாமி என்ற (நாயக்க வமிசப்) பெயர்களைத் தமக்குத் தாமே சூட்டிக் கொண்டனர் எனும் வரலாற்றுண்மையை பேராசிரியர்குமாரிஜயவர்த்தன எடுத்துக்கூறியுள்ளார்.

விளங்குகிறது. கருத்துக்களை எத்துணை சாதுரியத்துடன் இலைமறைகாயாக எடுத்துக் கூற முடியுமோ, அத்துணை சாதுரியத்துடன் கூறப்படுவனவற்றையே சிறந்த செய்யுளாகக் கொள்ளும் பண்பினைக் காணலாம்.

யாழ்ப்பாண அரசுக் காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்களின் இலக்கிய நெகிழ்வின்மையை எடுத்து கூறும் அதேவேளை வையாபாடல் போன்ற நூல்களில் கதைப்பாடல்களுக்குரிய ஒரு நெகிழ்ச்சியான நடை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதையும் கூறதல் அவசியம்.

(உ-ம்)

காவலவர் வங்கிஷத்தோன் தேவராஜன்
கதித்திடு நற்கிளை காத்தான் சோழதேவன்
ஏவர்களும் புகழ் கந்தவனத்தான் என்பேன்
இவர்கள் செட்டிகுளப்பதியின் முதன்மையானார்

ஈழத்து இலக்கியப் போக்கின் ஒரு முக்கியமான அமிசத்தை வலியுறுத்தும் வகையிலமைந்துள்ளது கண்ணகி வழக்குரை எனும் காவியமாகும். இது யாழ்ப்பாண அரசன் ஒருவனாற் பாடப்பட்டதா அறேல் அடுத்து வரும் போத்துக்கேய காலத்திற் பாடப்பட்டதா என்ற ஒரு பிரச்சினையுள்ளது. இந்நூலின் ஆசிரியரை அரசராகக் கொள்வதற் சில இடர்ப்பாடுகள் உள்ளன. அரசராகக் கொள்ளின் அந்த அரசு அதிகார வரன்முறையொதுக்கம் கொண்ட ஒன்றாக இருந்தது என்றும் கூறமுடியாது.

கண்ணகி வழக்குரை கண்ணகி கோவலன் கதையின் இலங்கைநிலைப்பட்ட ஐதீகங்களை எடுத்துக் கூறுகின்றது. அதுவும் இரகுவமிசம் போலல்லாது தெளிவான கதையோட்டத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் ஒரு நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதன் நடையும், அமைப்பும் அது நாட்டார் இலக்கிய நடையினின்றும் பெயர்த்தெடுக்கப்படாத ஒன்று என்பதைக் காட்டுகின்றது. இத்தகைய ஒரு நாட்டார் இலக்கியப் பாசம்பரியம் இரகுவம்சம் போன்ற 'சொல்லணி, பொருளணி நிரம்பி அரிதுள்

உணர்த்தப் பாலனவாகிய சொற்றொடர்கள் பொலியப் பெற்ற' கவிப்பாரம்பரியத்துடன் சமாந்தரமாக நிலவிற்று என்பதைக் காணலாம்.

இந்தப் பாரம்பரியத்தைக் கத்தோலிக்கர் நிறையப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதைச் சிறிது பார்ப்போம். ஆனால் சைவமீட்புக் காலத்திலே இந்த மரபு அழுத்தம் பெறாதிருப்பதைக் கவனித்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

பாட்டியல் கூறும் பிரபந்த மரபு கோயில்களைப் பாடுவதற்கும் உதவிற்று. கைலாயமாலை, கதிரைமலைப் பள்ள ஆதியன இதற்கு உதாரணங்களாகும். கைலாய மாலையின் அமைப்பு (கலிவெண்பாவில் யாழ்ப்பாணத்தின் வரலாற்றைக் கூறித் தொடர்ந்து நல்லூர்க் கயிலாய நாதரின் வரலாறு கூறுவது) நாட்டார் பாடல் மரபிலிருந்தும் பெரிதும் விடுபட்டதல்ல என்பதைக் காட்டுவதாகவே யுள்ளது. கைலாயமாலை வையாபாடல் போன்ற பாடல்களில் யாழ்ப்பாணப் பேச்சுவழக்குச் சொற்கள் பல வருவதைக் காணலாம்.

போத்துக்கேயத் தாக்கம் ஏற்படுவதற்கு முன்னர் நிலவிய செய்யுட் பாரம்பரியம், ஈழத்தின் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தின், சமூக இலக்கியத் தேவைகளுடன், அதிகாரவைப்பு நிலையுடன் இயைந்திருந்தமை இதுவரை ஒருவாறு சுட்டிக் காட்டப்பெற்றது.

5

போத்துக்கேய ஒல்லாந்த ஆட்சிக் காலங்களில் ஈழத்துக் கவிதை மரபு யாது? எனும் வினாவுக்கு விடையளிப்பதற்கு முதலில், சிறிஸ்தவம் ஏற்படுத்திய பண்பாட்டுத் தாக்கம் யாது என்பதனை அறிதல் வேண்டும்.

போத்துக்கேய ஆட்சிக்காலத்தில் அரச அங்கீகாரத்துடன் பரப்பப் பெற்ற நோமன் கத்தோலிக்கம் பெரும்பான்மையும் இந்து மதத்தின் (இங்கு சைவத்தின்) பெரும் பாரம்பரியத்தை பின்பற்றாதோரிடையே

தான் பரப்பப்பட்டது. மிகச் சிறுப்பான்மைதான் நிலப்பிரபுத்துவ மட்டத்திலும் பரப்பப்பட்டது. எனவே கத்தோலிக்க இலக்கியங்களில் மிகச் சிலவே தொல்சீர் இலக்கியப் பாரிய முறையிலமைந்தனவாக உள்ளன. ஞானப்பள்ளு (ஆசிரியர் பெயர் தெரியாது, 1600-க்கு முன்) சந்தியோசுமையூர் ஞானப்பள்ளு (தெல்லிப்பனை பேதுறுப் புலவர்-1847) போன்ற நூல்களை இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் வரும் இலக்கிய வடிவங்கள் மூலம் கத்தோலிக்கம் பரப்பப்படுகிறது. ஆனால் ஈழத்தின் கத்தோலிக்கத்தின் இலக்கியச் செல்வாக்கை அதன் நாடகங்களிலும், ஒப்பாரி எனும் இலக்கிய வடிவிலுமே சிறப்புறக்காணலாம். கத்தோலிக்க மத அனுட்டானங்களில் மதத் தேவைகளுக்காக நாடகம் பயன்படுத்தப்படுவதுண்டு. மக்கள் நிலையில் கத்தோலிக்க உணர்வைப் பேணவும் வளர்க்கவும் மத ஒருமைப்பாட்டை வளர்க்கவும் நாடகங்கள் பெரிதும் உதவின. போத்துக்கேய காலத்திலேயே தோன்றியனவாகக் கொள்ளப்படத்தக்க கத்தோலிக்க நாடகங்கள் இன்று உள்ளனவா என்று இலக்கிய வரலாற்றுக்காலப் பிரச்சினை எழுப்பப் பெறலாம். ஆனால் ஈழத்துக் கத்தோலிக்க நாடக மரபு ஐபீரிய தீப கற்பத்து நாடக மரபைப் பின்பற்றியது என்றும், போத்துக் கேய மொழியில் நிலவிய கத்தோலிக்க மரபுவழிக் கதை களே நாடகமாக்கப்பட்டன என்றும் இத்துறையில் ஆராய்ச்சி செய்த கலாநிதி எம். எச். குணத்திலக கூறுவர். மூவிராசாக் கள் நாடகம், எண்டிறிக் ஒம்பரதோர் நாடகம் ஆதியன உதாரணங்கள்.

ஒப்பாரி என்பது ஒருவரின் மறைவின் பொழுது மரண வீட்டிற் குழுமியுள்ள பெண்களாற் பாடப்படுவது. மறைந்த வரின் இழப்பைத் தாங்கமுடியாத நிலையில் உணர்வுக் கோலங்கள் சொற் சித்திரங்களாக வெளி வரும் இப்பாடல் முறையில் நாட்டார் பாடலின் அடிப்படைக் கவித்துவத்தின் ஆற்றலைக் காணலாம்.

கிறித்துவ மரபில், கிறிஸ்துவின் சிலுவைப் பாடும், அவர் மீனடெழும்பியதும் மிக முக்கியமான அமிசங்களாகும், உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவிலேயே தெய்வத்தன்மையின் பூரணத்துவத்தைக் காணலாம். ஆனால் மனுக் குலத்துக்காக கிறிஸ்து பட்டப்பாட்டை சிலுவைப்பாடும், மரிப்பும் காட்டுகின்றன. ஏற்கெனவே ஒப்பாரிக் கவிமரபு நிலவிய தமிழ்ச் சூழலில் இந்தச் சிலுவைப்பாடும், மரிப்பும் அற்புதமான கவிப் பொருளாக அமைவது ஆச்சரியமன்று.*

புரட்டஸ்தாந்தம் இத்தகைய ஒரு ஆழமான மத உணர்வு நிலைப்பாட்டை ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் ஏற்படுத்தியதாகக் கூறமுடியாது. ஈழத்திற் புரட்டஸ்தாந்தத் தமிழ் இலக்கியப் பங்களிப்பினைப் பார்க்கும் பொழுது மொழி பெயர்ப்புகளும், பாடப்படுத்தகங்களும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றனவேயன்றி ஆக்க இலக்கியங்கள் அதிகம் பேசப்படுவதில்லை. தமிழகத்தில் இந்நிலை இருக்கவில்லை. புரட்டஸ்தாந்தத்தின் விக்கிர ஆராதனை, நிராகரிப்பு, சிந்தனை நிலைப்பட்ட பிரார்த்தனை ஆதியனவும் காரணமாகலாம்.

ஆனால் ஒல்லாந்த ஆட்சிக்காலம் என்று வரையறுத்துக் கூறப்படும் ஆட்சிக் காலத்திலும் கத்தோலிக்க இலக்கிய ஆக்கங்கள் தோன்றுகின்றன. நெல்லிப்பழை பூனேகசிங்க முதலியாரின் திருச்செல்வர் காவியத்தை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

6

ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியத்துக்கும், கிறிஸ்தவ மதத் தாக்கத்துக்கும், யாழ்ப்பாணத்துப் பிரபுத்துவ அசைவியக்கத்துக்கும் ஒரு தொடர்பு இருப்பதை

* கத்தோலிக்கத் தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்திலே ஒப்பாரி பெறும் முக்கியத்துவம் பற்றி எனது கவனத்தை முதன் முதல் ஈர்க்கச் செய்தவர் வணபிதா அ. சந்திர காந்தன் அவர்கள். அவருக்கு எனது நன்றி.

18-ம் நூற்றாண்டிலிருந்து தொழிற்படும் ஓர் இலக்கிய மரபு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இதனைச் சிறிது விரிவாக ஆராய்வோம். ஒரு மொழிக் குழுவினரின் சமூக அநுபவத்தின் ஆழ அகலத்துக்கேற்ற வகையிலேயே அவர்களின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் அமைந்திருக்கும். சமூக அநுபவம், வாழ்க்கை அமிசங்கள் யாவற்றையும் உள்ளடக்கியதாகவும் உள்ள பண்பாட்டினர் ஆற்றல்கள் யாவற்றையும் பயன் படுத்துவதாகவும் அமைந்தால், அந்த அநுபவத்தினடியாகத் தோன்றும் இலக்கியங்களும் ஆழமான வையாகவும், பண்பாட்டிற்கு புதிய பரிணாமங்களை ஏற்படுத்துவனவாகவும் அமையும். இளங்கோ, கம்பர், பாரதி காலத்திலே தமிழ்ச்சமூகத்தின் அநுபவங்களின் தன்மையை வரலாற்று நிலை நின்று நோக்கினால் இவ்வுண்மை புலனாக்கும். சொபொக்னிஸ், சேக்ஸ்பியர், வால்ட்விட்மன், இப்சன், தோஸ்தெவெஸ்கி, மயோகோவ்ஸ்கி போன்றோர் அத்தகைய அநுபவங்களைச் சித்திரித்தோரே.

ஈழத்துத் தமிழரிடையே கத்தோலிக்கம் ஏற்படுத்திய சமூக அநுபவம், ஏற்கெனவே நிலவிய முறைமையிலிருந்து பெரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. அது காலவரை இலக்கிய வட்டத்துள் வராதிருந்த மக்கள் மட்டத்தில் அது ஆழமாகப் பரவிற்று. பாரம்பரியச் செல்வாக்குடையோர் கத்தோலிக்கத்தினுள் வரவில்லை.

போத்துக்கேய ஆட்சி காரணமாகவும், கத்தோலிக்க மதத்தாலும், யாழ்ப்பாணத்திற் புதிய ஒரு பிரபுத்துவத்தை அரசியற்பலமும், சமூகவாய்ப்பும் கொண்ட ஒரு புதிய பிரபுத்துவத்தை தோற்றுவிக்க முடிந்தது. பழைய பிரபுத்துவத்தின் செல்வாக்கு இதனால் குன்றிக் கிடந்தது.

ஒல்லாந்த ஆட்சிக்காலம் வந்த பொழுது பாரம்பரியப் பிரபுத்துவம் முன்னர் ஒரு தடவை விட்ட பிழையை, இரண்டாவது தடவையும் விடவில்லை ஒல்லாந்த ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணத்து உயர்மட்ட நிலப்பிரபுத்துவம் இறப்பிறமாது மதத்தை பெயரளவில் ஏற்றுக் கொண்டது.

மதமாற்றம், அந்நிய பண்பாட்டுத் தொடர்பு ஆகியன தமது தனித்துவத்தையும், பண்பாட்டு அடிப்படையையும் ஊறு செய்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகத் தாம் உத்தியோகக் கிறிஸ்தவர்களாக இருக்கும் அதே வேளையில் சைவப்பண்பாட்டை வற்புறுத்தும் பாரம்பரியப் புலமைக்கும் இலக்கியத்துக்கும் ஊக்கமளித்தனர்.

இத்தகைய ஒரு நிலைப்பாடு இலக்கிய ஆக்கத்திற் பரிசோதனை முயற்சிகளை தோற்றுவிக்க உதவாது. மாறாக அவர்கள் கருத்தில் எது பாரம்பரியம் என்று காட்சியளிக்கின்றதோ அதனை அதன் சகல விகசிப்புக் களுடனும் போற்றும் ஒரு பண்பினையே வளர்க்கும்.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தின் இறுதிக் கூற்றிலிருந்து (பதினெட்டாம் இறுதிக் கூற்றிலிருந்து) சைவ மீட்பியக்கம் தொழிற்பட்ட காலம் வரையும் (பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டினிறுதி வரையும்) அதன் பின்னரும் (ஏறத்தாழ 1930 வரை) நின்று நிலைத்த ஈழத்தின் “தொல்சீஞ் இலக்கிய”ப் பாரம்பரியம் என்று கூறப்படத்தக்கதாய் அமையும் புலவர் பரம்பரையை நோக்கும் பொழுது இவ்வுண்மை புலனாகும்.

பாரம்பரியச் சைவத்தையும், அதன் மரபு நிலைநின்ற தமிழ் இலக்கியத்தையும் இலக்கிய ஆக்கங்களினாற் பேண முயன்றவர் வரதபண்டிதர் (1656—1716). ஆனால் இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் இப்பண்பைத் தொடரமுடியாமற் போயிற்று. அது ஒல்லாந்த ஆட்சி தொடங்கிய காலம், ஒல்லாந்த மதக்கோட்பாடு காரணமாக பிரபுத்துவம் தன்னை வெளிப்படையாக காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

பெயரளவில் கிறிஸ்தவர்களாகவும், சொல்லளவிற சைவர்களாகவும் (ஒரு கிறிஸ்தவரின் குறிப்புரையின்படி மாரீசக் கிறிஸ்தவர்களாக) வாழும் தன்மை ஒல்லாந்த ஆட்சிக் காலத்தின் நடு, இறுதிக் கட்டங்களிலேயே தொடங்குகிறது. ஆங்கில ஆட்சி வழங்கிய மத அநுட்டானச் சுதந்திரம் இந்த இரட்டை நிலையைக் கைவிட உதவிற்று.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் இன்றைய வளர்ச்சி நிலைக்குக் காரணமாகவுள்ள இலக்கிய மரபின் ஆசிரியர், மாணாக்கர் பரம்பரையில் முதலாவது இடம் பெறுபவர் கூழங்கைத் தம்பிரான் (இந்த ஆசிரிய மாணாக்க பரம்பரைகளை 1919-ல் வெளியிடப் பெற்ற நாவலர் விழா-மாநாட்டு மலரிற் காண்க) இவர் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு 1790-5-ல் வந்திருக்க வேண்டுமென்பர். இந்த இலக்கியப் பரம்பரைக்கு ஆதரவு வழங்கிய பிரபுத்துவத்தின் இரு கிளைப்பாட்டை கூழங்கைத் தம்பிரானே (1699-1795) உருவகப்படுத்தி நிற்கிறார். இவர் ஒருவரே நல்லைக்கலி வெண்பாவையும், யோசேப்புப் புராணத்தையும் எழுத முடிந்தமை இச்செல் நெறிக்குப் போதிய உதாரணமாகும். “யோசேப்புப் புராணம் முதலாம் நூலைப் பாடியவரும், நன்னூலுக்கு உரை கண்டவருமான கூழங்கையர், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு தமிழிலக்கிய கதியின் இயக்கத்திற்குக் காரணமான வித்துவ பரம்பரையின் ஆக்கத்திலே முக்கிய பங்கு கொண்டவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது” என்பர் கலாநிதி பொ. பூலோகசிங்கம் (நான்காவது தமிழ் மாநாட்டு மலர், 1974, பக். 77).

நாவலர் விழா மலரிலே தரப்பட்டுள்ள மூன்று ஆசிரிய மாணவர் பரம்பரைகளையும் நோக்கும்பொழுது ஈழத்தின் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ச் செய்யுளிலக்கியத்தில் முக்கிய இடம் பெறும் சகலரும் கூழங்கைத் தம்பிரான் வழிவந்தவரென நிலை நிறுத்தப் பெற்றுள்ளமை தெரியவரும்.

7

ஏற்கெனவே மேற்கோள் காட்டப்பெற்ற பண்டிதமணி சி கணபதிப்பிள்ளையின் கூற்றிற் சின்னத்தம்பி புலவரை “கவித்துவ சமார்த்தியத்தில் தலை சிறந்தவர்” என்று ஈ. த-12

கூறியுள்ளார். முன்னர் குறிப்பிட்டது போன்று, பண்டித மணியைப் பொறுத்தவரையில் கவிஞர் பட்டியல் மிக மிகக் குறுகிய ஒன்றே. சின்னத்தம்பிப் புலவர் (1716-80) முத்துக் கவிராசசேகரர் (1750-1851) இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியார் (1750-1840) உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர் (1830-1910) சோமசுந்தரப் புலவர் இவருள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைச் செய்யுட் பாரம்பரியத்தில் முதல் மூவருமே இடம் பெறுவர். பேணப்பட்டுள்ள இலக்கியங்களுள் இவர்களுடையனவே முக்கியமானவையெனலாம்.

இப்புலவர்களது ஆக்கங்களை நோக்கும் பொழுது இலக்கியப் பொருளிலோ, இலக்கிய வடிவங்களை கையாள்வதிலோ இவர்கள் புதிய நெறியை தோற்றுவித்தார்கள் என்று கூறிவிட முடியாது. மதத்தையும், பிரபுத்துவத்தையுமே இவர்கள் தமது கவிதைப் பொருளாகக் கொண்டிருந்தனர். ஈழத்துப் பிரபுக்களும், ஈழத்துக் கோயில்களும் போற்றப்பட்டுள்ளமையைத் தவிர இவர்களது பாடல்கள் சமகாலத் தமிழிலக்கியங்களின் பொதுவான கவிதைப் போக்கிலிருந்து வேறுபட்டன என்று கொள்ள முடியாது. பிற்காலத்தே நவீனத்துக்கு வழிவகுக்கும் கவிஞர்கள் போன்று, புதிய ஒரு உணர்திறனைக் (Sensibility) கவிதையில் உணர்த்தினார்கள் என்றும் கூற முடியாது. எனவே இவர்களின் கவிதையாக்கங்களை அக்காலக் கவிதை அழகியலின் அடிப்படைக்குள்ளேயே வைத்தே மதிப்பிடல் வேண்டும். அவ்வாறு நோக்கும் பொழுது இவர்களின் ஆக்கங்கள் கவிதா நிலைப்பட்டன என்பது புலனாகின்றதெனினும், அசாதாரண கவித்துவச் சிறப்புக் கொண்டனவென்று கூறிவிட முடியாது. இவர்களின் செய்யுள்களில் ஈழத்துக்கே உரித்தானது என்று குறிப்பிடத்தக்கதான (பின்னர் மஹாகவி, முருகையன் போன்றோரிடத்து காணப்படுவது போன்று) ஒரு தனித்துவமான உணர்திறனோ கவிதைத் தரிசனமோ (Poetic vision) இருப்பதாகக் கூறமுடியாது.

இக்காலத்துச் செய்யுளை வாசிக்கும் பொழுது அவற்றின் மரபு நிலைப்பாடு முக்கியமான ஒரு பண்பாக அமைவதைக் காணலாம் பாட்டியல், அணியியல் மரபின் இறுக்கமான தழுவுதலை இப்பாடல்களிற் காணலாம். இக்காலத்திலே உரைநூல்களை எழுதியோரும் தமிழ்ப் புலமைப் பாரம்பரியம் தவறா முறையிற் சில செய்யுட்கள் எழுதியுள்ளனர். ஆறுமுக நாவலர் முதல் சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் வரை இப்பண்பைக் காணலாம். உரைநடையில் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியிருந்த நெகிழ்வினைச் செய்யுளிலும் விட்டுவிடாது அதனைப் பாரம்பரியத்தின் இறுக்கத்துடன் போற்றினர் என்று கூறலாம் போலத் தோன்றுகிறது.

8

பாட்டியற் பாரம்பரியத்தைப் பேணிய சைவ மரபைப் பார்த்த நாம் ஈழத்தில் நவீன தமிழ்க் கவிதையின் தோற்றம் பற்றி நோக்குவதற்கு முன், ஈழத்தின் இஸ்லாமியத் தமிழ்ச் செய்யுளாக்க மரபினைப் பற்றியும் சிறிது நோக்குதல் அவசியம். சைவத் தமிழ் மரபினர் போன்றே இவர்களும் தமிழகத்துடன் நெருங்கிய இலக்கியத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியப் பரப்பிற் போற்றப்பட்ட அத்தனை இலக்கிய வடிவங்களிலும் (திருப்புசும், முனாஜாத்து நீரோட்டயமகந்தாதி புராணம்) ஈழத்துத் தமிழ்ப்புலவர்களும் பாடியுள்ளனர். பாட்டியல் வகைகள், யாப்புவடிவங்கள், அணி மரபு ஆகியவற்றைப் பொறுத்த வரையில் இவர்கள் ஒரே செய்யுள் மரபையே போற்றியுள்ளனர் என்பதைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். அசனாலெப்பைப் புலவரது (1870-1918) ஆக்கங்களையும் முகியத்தீன் புலவரது சாதுலிவிநாயகம் பதிப்பை (1914-யும் பார்க்கும் பொழுது, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டினிறுதியிற்றோன்றிய சைவ மீட்பு இயக்கத்தின் சைவமும் தமிழும் எனும் கோஷம் வெற்றியுறுவதற்கு

முன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் (குறைந்தது பட்டினப் பிரதேசத்தில்) முஸ்லிம் புலவர்களுக்கும், தமிழ்ப் புலவர்களுக்கும் கணிசமான உறவு இருந்தது என்பது தெரிய வருகின்றது.

செய்யுட் பாரம்பரியத்தைப் பொறுத்த வரையில் இவர்களின் பாடல்களில் சந்த நயமும், எளிமையும் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியனவாகும். ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியத்திற்றரப்பட்டுள்ள ஏழு இலக்கியப் புலவர்களின் ஆக்கங்களையும் பார்க்கும்பொழுது செய்யுள் மரபைப் பொறுத்த வரையில் இவர்கள் அக்காலத்துக்குப் பொதுவான மரபையே போற்றியுள்ளனரென்பதும், அந்தக் கவிதையாக்கத்தில் இவர்கள் திறன் மிக்கவர்களாய் பரிணமித்துள்ளனரென்பதையும் குறிப்பிடுதல் வேண்டும்.

இக்காலத்திற் சமாந்தரமாகக் காணப்பட்ட கிறிஸ்தவ இலக்கிய மரபின் தன்மைகளை ஏற்கெனவே நோக்கினோம். அடுத்து, ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையில் நவீனத்துவத்தின் வருகை எவ்வாறு அமைந்தது என்பதை நோக்குவோம்.

9

ஈழத்துக் கவிதைக் களஞ்சியத்தில் வரும் கவிமரபோட்டத்தைப் பார்க்கும் பொழுது பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளிலே போற்றி வளர்க்கப்பட்ட கவிதை மரபில்—முக்கியமாகப் பொருள்மரபிலும் உணர்முறை நெறியிலும் ஏற்படும் மாற்றத்தை அச்சுவேலி தம்பிமுத்துப் புலவர் (1857-1937) தி. த. சரவணமுத்துப் பிள்ளை, பாவலர் துரையப்பாப்பிள்ளை (1872-1929) ஆகியோரது பாடல்களிற் தவறாது காணலாம்

கத்தோலிக்கப் புலவராகிய தம்பிமுத்துப் புலவர் அச்சுவேலியில் ஞானப்பிரகாச அச்சியந்திர சாலையை 1884 முதல் நடாத்தி வந்தவர். கத்தோலிக்க நெறிப் பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடிய இவர், அவரது பெருமகன் ஞானப்பிரகாசர் குறிப்பிடுவது போன்று, சமயக்குழு

வாதஞ்சாராத பத்திரிகையாம் ("Non-Sectarian News Paper") சன்மார்க்க போதினியை நடாத்தியவர். சமயக்குழு வாதங்களினையே தமிழிலக்கியத்தின் மேலாண்மையான குரலாகக் கொண்டிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் அதிலிருந்து விலகி அறவொழுக்கத்தையே அடித்தளமாகக் கொண்டே ஒரு அறநெறியை (சன்மார்க்கத்தை) போதிக்கும் ஒரு மரபைப் பரப்ப விரும்பும் குரல் மிக முக்கியமானதாகின்றது. ஏனெனில் தத்தமது மத விசேடங்களையே நோக்கிய இலக்கிய நோக்கு நிலவும் பொழுது, அவற்றை விடுத்து சகலருக்கும் பொதுப்படையான அமிசங்கள் பற்றி நோக்கும் நிலைமை நவீன தமிழிலக்கியத்தின் அடிப்படைகளிலொன்றான மதச் சார்பின்மைக்கு அடிக்கோலுவதாகும். இப்பண்பு தமிழகத்தில் மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளையிடத்து (1826-1889) காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம். தமிழின் முதல் நாவலை எழுதிய அவரே பெண்கல்வியையும், சமயப் பொதுவான சன்மார்க்க நெறியையும் தமது முக்கிய இலட்சியங்களாக வற்புறுத்தியுள்ளமை நோக்கப்பட வேண்டியது. சுவாமி ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளின் சிறிய தந்தையரான இவரது பரந்த மனப் பாண்மையை ஞானப்பிரகாசரது வாழ்க்கையிலே கண்டு கொள்ளலாம்.

மற்றவர் தி. த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை. தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையின் (1863—1922) சகோதரரான இவரின் பிறப்பு இறப்பு வருடங்கள் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர்களிடையே முதன் முதலில் பெண் விடுதலைக் கோஷத்தை முன் வைத்தவர் இவரே. 1892-ல் சென்னையில் வெளியிடப் பெற்ற தத்தைவிடுதூது எனும் பிரபந்தத்தில் இக்கருத்தினையே இலக்கியப் பொருளாகக் கொண்டார். இந்நூலின் பொருளை கலாநிதி பூலோக சிங்கம் பின்வருமாறு எடுத்துக் கூறுவர். "சிறு வயது முதலே ஒருசேரப் பழகிய தலைவனும், தலைவியும் காதலராக மாறினர். ஆயினும் கலைமகளின் அருள் பெற்ற தலைவனுக்குத் திருமகள் அருள் பாலிக்கவில்லை, எனவே

தலைவியின் பெற்றோர் : தாம் முன்பு தூண்டிவிட்ட அன்பின் தொடர்பினைத் துண்டிக்க முற்பட்டனர். தலைவிக்குச் செல்வந்தன் ஒருவன் நிச்சயிக்கப்பட்டான். அதனை அறிந்த காதலன் தன் காதலிக்கு அவன் மன நிலையை அறிந்துவர தத்தையைத் தூது விடுகிறான்'' (தத்தை விடு தூது - இலங்கைக் கலாச்சாரப் பேரவையின் தமிழ் இலக்கிய விழா மலர், 1972). இவ்வாறு நூற்பொருளைப் பாட்டியல் நூல்களுக்கான உரைமரபிற் பூலோக சிங்கம் அவர்கள் கூறியுள்ள காரணமாக நூலினுட் பொலிந்து கிடக்கும் சமுதாய எதிர்ப்புணர்வையும் பெண் விடுதலையுணர்வையும் நாம் குறைத்து மதிப்பிட்டு விடுதல் கூடாது.

ஓர் இரவு அன்று; ஓர் பகலன்று; உயிருள்ள
நாளளவும்

காரிகையாருடன் வாழ்வார் கணவரே ஆமாயின்
ஓர் இறையும் அவ்விருவர் உள்ளமதை வினாவாதே
பாரிலே மணம் புரிவர் பாதகர் காண் பைங்கிளியே.

தி. த. சரவணமுத்துப் பிள்ளையின் இப்பாடலை ஈழத்து இலக்கியமாகக் கொள்ளலாமோ என்பது பிரச்சினைக்குரியது எனின், ஈழத்துப் புலவர்கள் பலரது ஆக்கங்கள் (இன்றுபோல்) அன்று (ம்) தமிழகத்தில் வெளியாகின என்பதை மனதிருத்தல் வேண்டும். மேலும் ஈழத்து புலவர் ஒருவர் தன் வாழ்க்கையினடியாக வந்தது அல்லது தம் அநுபவட்டத்துள் வந்தது என்பதை மறைக்காமற் பெண்விடுதலையை வேண்டி நிற்கும் சமூகநிலை. ஈழத்துச் சிந்தனை மரபிற் நவீனத்துவத்தை நோக்கிய பயணம் தொடங்கிவிட்டதென்பதைக் குறிக்கின்றதெனலாம்.

மூன்றாவதாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர் பாவலர் துரையப்பாப்பிள்ளை (1872—1929). இவரது எழுத்துக்களில் முக்கியமானவை சிந்தனைச் சோலை என்ற தொகுதியாக (தெல்லிப்பழை—1960) வெளி

வந்துள்ளன. யாழ்ப்பாணச் சுவதேசக் கும்மி, ஈதோபதேச சீதரச மஞ்சரி என்பன முக்கிய ஆக்கங்கள். துரையப்பாப் பிள்ளை பற்றிய ஆய்வுகள் பல வெளிவந்துள்ளன (பாவலர் துரையப்பாப்பிள்ளை நூற்றாண்டு விழா மலர் பார்க்க, தெல்லிப்பழை, 1972), ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை மரபிற் சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கவிதைப் பொருளாக்கும் பண்பு இவரிடத்திற் துல்லியமாகக் காணப்படுகிறது. தமது பாடல்களை மக்களை நோக்கிப் பரப்பிய முறைமை, கையாண்டுள்ள யாப்பு (கும்மி, பதம், கீர்த்தினை) ஆகியவை யாவற்றையும் ஒற்றிணைத்து நோக்கும் பொழுது இவரது முக்கியத்துவம் புலனாகிறது. கிறிஸ்தவராக இருந்து சைவராக மாறிய இவர் திலகர், கோகலே காலத்தில் பம்பாயில் ஆசிரியராகவுமிருந்தபடியினால் நவீனத்துவ நோக்கத்தைப் பிரக்ஞை பூர்வமாக ஈழத்துக் கவிதையுலகினுட் கொண்டு வந்தார் என்று கூடக் கொள்ளலாம் (ஆயினும் இவரது சமூகக் கொள்கைகள் பாரம்பரிய நிலைப்பட்டனதாகவே இருந்தன. இவர் சாதியமைப்பை எதிர்த்தமைக்கோ, பெண்ணுரிமைக்காக பேசியமைக்கோ சான்று எதுவுமில்லை.

ஆனால் இந்த நவீனத்துவம் பாரதி தமிழுக்கு அறிமுகஞ் செய்த நவீனத்துவம் போன்றது ஆகிவிடாது. ஆனால் இத்தகைய முயற்சிகளின் பின்னர், மதக்குழு நிலை சார்ந்த இலக்கியங்களை இக்கால கட்டத்தினதும், அதற்குப் பின்னரும் வரும் இலக்கியங்களுக்கான “பிரதிநிதி”களாகக் கொள்ளும் முறைமை கைவிடப்படலாயிற்று. சமகாலச் சமூகப் பிரச்சினைகள் இலக்கியப் பொருளாகின. “எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தம், பொதுஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு” எனப் பாரதி நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு விதித்த நெறிகள் ஈழத்திலும் மேற்கொள்ளப்படுவது இலக்கியச் செல்வாக்குடைய கவிதையாக்கத்தில் தவிர்க்க முடியாததாயிற்று.

இந்த மரபு மாற்றம் திடீரென ஏற்பட்ட ஒன்றன்று. முற்றிலும் சைவத் தமிழ் மரபு வட்டத்துள்ளேயே நின்ற

வல்வை வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை (1843—1900) போன்றோர் மது ஒழிப்புப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“நவீன கவிதை இலக்கியம்” எனச் சந்தேகமறக் குறிப்பிடத்தக்க ஈழத்தின் தமிழ்க்கவிதைகள் “மறுமலர்ச்சி” எனும் சஞ்சிகையோடு சம்பந்தப்பட்ட கவிஞர் குழாத்தினால் எழுதப்பட்டனவேயாகும். அவ்விலக்கிய நிகழ்வு 1940-களிலேயே தொடங்குகின்றதெனலாம். ஈழத்தின் நவீன கவிதையின் முக்கிய பங்களிப்பாளர் யார் என்பது பற்றியும், அவர்களது கவிதைகளின் அழகியல் அடிப்படைகள் பற்றியும் ஆராய்வது தனிப்பட்ட ஆய்வாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுவது.

10

அக் கவிதை இலக்கியத்தையும், அதன் கவிஞர்களையும் பற்றி ஆராய்வதற்கு முன்னர், நவீன தமிழ்க் கவிஞர்களென்று கொள்ளப்பட முடியாதவர்களாகவும், அதே வேளையில் பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மதக்குழுவாதக் கவிஞர்களோடு வைத்து எண்ணப்பட முடியாதவர்களாகவும் தமிழ்ப்புலமையாளர் என்று கணிக்கப்படுபவர்களாகவும், கணிசமான செய்யுளாக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களுமான பின்வருவோர் பற்றி நோக்குதல் அவசியமாகும்.

நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் (1878—1953)

சுவாமி விபுலானந்தர் (1892—1947)

முதுதமிழ்ப்புலவர் மு. நல்லதம்மி (1896—1951)

புலவர்மணி பெரிய தம்பிப்பிள்ளை

இவர்களுட் சோமசுந்தரப் புலவர் தாம் இயற்றிய கவர்ச்சிமிக்க குழந்தைப் பாடல்கள் மூலம் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் முக்கியமான இடத்தைப் பெறுபவராவர். இக்கட்டுரையின் முற்பகுதியில்

குறிப்பிட்டுள்ளவாறு சோமசுந்தரப்புவலவர் குழந்தைப் பாடல்களை விட வேறுவகையான பாடல்களைப் பாடியுள்ளாரெனினும் இவரது செய்யுளாக்கத் திறன் குழந்தைப் பாடல்களிலேயே முனைப்பாகத் தெரிகின்ற தென்பர். ஈழத்துத் தமிழ்க் குழந்தைப் பாடல் மரபிற் பிரதேச வாழ்க்கை முறைகளைத் தமது பாடல்களில் இடம்பெறச் செய்தவர்.

முதுதமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பி அவர்களையும் குழந்தைப் பாடல் மரபினுள் வைத்து நோக்கும் பொழுதே அவரது கவிதைத் திறனை அறியலாம். இளைஞர் விருந்து (1958) எனும் தொகுதியில் இவரது சிறார்களுக்கான பாடல்களுள்ளன.

இலங்கையில் 1930-களில் பாடசாலைக் கல்வித் தேவைகளுக்காக குழந்தைப் பாடல்கள் எழுதப்படலாயிற்று. 1940-ல் இதற்கெனப் போட்டிகள் நடைபெற்றன. சோமசுந்தரப் புலவர் இப்போட்டியிற் பங்குபற்றியுள்ளார்.

சுவாமி விபுலானந்தரும், பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளையும் தொழிலாற் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்கள், பன்மொழி அறிவு படைத்தவர்கள். பாரம்பரிய யாப்புப்பயிற்சியும், தேர்ச்சியும் படைத்தவர்கள். மேனாட்டு ஆய்வு முறைகளிற் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள். இவர்கள் இருவரும் தமது தமிழ்ப் பாரம்பரிய ஈடுபாட்டினதும் அதுபற்றிய சிரத்தையினதும் சின்னமாகச் செய்யுளியற்றலைக் கொண்டவரெனலாம். பல்வேறு பாட்டியல் வடிவங்களையும், யாப்பமைதிகளையும் பரிசோதித்தனர். இவர்களுட் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை கிராம வாழ்க்கையைப் புனைவியல் நோக்கிற் (Romanticism) பார்த்தவர். அதனாற் கிராமிய வாழ்க்கையின் பல அம்சங்களை உயர் செய்யுளிலக்கியப் பொருளாக்கியவர்.

மேனாட்டுக் கவிதையினை மொழி பெயர்க்கும் நெறியினை இவர்கள் இருவரும் ஈழத்துக் கவிதைப் பாரம்பரியத்தின் முக்கிய பண்புகளாக்கினர்.

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை வாழ்ந்த காலத்தும் அதற்குப் பின்னரும் கிழக்கிலங்கையின் தமிழ்ப் புலமையின் சின்னமாகப் போற்றப்பட்டவர். பகவத்கீதையை வெண்பா வடிவில் மொழி பெயர்த்தவர்.

ஆசுகவி கல்லடி வேலுப்பிள்ளை (1860-1944) பற்றிய குறிப்பு இல்லாவிடின், ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியத்தின் ஒரு முக்கியமான அமிசத்தை மறந்தவர்களாவோம். சமூகத்தின் பிரச்சினைகளையே கவிதைப் பொருளாகக் கொண்டு ஆசுகவிகள் பாடி பலரைத் தாக்கியும், சிலரைப் புகழ்ந்தும் பாரம்பரிய சமூக அமைப்பிற் பொதுசன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவதற் புலவர்கள் முக்கிய இடம் பெறுவர் தனிப்பாடற்றிரட்டிற் இத்தகைய புலவர்கள் பலரைச் சந்திக்கலாம். செய்யுட் பொருள் பற்றி நிலவிய இலக்கியக் கோட்பாடுகள் காரணமாக எமது சமூக அமைப்பில் தமிழ்ப் புலவர்களின் பொதுசன அபிப்பிராய உருவாக்கப்பணி மறக்கப் பட்டுள்ளது.

இத்துறையிற் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்கூற்றிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் மூன்று சகாப்தங்களிலும் முக்கிய இடம் பெறுபவர் கல்லடி வேலன் எனப்படும் வேலுப்பிள்ளை அவர்கள். பேணப்பட்டுள்ள அவரது பாடல்களைவிட பேணப்படாதும், பேணப்பட்டு அச்சிடப்படாதும் இருப்பவையே முக்கியமானவையாகும். அவற்றில்தான் அங்கதச் சுவை மேலோங்கி நிற்கும். சமூக வரலாற்றுத் தேவைகளை உணர்ந்தாவது இப்பாடல்களை வெளிக்கொணரப் படுவது அவசியம்.

வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் சுதேச நாட்டியம் என்னும் பத்திரிகையையும் நடத்தினார். அப்பத்திரிகையும் அவரது சமூக விமர்சனக் கடப்பாட்டினைக் காட்டுவதாகும்.

ஈழத்தின் நவீன கவிதை ‘‘மறுமலர்ச்சி இயக்க’’த்துடன் தொடங்குகின்றதென்பர். மறுமலர்ச்சி இயக்கம்—1942-ல் தொடங்குகின்றது. இந்த இயக்கத்தினர் மறுமலர்ச்சி என்ற சஞ்சிகையை நடத்தினர். இது 1946 வரை சிறப்பாக நடந்து பின்னர் 1948-ல் புதுமலர்ச்சிப் பெற்றுப் பின்னர் மடிந்தது.

மறுமலர்ச்சி இயக்கத்துக்கும், ஈழத்தின் நவீன தமிழ்க் கவிதைக்குமுள்ள தொடர்பு, அந்த இயக்கத்தின் தோற்றம் பற்றி அதன் ஆரம்பக் கால உந்துசக்தியாக இருந்த அ. செ. முருகானந்தம் கூறுவதிலிருந்து தெரிய வருகிறது

‘‘மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் சாதித்த கவிதைப் புரட்சியுடனே, செந்தமிழ் நாடெங்கும் உண்டாயிருந்த விழிப்புணர்ச்சி தமிழ் எழுச்சியானது நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து பாரதியின் அடிச்சுவட்டில் பாரதி பரம்பரையாகக் கவிஞர்களும், எழுத்தாளர்களும், இலக்கிய கர்த்தாக்களும் தோன்றினர். பத்திரிகைகள் பல தோன்றின. நூல்கள் பல உருவாகின: இதனால் எல்லாம் மக்கள் மத்தியில் மொழி புதிய ஜீவசக்தி பெறலாயிற்று. புதிய தமிழில் வானவில் அழகு பிறந்தது. இந்தப் புதிய தமிழின் கவர்ச்சியும், அதன் காட்டாற்று வளர்ச்சியின் உத்வேகமும் ஈழத்திலும் பரவிற்று. 1942 ஆம் ஆண்டளவில் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலுமிருந்தவர்களை சுன்னாகம் திசையாக முதலிழுத்து, அதன் பின் யாழ்நகரில் இலக்கிய நண்பர்கள் சங்கமாகப் பரிணமித்து இலக்கியக் கலந்துரையாடல், கிராமங்கள் தோறும் இலக்கிய விழாக்கள், நூல்நிலையம், கையெழுத்துப் பத்திரிகை முடிவில், ‘‘மறுமலர்ச்சி’’ என்ற பெயரில் ஒரு மாத சஞ்சிகையாகவே அந்த எழுத்திலக்கிய வளர்ச்சி வெளிப்பட்ட பொழுது, அந்நாள் மட்டில் ஈழகேசரி வாயிலாக அவர்களது எல்லாவித இலக்கியப்

பரிசோதனைகளுக்கு ஆதரவளித்துக் கொண்டிருந்த யானும் அதன் பின் அவர்களில் ஒருவனாகி புதியதொரு களத்தில் குதித்தேன்.”

(மறுமலர்ச்சிக் காலம் இலக்கியச் சிறப்பிதழ், தெல்லிப்பழை, —1973).

பாரதியின் தாக்கத்தினை மறு மலர்ச்சி இயக்கத்திலிருந்த கவிஞர்கள் எவ்வாறு கண்டு கொண்டனர் என்பதை தடித்த எழுத்துக்களிலுள்ள பகுதி காட்டுகின்றது.

கவிதையாக்கத்தைப் பிரதானமாகச் செய்யுளியற்றல் என்னும் அடிப்படையிலிருந்தே நோக்கி கவிதைப் பொலிவுக்குக் கொடுபட வேண்டிய முக்கியத்துவத்திலும் பார்க்க அறிவுத் திறனுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்த ஓர் இலக்கிய பாரம்பரியத்தில் இக்குரல் புதியதே.

மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினரின் யார்-எவர் விவரங்கள் இவர்கள் பாரம்பரியத் தமிழ்ப் புலமையாளர் மரபின் வழி வந்தவர்களல்ல என்பதைக் காட்டும். இவர்களுட்பண்டிதர்கள் சிலர் இருந்திருப்பர். அவ்வாறாயின் அதனை ஒரு தகைமைச் சான்றாக மாத்திரம் கொண்டிருந்தனர். இன்றை பாரதியும்தோற்றுவித்த இலக்கிய ஜனநாயகத்தாற் கவரப்பட்டு, தமிழின் புதிய ஜீவசக்தியில் திளைக்க விரும்பியவர்கள் பல்வேறு சமூக மட்டத்தினர்.

இவர்களின் வருகை ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியத்திற் புதியன பலவற்றை புகுத்துகின்றது.

கவிதை என்பது தன்வயப்படுத்தப்பட்ட சமூக உணர்வுகளின், சமூகச் சிரத்தை பற்றிய கருத்துக்களின் வெளிப்பாடு என்பதையும் கவிதையொன்றன் மூலமாகவே தமது இலக்கிய ஆற்றல் பூரணமாக வெளிப்படுத்தப்படலாம் என்பதையும், தாரக மந்திரமாகக் கொண்ட குழுவினர் இவர்கள் இவர்களுள் அ. ந. கந்தசாமி ஒருவர் தான் கவிதையைவிட வேறு இலக்கிய வடிவங்களையும் (நாடகம், சிறுகதை, நாவல்) கையாண்டார். ஆனால் அவரும் தான் தானாக நின்று “பேசுவ” தற்கு கவிதையே

சிறந்த வடிவமென்று கருதியவர். அவருடைய அரசியல் ஈடுபாடு பத்திரிகைத் துறை அனுபவம் ஆகியனவும் அவரைப் பல்துறைப் பயில்வாளராக்கிற்று.

தமிழகத்தின் நவீன இலக்கியத்துறை வளர்ச்சிகளை ஆக்கபூர்வமாக மாத்திரம் உள்வாங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற கோட்பாட்டையும் இவர்கள் நிறுவினர்.

மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினருள் கவிதைத் துறையினைத் தமது ஆக்க ஆளுமையின் வாய்க்கால்களாகக் கொண்டவர்கள் நாவற்குழியூர் நடராசன், சாரதா, மஹாகவி, அ. ந. கந்தசாமி ஆகியோராவர்.

கவிதைத் துறையிற் தோன்றிய புதிய உத்வேகம், வளர்ச்சி காரணமாக இக்காலகட்டம் முதல் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியில் முக்கியமானவர்களென நாம் ஆராய வேண்டியவர்கள் தமக்கெனக் “கவிதைத் தரிசனம்” ஒன்றைக் கொண்டவர்களேயாவர். ஏனெனில் மற்றையோர் தம்மிச்சையாகவும், தமக்குத் தெரியாமலும், கவிஞர்களின் செல்வாக்கினை ஏதோ ஒரு வகையிற் பிரதிபலிப்பவர்களாகவே இருப்பர்.

மறுமலர்ச்சிக் குழுவினருந்து அத்தகைய ஒரு கவிதைத் தரிசனத்துடன் மேலெழும்பியவர் மஹாகவி [1927-1971] ஆவார். மஹாகவியின் ஆக்கங்கள் தொகுதிகளாகவும் (வள்ளி, குறும்பா, வீடும்வெளியும்) நெடும் பாடல்களாகவும் (கண்மணியாள் காதை, ஒரு சாதாரண மனிதன் சரித்திரம், கந்தப்ப சபதம்) கவிதை நாடகங்களாகவும் (கோடை, புதியதொரு வீடு) வெளிவந்துள்ளன.

மஹாகவியின் கவிதை பற்றிய மதிப்பீட்டில் இரு முனைப்பாடான நிலைமையொன்று காணப்படுகின்றது.

சண்முகம் சிவலிங்கம் கூறுவது ஒரு முனையாகும். “மஹாகவி தேசிய மறுமலர்ச்சிக் காலத்து மத்தியதர வர்க்க முற்போக்குச் சிந்தனையைப் பிரதிபலித்தவர் என்பதும், அன்றாட நிகழ்ச்சிகளினதும், அனுபவங்களின

தும், அடிப்படையில் யதார்த்த பூர்வமாய் அல்லது மெய்மை சார்ந்து செய்யப்பட்ட படைப்புகள் மூலம் அந்தச் சிந்தனையைப் புலப்படுத்தியவர் என்பதும் அந்த யதார்த்த பூர்வமான படைப்புக்குத் தேவையான முறையில் செய்யுள் நடையை ஒரு புதிய கட்டத்துக்கு வளர்த்தெடுத்தவர்'' [என்பதும் தெளிவாகின்றது என்று சிவலிங்கம் கூறுவர்]. (மஹாகவியின் கோடை 1970-நூலின் பின்னூரையாக வந்துள்ள மஹாகவியும் தமிழ்க் கவிதையும் என்னும் கட்டுரையிலிருந்து பக். 71).

மறுமுனையாகவுள்ளது அவரது நண்பரும் சக கவிஞருமான முருகையன் கூறுவது. மஹாகவியின் வாழ்க்கை நோக்கையும், கவிதையாக்கப் பண்பையும், அவரது கவிதையின் இயல்பையும் எடுத்துக் கூறுவதாக உள்ளது. "மஹாகவியின் பாட்டுக்கள் எப்படிப்பட்டவை? அவை அமைதியானவை; ஆர்ப்பாட்டம் இல்லாதவை; சாதுவானவை."

இந்த அமைதியும், சாந்தமும் எப்படி ஏற்பட்டன? கவிஞரின் வாழ்க்கை நோக்கே இதற்கு அடிப்படை. முரண் பாடுகளையும், இடர்ப்பாடுகளையும் கண்டாலும் காணாத மாதிரி விடுத்து-இதுதான் உலக இயல்பு. ஏதோ இயலுமான வரை சமாளிக்க முயல்வோம் என்ற பார்வைதான் இவரது பாட்டுக்கள் பலவற்றில் ஊடோடி நிற்பது. "எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய் இறைவா, இறைவா, இறைவா" என்று கும்மாளிபோடும் ஆர்வ வேகம் "மஹாகவி"யிடம் இல்லையென்றாலும் கிடைத்த வரையில் உலகியல் இன்பங்களைத் தூய்த்து, நுகர்ந்து ஈடுபட்டு, உறவாடி வாழ வேண்டும் என்ற வாழ்க்கைப் பற்று அவரிடமிருந்தது. உலகத்தை உள்ளது உள்ளபடியே ஏற்றுக்கொண்டு அந்த உலகத்தில் இயலுமானவரை சுலபமான ஒரு பாதையிலே நடந்து செல்கையில் கைக்கெட்டும் சகாநுபவங்களை நுகர்ந்து ஈடுபடும் ஒரு வாழ்க்கைத் தத்துவம் இவரது கவிதையின் பின்புலமாக அமைந்துள்ளது.

ஊர்ப்புறத்து மக்களின் எளிமையான வாழ்க்கையை இலட்சியப்படுத்திக் காணும் ஒரு தன்மையும் 'மஹாகவி'யின் கவிதைகளிலுண்டு அவரது வாழ்க்கை நோக்கு இவ்வாறு இருந்தமையால் அவரது கவிதைகளும் சாதுவாக இருந்தன. ஒரு சராசரி வாசகன் பாடப் புத்தகங்களிலும் கதைப் புத்தகங்களிலும், கட்டுரைப் புத்தகங்களிலும் சந்திக்கக் கூடிய சொற்களும், வாக்கிய அமைப்புகளுமே அவரது கவிதைகளிற் காணப்படும். ஆனால் சொற்சேர்க்கைகளின் வரிசை மாற்றங்களினாலும், அவற்றை யாப்பில் அமைக்கும் சமயத்தில் எழும் வியப்பம்சத்தினாலும் அச் சொற்களிடையே மெல்ல, இழையோடிச் செல்லும் ஒரு வகையான இலேசான நகைச்சுவையாலும் அவர் ஒருவகையான கவிதை மரபினை உருவாக்கினார்'' (இலங்கைக் கலாச்சாரப் பேரவையின் தமிழிலக்கிய விழா மலரில் [1972] வெளிவந்துள்ள 'ஒரு கால்நூற்றாண்டுக் கால வரலாற்றில் தென்னகமும் ஈழமும்' என்ற கட்டுரையி் விருந்து).

சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் கூற்றிலுள்ள "யதார்த்தம்" என்பதற்குப் பதிலாக "இயல்புநெறி" என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்தினால் முருகையன் கூறுவதற்கும், சிவலிங்கம் கூறுவதற்கும் அடிப்படை வேறுபாடு இருக்காது. முருகையனின் மதிப்பீட்டில், பாம்பின் கால் பாம்பறியும் எனும் வகையில், மஹாகவியின் கவிதையாக்கத்தின் பண்புகள் துலக்கமாகின்றன.

மஹாகவி ஈழத்தின் மிக முக்கிய கவிஞர்களிலொருவர் ஆனால் இவரை முற்போக்குக் கவிஞரென்று கொண்டுவிட முடியாது. அவர் வாழ்க்கையை நோக்கிய முறையும், பிரச்சினைகளை அணுகிய முறையும், அவர் சமூக முரண்பாடுகளின் வன்மையை அதிகம் உணர்ந்திராத ஒரு புனைவியல் (Romanticism) வாதியே என்பதை நிரூபிக்கின்றன. இதனை அவரது "கந்தப்ப சபதம்" சடங்கு ஒரு சாதாரண மனிதனின் சரித்திரம் ஆகிய அவரது நெடும் பாடல்களிற் காணலாம்.

மஹாகவியின் கவிதைகள் மிக நுண்ணிதான உணர் திறனுடைய, புலனுணர்வுக் களிப்பிலே திளைக்கும் அவாவுடைய, கிராம வாழ்க்கையை ஆதர்சமாகக் கருதுகின்ற ஒரு கவிதை நெஞ்சினை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. கவிதை அவரிடத்துப் புலமை நோக்குடன் (Intellectual vision) தொழிற்படவில்லை. முருகையனுகோ கவிதை முற்றிலும் புலமை வாட்ச் சாதனமாகவே அமைந்துள்ளது.

இன்று எம்மிடையேயுள்ள கவிஞர்களில் மிக முக்கியமானவர் முருகையன் ஆவார்.

முருகையனது கவிதைகளிற் காணப்படும் ஒரு பண்பு இன்றைய பொதுவான தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியில் எடுத்துக் கூறப்பட வேண்டியதாகும். தமது அரசியற் சித்தாந்தத்தினை (உலக நோக்கினை) பண்பாட்டுடன் நன்கிணைந்து விளங்கிக் கொண்டு அந்த விளக்கத் தெளிவுடனும், தமிழ் யாப்பு மரபினைக் கவிஞன் என்ற வகையில் அறிவுத் தொழிற்பாட்டாலும், உள்ளுணர்வுத் தொழிற்பாட்டாலும் வந்த மரபுத் தெளிவுடனும், அதே வேளை அடிநிலை மக்கள் பால் கொண்ட கொள்கை நிலைப்பட்ட நேசத்தால் வரும் கொள்கைக் கட்டுப்பாடுடனும் அகண்ட உலகப் பின்னணியில் தமிழையும், தமிழர் பிரச்சினைகளையும் வைத்து நோக்கும் திறனுடனும் கவிதை இயற்றுபவர்கள் இன்று தமிழில் மிக மிகச் சிலரே. முருகையன் ஒருவரைத் தான் இப்பண்புகளுக்கான முற்று முழுதான பிரதிநிதியாகக் கொள்ளலாம். முருகையன் பற்றிய ஆய்வில் அவரது நெடும் பாடல்களும் (நெடும் பகல், ஆதிபகவன்) கவிதை நாடகங்களும் (செழியன் செங்கோல், நித்திலக் கோபுரம், அந்த கனே ஆனாலும், வந்து சேர்ந்தன, குற்றம் குற்றமே, எடு பாடு, அப்பரும் சுப்பரும்) முதலியன முக்கிய இடம் பெறுதல் வேண்டும். மேற்கூறிய பண்புகளின் பூரண வெளிப்பாட்டினை இப்பாடல்களிற் காணலாம்.

ஈழத்தின் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியத்தில் தமது கவிதை நோக்கினாலும், ஆக்கத்தினாலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய சமகாலக் கவிஞர்களுள் நவாலியூர் நடராசன்,

எம் ஏ. நுஃமான், சில்லையூர் செல்வராஜன், புதுவை இரத்தினதுரை பசுபதி, காசி ஆனந்தன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடல் வேண்டும்.

ஈழத்தின் புதுக்கவிதைப் பாரம்பரியம், தமிழகத்தின் புதுக்கவிதை இலக்கிய அங்கீகாரம் பெற்ற பின்னரே தொடங்குகின்றது. “மரபுக்கவிதை” யின் சமூக இயைபினைத் தொடர்ந்து பேணத்தக்க ஆற்றல் வாய்ந்த கவிஞர்கள் முக்கியத்துவம் பெறும் சூழலில், புதுக்கவிதைக்கான சமூக நியாயப்பாடு மிகக் குறைவாகவே இருக்கும். ஆயினும் புதுக்கவிதைக்கான நியாயப்பாட்டை இன்னொரு சமூக அமிசத்திலே காணுதல் வேண்டுமென வற்புறுத்தப்படுகிறது (K. Sivathamby, Some Comments on Contemporary Tamil Poetry. Afro-Asian Poetry Symposium, 1974, Erevon, U. S. S. R.). அது பின்வருமாறு. இன்று சமூக வாழ்க்கையின் ‘கதி’ அதன் ஓசையமைதி, மாறிவிட்டது. யாப்புக்கும் வாழ்க்கைக் கதிக்கும் தொடர்புண்டு. வாழ்க்கையிற் பெரும் பிளவுகள் மரபு மாற்றங்கள் ஏற்படின யாப்பிலும் அது தெரியவரும். நவீன யுகத்தின் தேவைகளைக் கவிதைவடிவத்திற் பிரதிபலிப்பதற்குப் புதிய ஒலியமைதி வேண்டும். இந்தப் புதிய ஒலியமைதிகளை இரண்டாம் உலகயுத்தத்தின் பின்னர் மேனாடுகளிலும் காண்கின்றோம். இத்தகைய ஒரு ‘பாரம்பரியப் பிறழ்வு’ ஏற்பட்டதன் விளைவாகத்தான், செவிப்புலமாத்திரையாகப் பயின்ற செய்யுள் கட்டில மாத்திரையாகப் பயிலும் புதுக்கவிதையாகிற்று. வாழ்க்கையின் சத்தம் மாறக் கவிதையின் சத்தமும் மாறுவது இயல்பே. வாழ்க்கைச்சந்தமாற்றத்தின் உண்மையான கவிதைக்குரலாக அமைபவர்களே புதுக்கவிதையாளர்கள். அவர்கள் இருவகைப்பட்ட பின்னணியிலிருத்து வந்துள்ளனர். ஒன்று முற்றிலும் நவீனமயப் படுத்தப்பட்டதும், பாரம்பரிய இலக்கியச் செல்வாக்கற்றுமான ஒரு சமூகப் பின்னணி; மற்றது இதுவரை இலக்கியக் குரலற்றுக் கிடந்த ஒரு பின்னணி. தமிழகத்தில் முதலாவதனை எழுத்து வழி சந்த

'நவீன' கவிஞர்களிலும் இரண்டாவதனை தாமரை, வானம்பாடி வழியாக வந்த புதுமை கவிஞர்களிலும் காணலாம். இலங்கையின் புதுக்கவிதையில் முதலாவது குரல் இன்னும் கேட்கவில்லை. இரண்டாவது உண்டு (வி.ஐ.ச. ஜெயபாலன்) இலங்கையில் மேலதிகமான ஒரு பண்பு உண்டு. இது காலவரை உள்ள தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியப் பரிச்சய வாய்ப்புகளில்லாதிருந்த தமிழ்பேசும் முன்றிக்களுட் சிலர் புதுக்கவிதையைத் தமது வன்மையான இலக்கிய வாகனமாகக் கொண்டுள்ளனர். இது இலக்கிய ஜனநாயகத்தின் வெளிப்பாடு. தமிழுக்கு ஒரு புதிய பலம் (உ-ம் மெமன் கவி).

ஆயினும் புதுக்கவிதையின் ஆற்றல்களை நன்குணர்ந்து எழுதியவர்களுள் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்க ஈழத்துக் கவிஞர்கள் வி.ஐ.ச. ஜெயபாலன், ஆதவன், சேரன் ஆகியோராவர்.

புதுக்கவிதையின் பரப்பலுக்கு அண்மைக் காலத்து மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைப் பாரம்பரியம் (வியத்நாமிய, பாலஸ்தீனக் கவிதைகளிற் மொழிபெயர்ப்பு) உதவியுள்ளது.

8. யார் இந்த யாழ்ப்பாணத்தான்?

இலங்கையின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக வாழ்வில் 'யாழ்ப்பாணத்து மனிதன்' என்பவன், தனிப்பட்ட ஒரு கருத்துருவாக—கோட்பாடாகக் காணப்படுகிறான். இலங்கையின் பிற மக்கட் குழுவினரிலிருந்து சலபமாகப் பிரித்தறியக் கூடிய பண்புகளையும், குணநெறிகளையும் கொண்டவனாக இவன் கருதப்படுகின்றான். இலங்கைத் தமிழரது சமீபகால அரசியல், சமூக வாழ்க்கை காரணமாக, இவனது தனித்துவத்தையும், மற்றவர்களினின்று பிரிநிலைப்பட்டு நிற்கும் பண்பையும் அழுத்திக் கூறும் பண்பு இப்பொழுது சிறிது குறைந்துள்ளதெனினும், சமூகவியலாளர் நோக்கில் இவன் தனிப்பட்டவொரு 'பிரகிருதி' யாகவே இன்னும் உள்ளான் என்பதை எவரும் மறுக்கமுடியாது. யாழ்ப்பாணத்து மனிதனின் கீடுகு (வேலீ)த் திரை அவனை மற்றவர்களிடமிருந்து பிரித்துவைக்கின்றது என்ற குற்றச்சாட்டு இன்னும் முற்றாக நிராகரிக்கப் படவில்லை.

இந்த உண்மையை உணர்ந்து அந்த 'மனிதனை'—சமூகப் பிராணியை அவன் இயற்கைச் சூழல் எனும் பின்னணியில் வைத்து ஆராய்வது முக்கியம். யாழ்ப்பாணத்து மனிதனின் வளர்ச்சியில் ஈடுபாடுடையவர்களும் யாழ்ப்பாணத்து மனிதனை அறிய விரும்புவவர்களும் இம் முயற்சியிலிறங்க வேண்டுவது அத்தியாவசியமாகும். அரசியல்வாதி முதல் இலக்கிய ஆர்வலர் வரை யாவருக்கும் இப்பணி முக்கியமானதாகும்.

ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக யாழ்ப்பாணத்து மனிதனின் வாழ்க்கை முழுவதையும் சமூகவியல், மனிதவியல்

நெறிப்படி நோக்கிக்கண்ட ஆராய்ச்சிகள் மிகச் சிலவே. மனிதவியல் நெறிசார்ந்த ஓரீரு ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்பட்டுள்ளன வெனிணும் அவை பூரணமானவையன்று. உள்ளவை தானும் எல்லோரும் படித்தறியக்கூடிய அளவுக்குச் சலபமாகப் பெறக் கூடியனவாக இல்லை. யாழ்ப்பாணத்தை மையமாகக் கொண்டு விளங்கும் அரசியற் கட்சிகள்கூட இத்தகைய முயற்சியை மேற்கொண்டுள்ளதாகத் தெரியவில்லை அத்தகைய ஆராய்ச்சிகள் அவ்வப்பயில் நெறிகட்கியைச் செய்யப்பட வேண்டியவை (சிங்கள மக்களைப் பற்றி இத்தகைய ஆராய்ச்சிகள் பல மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன).

எனினும், ஒன்றும் வாய்ப்பாக இல்லையே என்பதற்காகத் தொடர்ந்து வாளாவிருக்காது இத்துறையில் சிந்தனை தூண்டப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை வற்புறுத்தும் வகையில், பொதுப்படையாக, யாழ்ப்பாணத்து வாழ்க்கையின் சமூகவியற் பின்னணியைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இச்சஞ்சிகையின் தேவைகட்கியைக் கருத்துக்கள் பொதுப்படையாகக் கூறப்படுகின்றனவெனினும், அவை சான்று களுடன் கூடியவையே.

இலங்கைத் தமிழர் எனும்பொழுது இலங்கையில் வாழும் தமிழ் இனத்தவர் எல்லோரையும்—கிழக்கு மாகாணத்தில் வாழ்பவர்கள், மேற்கு வட மேற்கு மாகாணங்களில் வாழ்பவர்கள், பிற மாகாணங்களில் வாழ்க்கை நடத்தும் தமிழர்கள்—குறிப்பிடவேண்டுமென்பது உண்மையெனினும், இந்நாட்டில் வாழ்கின்ற பெரும்பான்மையினத்தினராகிய சிங்கள மக்களைப் பொறுத்தமட்டில், இலங்கைத் தமிழர் என்ற கோட்பாடு இலங்கையின் வட பாகத்தில் வாழும் தமிழர்களையே குறிப்பிடுகின்றது என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மையே. இதன் காரணமாக கிழக்கு மாகாணத் தமிழரிடையே நிரந்தரமான ஒரு மனக் காழ்ப்பு உண்டென்பதும் உண்மையாகும். சிங்கள மக்களின் இக்கருத்து எத்துணை பொருத்தமானது என்பது பிரச்சினை அன்று; கருத்து இதுவே என்பதுதான் முக்கியம்.

சிங்கள மக்கள், தாம் பெரும்பான்மையாக வசிக்கும் இடங்களிலுள்ள தமிழர்களைக் கொண்டே இக்கருத்தினைப் பெற்றுள்ளனர். இக்கருத்து இந்நூற்றாண்டின் முன்றாம், நாலாம் சகாப்தம் முதல் நிலவிவருகின்றது. மொழியால், நடையுடைபாவனைகளால், முயற்சி நெறிகளால் வேறுபட்ட இத்தமிழரைச் சிங்கள மக்கள் சுலபமாக இனங்கண்டு கொண்டனர். சிங்கள மக்கள் அறிந்த யாழ்ப்பாணத்தார் இருதரப்பட்டவர்கள், ஒரு குழுவினர் சிங்களப் பிரதேசங்களில் வியாபாரம் செய்தவர்கள்; செய்பவர்கள் (இப்பொழுது இத்தொகை மிக மிக அருகியுள்ளது); மற்றையோர் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள். உயர்நிலை அதிகாரிகளாக மாத்திரமல்லாது, பொதுமக்களுடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய நடுநிலை அதிகாரிகளாகவும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள், சிங்களப் பிரதேசங்களிற் கடமையாற்றி வந்தனர். சுகாதாரப் பரிசோதகர், ஓவர்கியர், புகையிரத நிலைய அதிபர், தபாற்கந்தோர் அதிபர் போன்ற பதவிகள் வகித்துவந்தோர் பலர். பொதுசனத் தொடர்புடைய பதவிகளை வகித்து வந்தமையால், இவர்கள், கிராமப்புறச் சிங்கள மக்களிடையே அந்நிய அரசாங்கத்தின் பிரதி நிதிகள், ஆட்சியின் வீசுகரங்கள் என மதிக்கப்பட்டமை ஆச்சரியமான ஒன்றன்று. பதவிநிலை காரணமாக மாத்திர மல்லாது, பதவியை வகித்தவர்கள், தாம் அரசாங்கத்தின் கீழ்ப் படிவுள்ள ஊழியர்கள் என்ற எண்ணங் காரணமாக தமது பதவி அதிகாரங்களை கையாண்ட முறையும், அவ்வதி காரங்களால் தமது 'சொந்த' நிலையை முன்னேற்றிக் கொண்ட முறையும் இவர்களை மேலும் அம் மக்களிட மிருந்து அகலப் பிரித்திருந்தது. யாவற்றுக்கும் சிகரமாக அமைந்தது இவ்வுத்தியோகத்தர்கள், வியாபாரிகளின் பண்பாட்டு வேறுபாடே. தாம் தொழிலாற்றும் பிரதேசம் வாழ்க்கையுடன் இணைந்து செல்ல முடியாத அளவுக்கு மொழி, மதம், கண்ணோட்டங்கள் இவர்களைப் பராதீனப் படுத்தி வைத்திருந்தன. இவற்றால் அடி நிலைச் சிங்கள மக்கள் இவர்களை எப்பொழுதும் தம்மிலிருந்து வேறு பட்டவர்களாகவே கருதினர். இவை காரணமாக,

இவர்கள் தங்கள் நலனில் ஆர்வமுடையவர்களல்லர் என்ற கருத்து அவர்களிடையே வேர்விட்டு வளர்ந்தது.

மத்திய நிலைச் சிங்கள மக்களைப் பொருத்தமட்டில், யாழ்ப்பாணத் தமிழரைப் பற்றிய கருத்துப்பதிவுக்கு காரணமாக இருந்தவர்கள் அரசாங்க உத்தியோகத்திலிருந்த தமிழர்களே. இந்நிலையில் ஆங்கில மொழி ஓரளவு பாலம் அமைக்கும் தொடர்பாக இருந்ததெனினும், முன் கூறிய பண்பாட்டு வேறுபாடு யாழ்ப்பாணத்தவர்க்குரிய ஒதுங்கு நிலை வாழ்க்கையும் அவர்களை நீருள் எண்ணெய்போன்று பிரித்துக் காட்டியது. 1930, 1940-ம் சகாப்தங்களில் இவ்வுணர்வு வேறுபாடு இருந்த அளவுநிலையினைலனநோல் எழுதிய 'அவர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வருகிறார்' (He comes from Jaffna) செனற்றர் (Senator) முதலிய நாடகங்களிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். ஆங்கில ஆட்சியில் உத்தியோகம் பெறுவதற்கு வேண்டிய ஆங்கிலக் கல்வி வசதி யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களுக்கு நன்கு வாய்த்திருந்தமையால் தமிழர்களைப் பற்றிய ஒரு விரோத உணர்வு அக்காலத்தில் இலைமறை காயாக நிலவிவந்தது. இன வாரிப் பிரதி நிதித்துவ வழி வளர்ந்து வந்த சனநாயகக் சட்சி முறை மத்தியதர நிலையில் சிங்கள மக்கள் தமிழ் மக்களைப் பிரித்து நோக்கும் பண்பையும் இறுதியில் இனவாதக் கோஷத்தையும் வளர்த்தது. ஆங்கிலக் கோமாற்கோ தாபென்றும் மீளா வாளாய் அவர்தம் கொய்மலர்ச் சேவடியிணைக் குறுகி நின்றுகொண்டு, அந்தப் பலத்தால் நாம் ஆர்க்கும் குடியல்லோம், சிங்கள மக்களை அஞ்சோம் என்ற ஏகாதிபத்திய தாசானுதாச நோக்கு தமிழ் உத்தியோகத்தர்களை சிங்கள வரிடமிருந்து பிரித்தது. சுதந்திரத்திற்குச் சிறிது முற்பட்ட காலத்தில் எழுப்பப்பெற்ற 'ஐம்பதுக் கைம்பது' கோஷம், சுதந்திர இலங்கையில் சிங்கள மக்கள், தமிழர்—யாழ்ப்பாணத்தார்—பாற்கொண்ட நோக்குக்கு அடித்தளமமைத்தது. சிங்கள மக்கள் தமிழரின் அரசியல் நோக்கினை நன்கு விளங்காமலிருந்திருக்கலாம். ஆனால் ஆங்கிலமறியாத சிங்கள மக்களுக்கு எமது நிலையை நாமும்

என்றும் விளக்கவில்லை. அரை நூற்றாண்டு காலமாக இனவாரி அரசியலுக்குப் பழக்கப்பட்ட மத்தியதர வர்க்கத்தினர், இனக் கோஷங்களையே அரசியற் கோரிக்கைகளாக்கினர். ஐம்பதுக் கைம்பது போய்த் தமிழரசாயிற்று. அவர்களிடையேயும் அது தனிச் சிங்கள கோரிக்கையாயிற்று, சுதந்திரத்திற்குப் பின்வந்த தேசிய எழுச்சிகளின் அடிப்படை உண்மையை உணராது ஏகாதிபத்திய காலத்துக்கேற்ற சலுகைகளை நாம் வலியுறுத்த வலியுறுத்தச் சிங்கள மக்களிடையே, நாம் என்றென்றுமே பிறத்தியார்தான் என்ற எண்ணம் வளர்ந்தது. முந்திய காலத்தில் நிலவி வந்த பண்பாட்டு வேறுபாட்டுணர்வு, இந்த அரசியல் வேறுபாட்டு உணர்வுடன் சங்கமித்து இனப்பிரிவினை வாதத்துக்கு இடமளித்தது. சிங்கள மக்களின் நோக்கில், தமிழர்கள் சிங்கள வருக்குரிய நாட்டை அவர்களிடமிருந்து பறித்துக் கொள்ள முயலுபவர்களாயினர். தென்னிந்தியாவின் அண்மையும் மொழியொருமையும் இப்பயத்தை அதிகரித்தது. யாழ்ப்பாணம் என்பது எங்கோ தூரத்தேயுள்ள இடமென்ற எண்ணம் படித்த சிங்கள மக்களிடையேகூட நிலவுவதை இன்றும் காணலாம்.

மொத்தப் பயனாகச் சிங்கள மக்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழரிலிருந்து பராதீனப்பட்ட நிலையினையடைந்தனர். அடிநிலைச் சமுதாய அமைப்பில், பண்பாட்டு நோக்கில், பல ஒற்றுமைகளிலிருந்தும் இவ்வேறுபாட்டுணர்வு வளர்ந்தது. சுருக்கமாகக் கூறின், சிங்கள மக்களிடத்தே யாழ்ப்பாணத்தாரைப் பற்றி அரசியற் சந்தேகமும், குணநல ஒதுங்கு நிலையும் காணப்படுகின்றது.

சிங்கள மக்களின் நிலை இவ்வாறிருக்க இந்நாட்டில் உள்ள யாழ்ப்பாணத்தாரல்லாத பிற தமிழ் பேசும் இனத்தினரின் நிலையை ஆராய்வோம். இவர்களுள் முஸ்லிம்கள் முக்கியமானோர். இலங்கை முஸ்லிம்கள் மொழியில் ஒற்றுமைப்பட்டவர்களெனினும் மதத்தால், பண்பாட்டால் வேறுபட்டவர்கள். கிழக்கு மாகாணம், தென் மாகாணம்,

மத்திய மாகாணம், மேல் மாகாணம் ஆகிய இடங்களிலே இவர்கள் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுகின்றனர். வடக்கில், மன்னாரிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் குறிப்பிடத் தக்க முஸ்லிம் சனத்தொகையுண்டு. முஸ்லிம்கள் இவ்வாறு பரவலாகக் காணப்பட்டாலும் தென் மேல் மத்திய மாகாணங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களே இந்நாட்டின் முஸ்லிம் வெகுசன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குபவர், களாகவும் வெளியிடுபவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இம்முப்பெரும் பிரிவுகளில் வாழும் முஸ்லிம்களுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளவர்கள் பெரும் பான்மை யாழ்ப்பாணத் தமிழாசிரியர்களே. முஸ்லிம் பிள்ளைகளை முஸ்லிம் ஆசிரியர்களே பயிற்ற வேண்டுமென்ற கோஷத்தின் காரணமாக இவர்கள் தமிழாசிரியர்களே... 'யாழ்ப்பாணத்து மாஸ்ரர்மாரை' படிப்படியாகத் தம் பகுதிகளில் குறைக்க வேண்டுமென்றனர். தங்களுக்குரிய கல்வி வசதிகள் பெருக்கப்பட்டுத் தாமும் அரசாங்க உத்தியோகங்களில் அமரவேண்டுமெனக் கோரினர் அவர்களிடத்தும் வளர்ந்து வரும் மத்தியத்தர வர்க்கத்தினரே இக்கோஷங்களைக் கிளப்பினர். தங்கள் பகுதிகளில் கடமையாற்றிய ஆசிரியர்களை பதச்சோறாக வைத்து இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தவர்களை மதிப்பிட்டனர். பல ஆசிரியர்களது சேவைகள் நன்கு மதிக்கப்பட்டதெனினும், பொதுவில், இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் தம் முன்னேற்றத்துக்குத் தடையானவர்களென்றே கருதத் தொடங்கினார்கள். இக்கருத்து சரியானதா என்பது பற்றி நாம் இங்கு ஆராய வேண்டியதில்லை. அத்தகைய கருத்து நிலவிற்று என்பதை அறிந்து கொள்வதுதான் முக்கியம். பண்பாட்டு வேறுபாடு, ஒதுக்கல் நிலைவாழ்வு, முஸ்லிம்களின் தமிழ்த் தரம் பற்றிய யாழ்ப்பாணத்து மாஸ்ரர்மாரின் கருத்து முதலியன இதற்குக் காரணமாக அமைந்தன. சரியோ பிழையோ வைரமான கருத்து ஒன்று நிலவத் தொடங்கிற்று. முஸ்லிம் மக்களின் இக்கருத்துக்கு அரசியற் காரணங்களும் உள. எவ்வாறாயினும் எண்ணியக் கருத்து உண்மையென்பதை மறுத்துவிட முடியாது.

தமிழ் பேசும் மக்களிற் பண்பாட்டில் வேறுபட்ட குழுவினரின் கருத்து இவ்வாறிருக்க தமிழினத்தவர் என்ற வரைவிலக்கணத்துள் வரும் பிற தமிழர்கள் யாழ்ப்பாணத் தவரைப் பற்றி என்ன நினைக்கின்றார்களென்பதைப் பார்ப்போம். இத்தகைய பிரிவினருள் முதலில் இடம் பெற வேண்டியவர்கள் மலையகத்துத் தமிழராகிய தோட்டப் பகுதியினர். இவர்களுடன் தொடர்பு கொண்ட யாழ்ப்பாணத்தவர்களுள் முக்கியமானவர்கள் தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர்களும், தோட்டங்களிற் கடமை யாற்றற்பவர்களுமே. அங்கொருவர் இங்கொருவராகச் சில யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் தோட்டத் துரையாகவோ 'சின்ன துரை'யாகவோ இருக்கின்றார்களெனினும், வணிக விவசாயத்தின் வர்க்க அடிப்படை காரணமாக அவர்களது வாழ்க்கைத் தோட்டத் தொழிலாளரது அன்றாட வாழ்க்கைக்கு அப்பாற்பட்டதாகவே இருக்கின்றது. தொழிலாளரது வாழ்க்கையுடனணைந்து காணப்படும் யாழ்ப்பாணத்தார் பாடசாலை ஆசிரியர்தான். தோட்டப் பகுதியினர் தமது ஆசிரியரின் தன்மை, நோக்கம் பற்றி எத்தகைய மதிப்பீட்டினை வைத்திருக்கின்றார்களென்பதை அஞ்சலியில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும். 'மாறுதல்கள்' எனும் தொடர்கதையில் வரும் குறிப்பொன்று துலக்கமாக வெளிக்காட்டுகின்றது. 'ஒரு நூறு நூற்றைம்பதாவது (பிள்ளைகள்) வந்தால், இதை ட்றிபள் செஷனாக்கி இன்ஸ்பெக்டரை 'றெக்கமண்ட்' பண்ணச் சொல்லி எலிமண்டறி ஸ்கூல் லீவிங் சேடிபிக்கட்டுடன் இருக்கும் மனுஷியைப் பிடித்துப் போடலாம், என்று ஆசிரியர் அங்கலாய்த்துக் கொண்டு கிடக்கும் பொழுது .. (அஞ்சலி, ஓகஸ்ட் 71 இதழ், பக். 11) ஆசிரியர் பாடசாலைக்குச் செய்ய முனையும் முன்னேற்றங்கள் எவ்வாறு சுய நோக்குடனணைந்துள்ளன வென்பதை இந்த மலையகத்து நாவலாசிரியர் நன்கு சித்திரிக்கின்றார் யாழ்ப்பாணத்தார் தம்முடைய நன்மைக்காகவே எதையும் செய்வார்கள் என்ற எண்ணம் மலையகத்து மக்களிடையேயும் வேரோடியுள்ளது.

அரசியற்றுரையிலும் யாழ்ப்பாணத்தார் தம்மைக் கைவிட்டு விட்டதாகவே மலையகத்து தமிழ் மக்கள் நம்புகின்றனர்.

இந்திய வமிசாவழியினரான தமிழர் இத்தகைய கருத்தைக் கொண்டிருக்க நிரந்தர இலங்கைத் தமிழ்ப் பிரசைகளான கிழக்கு மாகாணத் தமிழர்களுடைய நோக்கம் வேறுபாடுடையதன்று. கிழக்கு மாகாணத் தமிழர்கள் வடபகுதித் தமிழர்களுடன் அந்நியோந்நியப் பிணைப்புக்கொண்டவர்களல்லரென்பது ஊரறிந்த உண்மை. 'யாழ்ப்பாணிகள்' என்ற பதப் பிரயோகத்தின் உணர்ச்சிப் பகைப் புலத்தின் ஆழத்தை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. இலங்கைத் தமிழர்கள் என்ற முறையில் தமக்குரிய சில உரிமைகள், சலுகைகளைத் தாம் அநுபவிக்க முடியாத அளவுக்குத் தம்மை யாழ்ப்பாணத்தவர் தள்ளி வைத்துள்ளனர் என்ற விரக்தியுணர்வு மட்டக்களப்புத் தமிழ்மக்கள் பலரிடையே காணப்படுவது உண்மை. 1956-க்கு பின் இலங்கையின் அரசியலரங்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் யாழ்ப்பாணத்தவரையும் கிழக்கு மாகாணத்தவரையும் இணைக்க உதவியுள்ளது, உண்மையெனினும் மேற்கூறிய கருத்து தொடர்ந்து நிலவுகின்றது என்பது பலர் வெளியே எடுத்துச் சொல்லவிரும்பாத உண்மையாகும். அரசாங்க ஊழியர்கள், வர்த்தகர்கள் முதலியோரே இப்பகுதி மக்களுடன் முக்கிய தொடர்பு கொண்ட யாழ்ப்பாணத்தவராவர் வடப்பகுதி தமிழருக்கும் இப்பகுதி களுக்கு அரசியலில் ஒருமைப்பட்ட கருத்தில்லை என்பதைப் பொதுத் தேர்தல்கள் பலமுறை நன்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. இங்கும் நாம் யாழ்ப்பாணத்தார் பற்றிய கருத்தின் நியாய அநியாயங்களை ஆராய வேண்டியது இல்லை; கருத்து உள்ளது எனும் உண்மையே முக்கியமாகும்.

இவ்வாறு பார்க்கும் பொழுது வடபகுதியில் வாழும் தமிழர்கள் மாத்திரமே தனியொரு குழுவினராகக் கருதப் படுகின்றனர் என்ற எண்ணம் தோன்றலாம். ஆனால்

நிலைமை அதுவன்று. வடப்பகுதியிலுள்ள தமிழ் வன்னிப் பகுதிகளிலும் யாழ்ப்பாணத்தவருக்கெதிரான ஓர் உணர்வு உண்டு. வன்னிப் பகுதியின் வளத்தை யாழ்ப்பாணத் தவர்கள் குறையாடுகின்றனர் என்றவொரு அபிப்பிராயம் அப்பகுதியில் நிலவுகின்றதென்பதும், அவ்வுணர்வைப் பயன்படுத்தி அங்கு வாழ்கின்ற யாழ்ப்பாண மக்களை அகற்றுவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன வென்பதும் இன்று எம்மிற் பலர் குறிப்பிட விருப்பா உண்மையாகும்.

இவ்வாறு இலங்கையில் வாழும் ஒவ்வொரு பிரிவினரும் யாழ்ப்பாணத்தவரைக் குற்றஞ் சாட்டுகின்றனர். இவற்றுக் கிணையாக யாழ்ப்பாணத்தவர்களும் மேற்கூறிய பிரிவினர் ஒவ்வொருவருக்கெதிராகவும் கூறும் குறைகள் உள்ளன. ஆனால் அவ்வப் பிரிவினரைப் பற்றி நாம் இங்கு ஆராயாத தால் இவ்விடத்து நாம் அவற்றை எடுத்துக் கூறவோ ஆராயவோ வேண்டிய அவசியமில்லை.

அகவே, நாம் இப்பொழுது யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுள் வந்துவிடுகிறோம். குடா நாட்டில் வாழ்ப்பவர்களே உண்மையான யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் என்ற நிலையை எய்தி விடுகிறோம். இது உண்மையான நிலைமையா என்பதை இனி ஆராய வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டினுள் தமிழர்களும் ஒரு சில முஸ்லிம்களும் வாழ்கின்றனர்.

இவர்களுள் முஸ்லிம்கள் உண்மையான 'யாழ்ப்பாணத் தமிழராக' யாழ்ப்பாணத்தாரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவ தில்லை. எனவே நாம் தமிழர்களைத்தான் எடுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். இந்த நிலையிலாவது ஒருமை உணர் வும் கூட்டுணர்வும் நிலவுகின்றதா என்பதைப் பார்த்தல் வேண்டும். இக்கட்டத்திற்றான் யாழ்ப்பாணத்தின் அக முரண்பாடுகள் தென்படத் தொடங்குகின்றன. அதாவது சமயமும் சாதியும் இவ்விடத்திற்றான் முக்கிய பிரிவினைச் சக்திகளாக முகிழ்த்து நிற்கின்றன.

யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கில் கிறித்தவர்களை 'வேதக் காரர்' என்றும் சைவர்களைத் 'தமிழர்கள்' என்றும் குறிப்பிடும் மரபொன்றுண்டு. யாழ்ப்பாணத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் கிறித்தவர்கள் உள்ளனரெனினும், கிறித்தவர்கள் பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணத்துக் கலாசார வாழ்வினின்றும் ஒதுக்கப்பட்டவர்களாகவே உள்ளனர். யாழ்ப்பாணத்துப் பெரும்பான்மை மக்கள் சைவ மதத்தவராதலால், மதம் மாற்றப்பட்டவர்களான கிறித்தவர்கள் சைவர்களினின்றும் ஒதுங்கி வாழுமாறு கிறித்தவ மத போதகர்களால் ஊக்கப்படுத்தப்பட்டு வந்தமை வரலாற்று உண்மையாகும். கிறித்தவர்களையும் நோமன் கத்தோலிக்க வேதத்தினர் எனவும் புரோட்டஸ்தாந்து வேதத்தினர் எனவும் வகுக்கலாம், இவர்களுள் பண்பாட்டொதுக்கம் கத்தோலிக்க வேதத்தினரிடையிலேயே பெரும்பாலும் காணப்படுகிறது. உயர் சாதியினருள்ளும் கத்தோலிக்கர் பலருள்ளனரெனினும் உயர் சாதியினரல்லாதவர்களும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருமே பெரும்பான்மையினர் மேற்குறிப்பிட்ட பண்பாட்டொதுக்கத்துக்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். ஆயினும் அவர்களது மத உணர்வே இவ்வொதுக்க நிலைக்கு முக்கியமான காரணமாகும். யாழ்ப்பாணத்தில் மிக அண்மைக் காலம் வரை இம்மத ஒதுக்கீட்டுணர்வு அடிதடி சண்டை நிலையை எய்தி நின்றதென்பதும் வரலாற்றுண்மை புரோட்டஸ்தாந்தப் பிரிவுகளுள் வருபவர்கள் பெரும்பான்மையும் உயர் சாதியினராகக் காணப்படுவது கண்கூடு. ஒல்லாந்த, ஆங்கில ஆட்சிக் காலங்களில் மதம் மாற்றப்பட்டவர்களாதலால் இவர்கள் பெரும்பாலும் உத்தியோகத்தினராகவே உள்ளனர். கமவாழ்க்கையை தனிப் பொருளாதார முயற்சியாக மேற்கொண்டுள்ள புரோட்டஸ்தாந்தினர் மிக மிகச் சிலரே. உண்மையில் அத்தகையோர் இல்லையென்றே கூறலாம். இவர்களே யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையில் 'மேனாட்டு நெறிமாற்ற முகவர்' களாக (Agents of Westernisation) விளங்கி வந்துள்ளனரென்று கூறலாம். இதன் காரணமாக இவர்கள் தேசிய வாழ்வுடன் இணையாதவர்களென்ற குற்றசாட்டு ஓரளவு

நிலவி வருகின்றது. புரோட்டஸ்தாந்துக் கிறித்தவர்களும், ரோமன் கத்தோலிக்கர்களும் தமது மதங்காரணமாக (இம் மதத்தினர் உத்தியோக இடங்களிலும் காணப்பட்டதால்). யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியே, சிறப்பாகக் கொழும்பில் பிற மக்களுடன்—அதாவது தம் மதங்களைச் சார்ந்த பிற இனத்தினருடன்—இணைந்து வாழக்கூடியதாக இருந்தது. இதன் காரணமாக யாழ்ப்பாணத்துக் கிறித்தவர்கள் தாம் யாழ்ப்பாணத்துச் சைவ மக்களிலும் பார்க்க விரிந்த மனப்பான்மை உடையவர்கள் என்று கருதிக் கொள்வதுண்டு. உத்தியோகங் காரணமாக யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தின் தொடர்பற்றுப் போனவர்களின் தொகையை எடுத்தாராய்ந்தால் அத்தகையோருள் கிறித்தவர்களே அதிகமானோர் என்பது தெரியவரும். இத்தகைய பண்பியற் காரணங்களால் யாழ்ப்பாணத்தாருள்ளும் கிறித்தவர்கள் ஒதுங்கியும் ஒதுக்கப்பட்டுமே நிற்கின்றனர்.

மீதியாக உள்ளவர்கள் சைவ மக்களே. சைவ மக்கள் என்ற நிலையில் வைத்துப்பார்க்கும் பொழுது சாதி பேதம் முக்கிய இடம் வகிப்பதைப் பார்க்கின்றோம்... சைமன்காசிக் செட்டி என்பவர் 1834-ல் தாம் வெளியிட்ட *The castes, customs, Manners and Literature of the Tamils* (தமிழரின் சாதி, சம்பிரதாயங்கள், இலக்கியம்) எனும் நூலில் ஏறத்தாழ 65-க்கும் மேற்பட்ட இலங்கைத் தமிழ்ச் சாதிப் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவற்றுள் பல சாதிகள் இன்றைய கணக்கீட்டில் இடம்பெற முடியாதவை என்பதுண்மையே. சமூக அதிகார நிலையினைப் பொறுத்த மட்டில் யாழ்ப்பாணத்துச் சாதிக்குழுக்களை மூன்று பிரிவாக வகுக்கலாம்:—

- (அ) உயர் சாதியினர்
- (ஆ) உயர் சாதியல்லாதார்
- (இ) குடிமக்கள்

உயர் சாதியினருள் இன்று முக்கிய இடம் பெறுவோர் வெள்ளாளரே. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் அகம்படியார், மடப் பள்ளியார், வெள்ளாளர் முதலியோர் உயர்சாதியினராகக் கருதப்பட்டு வந்தனர், பிராமணர் மிக உயர் சாதியினரெனினும் யாழ்ப்பாணத்து வாழ்க்கையில் அதிகார மேன்மை உடையவர்கள் வெள்ளாளரீர்.

நட்டுவர், செட்டியார், சேணியர், கைக்கோலியர் தட்டார், கொல்லர், திமிலர், முக்குவர் முதலியோர் (இப்பட்டியல் பூரணமானதன்று) உயர் சாதியல்லாதோர் எனக் கருதப்படுகின்றனர். பொதுப்படையாகக் கூறினால், விவசாய வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளாதவர்கள் இப்பிரிவினுட் கொண்டுவரப்பட்டனர் என்று கூறலாம்.

“கரையார்” என அழைக்கப்பெறும் மீனவக் குடியினர் வெள்ளாளர்களால் தமக்குச் சமமானவர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதில்லை யெனினும், இவர்கள் சம அந்தஸ்துடையவர்களாகவே வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்பது தெரிய வருகின்றது.

மூன்றாவதாக உள்ள குடிமக்கள் குழுவினர் யாழ்ப்பாணத்துச் சாதியமைப்பின் சிறப்பமிசமாவர். கோவியர், நளவர், பள்ளர், சாண்டார், சிவியார் என்போர் குடிமக்களென ஒல்லாந்தரால் கணக்கிடப்பட்டனர் இவர்கள் வெள்ளாளரின் விவசாய வாழ்க்கையிலும் சமூக வாழ்க்கையிலும் அவர்களின் அடிநிலை மக்களாக நடத்தப்பட்டு வந்தனர். குடிமக்கள் என்போர் வெள்ளாள மக்களுக்குக் குடும்ப ஊழியம் செய்து வந்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சாதியமைப்பின் பொதுப்படையான அதிகார வரன் முறை இதுவே. எனினும், இடத்துக்கிடம் காலத்துக்குக் காலம் உயர்வு தாழ்வு நோக்க மாற்றமுற்றே வந்தது. இது உயர் சாதியினரல்லாதோர் எனப்பட்டவர்கள் சம்பந்தமாகவே பெரும்பாலும் தொழிற்பட்டு வந்தது எந்த நிலையிலும் அதிகார மேன்மையும் உயர்வும் வெள்ளாளரிடத்தேயே இருந்து வந்தது.

பிராமணர்கள் யாழ்ப்பாணச் சாதியமைப்பில் அதிகார மேன்மையுடையவர்களாக இருக்கவில்லை. தமிழ் நாட்டின் சமூக அமைப்புக்கும் யாழ்ப்பாணத்துச் சாதியமைப்புக்கும் உள்ள முக்கிய வேறுபாடு இதுவாகும். தமிழ் நாட்டைப் போன்று, யாழ்ப்பாணத்திற் பிராமணர் நிலச் சொந்தக் காரர்களாக விளங்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத்துப் பிராமணர் பெரும்பாலும் புரோகித வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தமையே இதற்குக் காரணமாகும்.

சாதியமைப்பின் முக்கிய அமிசங்கள் சாதிக்குள்ளேயே திருமணஞ் செய்து கொள்ளல், குறைந்தோர் எனக் கருதப் படுவோருடன் சம ஆசனம், சம போசனம் வைத்துக் கொள்ளாமை, அடிநிலைச் சாதியினர் எனக் கருதப் படுவோரை கோயில் முதலிய இடங்களுக்குள் புகவிடாமை என்பனவாகும். இவற்றுள் திருமணத் தவிர்ந்த மற்றையவை உண்மையில் அந்தஸ்துச் சின்னங்களாகவே தொழிற் பட்டன.

யாழ்ப்பாணத்துப் பொருளாதார சமூக வாழ்க்கையில் வெள்ளாவ் மேலாண்மை யாழ்ப்பாண வரலாற்றின் ஆரம்ப காலம் தொட்டே காணப்படும் ஒரு பண்பாகும். யாழ்ப்பாணத்தில் எவ்வாறு குடியேற்றம் நடந்தது என்பதைக் கட்டுக்கதை உருவில் தெரிவிக்கும் இலக்கியச் சான்றுகளை (யாழ்ப்பாண வைபவமாலை போன்ற நூல்கள்) ஆராயும் பொழுது, யாழ்ப்பாணத்தில் முதன் முதலிற் குடியேறியவர்களுள் அதிகார நிலையிலிருந்தோர் விவசாய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தவர்களே என்பது தெரியவரும். யாழ்ப்பாண அரசுக் காலத்திலும் இவர்களே பிரதேசப் பொறுப்பதிகாரிகளாகக் கடமையாற்றி வந்தனர் என்பது தெரியவரும். அந்நியராட்சிக் காலத்திலும் இவர்கள் அந்நியனைப் பேணிவந்தனர் என்பதும் அவ்வதிகார நிலையை விட்டுக் கொடுக்காது காலத்திற்கேற்றவாறு தமது கட்டுப்பாட்டதிகாரத்தைத் தம் கைகளினுள்ளேயே வைத்திருந்தனர் என்பதும் தெரியவரும். போத்துக்கேயர்

காலத்து ஒரு சிறிது மாற்றிறெனினும் இது பொதுப் படையான ஓர் உண்மையாகும்.

இவ்வரலாற்றுப் பண்பு காரணமாக, யாழ்ப்பாணத்து வரலாற்றைப் பின்னோக்காகப் பார்க்கும் சிலர் 'வெள்ளாளர் மேலாண்மைக் கோட்பாட்டினை (The Theory of Vellala Domination) எடுத்துரைப்பர். போத்துக்கேய ஒல்லாந்த ஆட்சியாவணங்களை ஆராயும்பொழுது இவ் வண்மை நன்கு புலனாகின்றது ஒல்லாந்தர் கால யாழ்ப்பாண ஆட்சி முறையை நன்கு எடுத்துக் காட்டுவதாக அமையும் சுவார்டெக் குறுன் நினைவேட்டில் (Memoir Left by Hendrick Zwaarderoon [1697] Colombo, 1911) இப் பிரச்சினை பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. ஒல்லாந்தார் ஆட்சிக் காலத்தில், வெள்ளாளர் மற்றைய சாதியினரை அடக்கி வந்தனர் என்றும் தாழ்ந்த சாதியினர் தமக்கெதிராக முறைப்பாடுகள், சமர்ப்பிக்க முடியாத வண்ணம் அடக்கி வைத்திருந்தன ரென்றும் அந்நிலைமையைத் தான் மாற்றியமைக்க முனைந்ததாகவும் கூறியுள்ளார். பன்னெடுங்காலமாக இருந்துவரும் வெள்ளாள மேண்மைக்கு இவர்கள் இடங்கொடுத்துவந்தனர் என்பது 1661-ல் எழுதப்பட்ட ஓர் அறிவுறுத்தக் குறிப்பிலிருந்து பெறப்படுகின்றது. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் முக்கிய தமிழ்ப் பிரதானிகள் புரட்டோஸ்தாந்து மதத்தைத் தழுவியிருந்தனரென்பது அவர்களது பெயர்களால் தெரியப்படுகின்றது.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்திலும் இம் முறைமை தொடர்ந்து நிலவி வந்தது. ஒல்லாந்தர் காலத்தைப் போலவே, ஆங்கில ஆட்சியின் முற்கூற்றிலும், பெரும் பதவிகள் சாதியதிசாரவடிப்படையிலேயே வழங்கப்பட்டன. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியமைப்பை மாற்றி ஆங்கிலக் கல்வியைப் பதவி நுழைவுச் சீட்டாக்கிய பொழுதும் இந் நண்மையை இவர்களே பெற்றனர். கிறித்துவக் கல்லூரிகள் ஆங்கிலம் கற்பிப்பதால் தேசிய வாழ்வின் பண்பாட்டிப்படை தகர்க்கப்படுகின்றதென்பதை உணர்ந்து செயற்பட்ட

ஆறுமுக நாவலர் சாதிவாதியாக இருந்தாரென்பதை அவரது பல்வேறு கட்டுரைகள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. நாவலரின் சாதிவாதத்தினால் உயர்சாதியரல்லாத சைவத் தமிழறிஞர் ஒருவர் நாவலரைக் கண்டிக்க நேர்ந்தமை இன்றைய இலக்கிய வரலாற்றேடுகளிற் காணப்படாத உண்மையாகும். தேசிய வாதம் கூட யாழ்ப்பாணத்தில் சாதியடிப்படையைப் பேணுவதற்கான ஓர் அம்சமாக மாற்றப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்துத் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் பலர் கிறித்தவத்தைத் தழுவினமைக்குக் காரணம் உயர்சாதிச் சைவர்கள் அவர்களை அடக்கி வைத்திருந்தமையே என்பது கிறித்தவ ஏடுகளிலிருந்து புலனாகின்றது. சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலைகளிலே தாழ்த்தப்பட்ட சாதிப் பிள்ளைகளுக்குப் பலகாலமாக இடம் வழங்கப்படா திருந்தது. ஆரம்பப் பாடசாலைகள் கூட சாதியடிப்படையில் இயங்கி வந்ததென்பது பலரறிந்த உண்மை.

இவ்வாறு கல்வி வசதியினால் உத்தியோக வாய்ப்புக்கள் பெற்று யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து—யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் என்ற பூரண உணர்வுடன், வெளிப்பிரதேசங்கட்குச் சென்றவர்கள் பெரும்பாலும் உயர்சாதி மக்களே. கிறித்தவர்களும் அவ்வாறு வெளியே சென்றனரெனினும் அவர்கள் முன்னர் குறிப்பிட்டவாறு, ஒதுக்கு நிலை வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர்களல்லர். ஏறத்தாழ 1945 வரையில் பெரும்பான்மையும் இந்நிலைமை காணப்பட்டது. வெள்ளாளர் அல்லாதாரும் சிறு தொகையினர் சென்ற துண்மையே. ஆனால் அவர்கள் பிற இடங்களிற்றாமும் யாழ்ப்பாணத்து தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரல்லர் என்று நிறுவவேண்டிய சமூகத் தேவையிருந்ததன் காரணமாக அவர்களும் பெரும்பான்மையினரின் வாழ்க்கை நெறியையே மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்ததெனலாம்.

ஆனால் இவ்வெள்ளாள மேலாண்மையானது உண்மையில், யாழ்ப்பாணத்துப் பொருளாதார அமைப்பின் சமூக வெளிப்பாடே. எனவே இதனை வெறும் சாதிப்

பிரச்சினையாகக் கொண்டு எளிந்த கட்சி எரியாத கட்சி பாடுவதால் பிரச்சினையின் அடியுண்மையை அறியாது போய்விடும் ஆபத்து ஏற்படும்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக அமைப்பு விவசாய மேன்மையடிப்படையில் நிறுவப்பட்டது. குடியேறிய நாள் முதல் அந்நியராட்சி வரை விவசாய நிலச் சொந்தக்காரர்களாக இருந்தவர்கள் வெள்ளாளரே. விவசாயப் பொருளாதார அடிப்படை காரணமாகவே குடிமக்கள் என்ற கோட்பாடு தோன்றிற்று. விவசாயத் தொழிலாளர்கள் குடிமக்களாயினர். நிலவுடைமைச் சமுதாயமாகவே இது இயங்கி வந்தது. யாழ்ப்பாணத்து அரசின் தோற்றத்தை ஆராயும் பொழுது பிரதேச நிலவுடைமையாளிடையே மன்னன் சிறந்த நிலையை எய்தியிருந்தான் என்பது தெரியவரும். நிலவுடைமை யாட்சிக்குள்ள பன்முகப் படுத்தப்பட்ட அதிகார நெறி (Decentralised authority) காரணமாக நிலவுடைமையாளரே அதிகாரிகளாகவுமிருந்தனர். யாழ்ப்பாணப் புனியியலமைப்புக் காரணமாக பிற தொழில்களும் அங்கு (அந்தப் பூர்வீக உற்பத்திச் சாதன நிலையில்) வளரமுடியவில்லை. இதனால் விவசாய நிலவுடைமையாளர் மிக முக்கிய இடத்தைப் பெற்றனர், யாழ்ப்பாணத்து நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தின் சிறப்பமிசங்களில் மேற்கூறியது முக்கியமானது (யாழ்ப்பாணத்து நிலவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பின் சிறப்பமிசங்கள் பற்றி கணேசலிங்கனின் 'சடங்கு' எனும் நாவலுக்கான முன்னுரையிலும் சில கூறப்பட்டுள்ளன). இந்தச் சூழ்நிலையில் இயல்பாகவே பொருளாதார அரசியல், சமூக மேன்மைகள் இயைந்து கிடந்தன.

ஆனால் இப்பொருளாதாரம் விவசாயப் பெருக்கத்துக்கான வாய்ப்புக்களைக் கொண்டதன்று. நிலத்தினமைப்பு நீர்வசதியின்மை, சாதனமின்மை, போதாமை முதலியன காரணமாக இது வளரக்கூடிய ஒன்றாக இருக்கவில்லை. ஆனால் அன்றைய நிலையில் மீள் பிடித்தலைத் தவிர்த்த (மீள் பிடித்தலிலும் ஆழ்க்கடல் மீன்பிடித்தலுக்குத்தான்

சிறிதுசுயாதீனமிருந்தது. உள்ளூர் ஆறுகளில் மீன்பிடித்தோர் நிலைமை மற்றையோரைப் போன்றேயிருந்தது) மற்றைய தொழில்கள் யாவும் விவசாயத்தை நோக்கியதாகவே— அதை நம்பி வாழ்வனவாகவே இருந்தன. இதனால் விவசாய நிலவுடைமையாளரின் சமூக கட்டுப்பாட்டதிகாரம் (Social control) பூரணமானதாக இருந்தது. அதாவது அவர்களே மேன்மையாளராக இருந்தனர். மேனிலையிருப்பவர்களிடம் மேலாண்மை செல்வது இயல்பே.

பின்னர் அந்நிய ஆட்சி நிறுவப்பட்டபொழுதும் அடிப்படைப் பொருளாதார அமைப்பு மாற்றப்படா திருந்தது.

ஆங்கில ஆட்சியின் கீழ் ஆங்கிலக் கல்வி, உள்ளதிலும் பார்க்க ஸ்திரமான ஒரு பொருளாதார பலத்தை—உத்தியோகங்களை—அளித்தபொழுது அதனை மேல்நிலையி லிருந்தவர்களே பெற்றுக்கொண்டனர். தமிழ் நாட்டிலும் இதே நிலைமைதான் ஏற்பட்டது. அங்கு பிராமணர்கள் பெற்றுக் கொண்டார்கள். பொருளாதார, சமூக அதிகாரத்துக்குப் பழக்கப்பட்டவர்கள், இப்புதிய பொருளாதார, சமூக பலத்தை மற்றவர்களுக்குச் சுவற விடாது தடுத்தமையும் இயல்பே. இச்சந்தர்ப்பத்தில், யாழ்ப்பாணத்து வெள்ளாளக் குடியினர் பலர் தாம் உத்தியோகம் பார்க்கத் தொடங்கி மேனிலையை வகிக்கத் தொடங்கிய பின்னர் தங்களது வறிய சுற்றத்தினர் அவ் வழியிற் சென்றுமேனிலை எய்துவதைத் தடுத்தனர் என்னும் உண்மையையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. பெரிய உத்தியோகத்தர் பலர் தமது வறிய சுற்றத்தினரின் குழந்தைகளுக்கு ஆங்கிலக் கல்வி வசதியளிக்காததும், வசதியை மறுத்தும் வந்தனரென்பதும் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தை நன்கறிந்தோர் அறிவர் (தனிச் சிங்கள மொழி உபயோகம் வெள்ளாள மக்களின் மேலாண்மையைத் தகர்த்து அவர்களையும் மற்றச் சாதியினரைப் போல்

சலுகையற்றவர்களாக்கி விடுமென்பதற்காகவே சிங்கள மொழிச் சட்டத்தைத் தமிழர் சிலர் எதிர்க்கின்றனர் என ல.ச.ச.க.யைச் சேர்ந்த திரு. காராள சிங்கத்தின் கருத்தை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவு கொள்ளல் நன்று).

இவ்வாறாக, உத்தியோகத் தனியுரிமை மேனிஸையிலிருந்த மக்களிடமே சென்றமை வியப்புக்குரிய வொன்றல்ல.

வியாபாரத்தைப் பொறுத்தமட்டில், இத்தகைய கல்வி வசதிகள் பெருமளவிற்கு கிடையாத தீவுப்பகுதியினரே பெரும்பாலும் வெளிப்பிரதேசங்களில் கடைகள் நிறுவினர். இன்றும் இந்நிலைமை ஓரளவு தொடர்ந்து நிலவுவதைக் காணலாம். காரை தீவு, புங்குடு தீவு முதலிய தீவுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் இத்துறையில் முன்னோடிகளாக விளங்கினர்.

இத்தகைய விரிவற்ற சமுதாய அமைப்பிலுள்ளார் (closed groups) பிற இடங்களுக்குச் சென்ற பொழுது மற்றவர்களிடமிருந்து ஒதுங்கியும், தம்முள்தாம் நெருங்கி இணைந்தும் வாழ்ந்தமையும், தமது நலன்களைத் தொடர்ந்து பேண முனைந்தமையும் இயற்கையே. உத்தியோகமும், வியாபாரமும் குடும்ப மேனிஸைக்காகவும் அம் மேனிஸையைப் பேணுவதற்காகவும் மேற்கொள்ளப் பட்ட முயற்சிகளே. எனவேதான் அவர்கள் தாம் சென்ற பிற இடங்களிலும் அவ்வுணர்வுடன் வாழ்ந்து வந்தனர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பிற பிரதேசங்களுக்குச் சென்றவர்கள் அவ்வப்பிரதேச மக்களுடன் இணைந்து வாழாது சொந்தக் கிராமத்தையும், சொந்தக் குடும்பத்தையும் நோக்கியே வாழ்ந்து வந்ததும் இதனாலேயே.

கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த இக்கட்டுக் கோப்பிலிருந்து விடுபட்டு எப்படியோ கல்வி வசதிபெற்று மேனிஸை எய்திய உயர்நிலையற்ற சாதியினருடன் (அவ்வாறு பெறுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் அரசாங்கத்தால் என்றுமே வழங்கப்பட்டு வந்தன, அவற்றைப் பயன்படுத்த முடியா திருந்தமையாற்றான் மற்றைய சாதியினர் கீழ் நிலையி

லிருந்தனர்) உயர் சாதியினர் பிற தேசங்களில் சமவாழ்வு நடத்தியும் வந்தனர். மீண்டும் அந்த விரிவற்ற சமுதாயத்துக்குத் திரும்பும் பொழுது, பழையபடி சம்பிரதாயங்களைப் பேணி வந்தனர். இதனால்தான் 'ஆணையிறவுக் கங்காலை எல்லாரும் ஒண்டுதான்' என்ற தொடர் வழக்கில் வரலாயிற்று (இக்கருத்து உண்மையான யாழ்ப்பாணத்தின் சமூகவெல்லை ஆணையிறவே என்பதையும் காட்டுகின்றது).

யாழ்ப்பாணத்து மனிதனைப் பற்றி கூறப்படும் கருத்துக்கள் எவ்வாறு ஏற்பட்டன என்பதையுணர்த்தும் யாழ்ப்பாணத்துப் பின்னணி இதுதான் (முன்னர் கூறியது போல, கருத்துக் கூறுபவர்களின் பின்னணியும் கருத்தின் தன்மையைத் தீர்மானிப்பதில் முக்கிய இடம் பெறும். ஆனால் இங்கு நாம் அதை ஆராய வேண்டுவதில்லை).

யாழ்ப்பாணத்துக்கேயுரிய சிறப்பான சமூகப் பிரச்சினைகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கான திறவுகோலும் இதுதான். சாதிப் பிரச்சினை, தமிழரசியற் கட்சிகளின் அமைப்பும் அவற்றின் நோக்கங்களும் பற்றிய பிரச்சினை ஆகியனவற்றை விளங்கிக்கொள்ள இக் கண்ணோட்டம் பயன்படும்.

பிற தமிழ்ப்பிரதேசத்தினர் மனதிலுள்ள யாழ்ப்பாண மேலாண்மை பற்றிய கருத்தையும் விளங்கிக்கொள்ள இது உதவலாம். மொழியொருமையிலும் பார்க்க தமது குறுகிய சமூக ஒருமையை யாழ்ப்பாணத்தார் விரும்பியமையே இதற்குக் காரணம். வன்னிப் பகுதி, மட்டக்களப்பு ஆகிய பகுதிகளிலுள்ள சமுதாய பொருளாதார அமைப்பு யாழ்ப்பாணத்து அமைப்பினின்றும் வேறுபட்டன வென்பதையும் மனத்திலிருத்திக்கொள்ளல் வேண்டும்.

ஆனால் நாம் இதுவரை பார்த்த இந்த 'யாழ்ப்பாணத்தான்' தொடர்ந்தும் மாறாது இருக்கின்றானா அல்லது மாறி வருகின்றானா என்பதுதான் முக்கிய பிரச்சினையாகும்.

யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டினுள் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன; ஏற்பட்டு வருகின்றன. இலவசக்கல்வி, தமிழ் மொழி மூலம் கல்வி, மாறிவரும் தேசிய அரசியல் நிலைமை, வாக்குரிமையின் முக்கியத்துவம் பற்றிய உணர்வு, (இரகசிய வாக்கெடுப்பளித்த துணிவு), குடியேற்ற திட்டங்கட்குச் செல்லல், விவசாயமல்லாத பொருளாதார முயற்சிகளின் வளர்ச்சி ஆகியன யாழ்ப்பாணத்து அக வாழ்க்கையை மாற்றி வருகின்றன.

இலவசக் கல்வியால் பல சாதியினரும் கல்விவசதியைப் பெறுகின்றனர். இதனாலும், தமிழ் மொழி மூலக் கல்வியினாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியினரின் கல்வித் தனியுரிமை இப்பொழுது பூரணமாகத் தகர்க்கப்பட்டுள்ளது. சாதியமைப்பிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. கம்மாள் சாதியினர் (artisans) ஒன்றாகவும் தாழ்த்தப்பட்டோர் ஒன்றாகவும் இணையுமளவுக்கு கலப்பு மணங்கள் நடைபெறுகின்றன. சாதி உயர்வு, தாழ்வுகளை மதிக்காத கலப்பு மணங்களும் உண்டு. கற்றோரிடையே சாதிச் சம்பிரதாயங்கள் போற்றப்படுவது குறைகின்றது. ஆணையிறவுக்கப்பால் குடியேற்றங்கட்குச் செல்வதால், பிரதேச உணர்வு குறைகின்றது. புதிய பொருளாதார முயற்சிகளால் சாதித் தொழிலடிப்படை அருகுகின்றது. அரசியல் மாற்றங்கள் காரணமாக தமிழ் பேசும் இனம் எனப் பிற பிரதேசத் தமிழரையும் முஸ்லிம்களையும் இணைத்துக்கொள்வதற்கான எண்ணம் வளர்க்கப்படுகின்றது. இவற்றாலேற்படும் மாற்றங்களால் சிங்கள மக்களுடன் இணைந்து வாழ வேண்டுமென்ற தேசிய உணர்வு பிறக்கின்றது. தமிழ் பேசும் இனம் என்ற கோட்பாடு பொருளாதார அடிப்படையற்றவொன்றானபடியால் அக்கோஷம் தற்காலிகமானதாகவே இருக்கும் தேசிய நிலையில் சமவாய்ப்பும், இன நேசமும் ஏற்படும் பொழுது இக்கோட்பாடு மறைந்துவிடும். இத்தகைய புதிய சூழ்நிலையில் தோன்றுபவன் பழைய யாழ்ப்பாணத்தானாக இருக்க முடியாது. இம்மாற்றங்கள் தோற்றுவிக்கும் புதிய தலைமுறை உருவாகிக் கொண்டிருக்கின்றது. இப்பொருளாதார அரசியல் மாற்றங்கள் பூரண

மாக ஏற்பட்ட பின்னரே புதிய சமூக ஏற்பாடு தனிப்பட்ட கருத்துருவம் பெறும். அப்பொழுதுதான் பழைய 'யாழ்ப்பாணத்தான்' என்பவன் இல்லாது போய்விட்டான் என்ற உணர்வு ஏற்படும்.

நாளை வரவிருக்கும் சமுதாய மாற்றத்தின் முன்னோடி இன்றைய அறிவியல்கங்களே. வளர்ச்சிப் படியாகக் கொள்ளப்பட்ட தேசிய இலக்கியக் கோஷம் நாளை வருவதை உணர்த்துவதாகும். அந்த இலக்கியக் கோஷத்தை முன்வைத்த பெருமை, பிணக்கும் சுரண்டலுமற்ற புதிய தொரு சமுதாயத்தைத் தோற்றுவிக்க விரும்பும் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் எல்லோர்க்கும் உரியதாகும்.

எமது சிறந்த நூல்கள்

கலாநிதி க. கைலாசபதி

பாரதி ஆய்வுகள்
தமிழ் நாவல் இலக்கியம்
இரு மகாகவிகள்
சமூகவியலும் இலக்கியமும்
இலக்கியச் சிந்தனைகள்

டாக்டர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

பாரதி மறைவு முதல் மகாகவி வரை
நாவலும் வாழ்க்கையும்

பேராசிரியர் நா. வானமாமலை

மார்க்ஸீய சமூக இயல் கொள்கை
மார்க்ஸீய தத்துவம்
தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும்
பழங்கதைகளும் பழமொழிகளும்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
சென்னை-600 098.